

5ο ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2012 • ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 13
ΤΙΜΗ 3.00 ΕΥΡΩ

Αναζητήσεις

Θεατρική Παράσταση σελ 4-5

Πυροσβεστικά Αεροσκάφη σελ 24-25

Πομακοχώρια
σελ 30

Οικονομική Κρίση
και Παραπληυρες
Απώλειες

5^ο ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

Σικελιανού & Βεργίνας
Τηλ.: 210 49 46 388
Fax: 210 49 46 318

ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

Τεύχος 13

Υπεύθυνη έκδοσης:
ΣΑΒΛΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Γενική εποπτεία:
ΧΑΡΙΣΙΑΔΗΣ ΣΠΥΡΟΣ
(Διευθυντής 5ου Λυκείου Νίκαιας)

Συνεργάστηκαν οι μαθητές:

Αδάμης Ντίνος, Αλαφάκη Εύη
Αλικαρίδου Εμμανουέλα, Αναστασιάδη Βάσω
Αντικίδου Μαρία
Βαρδαλά Αγγελική, Βεϊζη Κειβίσα
Βλάχος Γιώργος
Δέγληρη Μαργιάννα, Δημαράκη Νάσια.
Δρόσου Πέννυ
Ζουλινάκη Νίνα, Κάκια Ιωάννα
Καρνάτος Σωτήρης,
Κατσανάκη –Μενάρης Γάρυ
Κατσαρού Λένα, Κατσούρας Αλέξανδρος
κελεφούρα Ελένη
Κεραμιδά Λιάνα, Κοκόλη Μαριάννα
Κοντοπάνος Γιώργος
Λυμπεροπούλου Βασιλική - Μαρία
Μπέλλου Νικολέττα
Μπέσης Γιάννης, Μπόση Τζόικα
Μυλωνάκη Μαρία, Μυρίσης Γιώργος
Νιάρου Μαρία, Νικολάκη Φωτεινή.
Παπαδοπούλου Ασπασία
Πολύμου Αντώνης, Σαλίχου Δέσποινα
Σελβεσάκη Μαρία, Σταυροπούλου Ελίνα
Τερεζάκη Τζένη, Φιλιππίδης Φάνης
Χατζοπούλου Βερόνικα,
Χωριανοπούλου Ιωάννα
Ψαλλιδιάς Θοδωρής

Κοκκινιά 1962
Παρέα φίλων διασκεδάζει
στο κέντρο των διάσημων
τότε αδελφών
«Κεφάλα»,
ενώ πρώτο όνομα στην
πίστα ήταν
ο Στράτος Διονυσίου
και ο Βαγγέλης
Περπινιάδης.

Περιεχόμενα

• Θεατρικό: «Το Φυντανάκι»	4-5
• Αφιέρωμα (Ελύτης-Γκάτσος-Τσίρκας-παπαδιαμάντης	6-9
• Απώθειες	10-13
• Οικονομική κρίση	14-16
• Συνέντευξη: Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Β'	18-19
• Συνέντευξη: Νάνος Βαθωρίτης	20-21
• Συνέντευξη: Γιώργος Αργυριάδης	22
• Κάθε πτήση και... πόλεμος	24-25
• Σχιστό	26
• Ναός Αφροδίτης	27
• Παιδιά στρατιώτες	28-29
• Η Γιαγιά Σωτηρία	31
• Ο Βασιλιάς της ΠΟΠ.	32
• Χορός	33
• Συνέντευξη: Φάνης Μουρατίδης	34-35
• Ρατσισμός	36-37
• Facebook	39

Το 2011 ήταν αφιερωμένο στα 100 χρόνια από το θάνατο του Παπαδιαμάντη και στα 100 χρόνια από τη γέννηση των Ελύτη, Τσίρκα, Γκάτσου.

Οι ραγδαίες και σχεδόν εξωπραγματικές μεταβολές που σάρωσαν το πολιτισμικό και κοινωνικό τοπίο σε ολόκληρη τη Δύση, επηρεάζοντας ριζικά το ρόλο, το ύφος και το περιεχόμενο των τεχνών, ενθαρρύνουν την μελαγχολική αίσθηση ότι ήδη απέχουμε 100 χρόνια όχι από τη γέννηση αλλά από το θάνατό τους. Τέτοια πρόσωπα πλέον ανήκουν σ' έναν κόσμο μακρινό και λησμονημένο.

Η επέτειος αυτή φέρνει στην επιφάνεια την αγωνία για μια παράλληλη απώλεια που δεν είναι άλλη από την απομάκρυνσή μας, συλλογικά ως κοινωνίας, από τα πρότυπα που οι συγκεκριμένοι λογοτέχνες αντιπροσώπευαν. Σήμερα που προβάλλεται όσο ποτέ άλλοτε η ανάγκη για δημόσιες σχέσεις και η προθυμία συμβιβασμού στις απαιτήσεις της αγοράς καθιστούν εξωπραγματική τη σκιαγράφηση τέτοιων προσωπικοτήτων.

Ξεχασμένος όρος το ήθος φαντάζει από μόνο του σαν κάτι περιττό, παρωχημένο, τροχοπέδη στην τεχνολογική πρόοδο που προωθεί μια ανταγωνιστική κοινωνία.

Και οι τέσσερις αυτές προσωπικότητες είναι ένα ορόσημο λήξης της εποχής που το ήθος αποτελούσε ένα μέγεθος ευλογημένο και επιβλητικό.

Η αληθινή σημασία του πένθους για εμάς είναι ότι τέτοια σοφά πρόσωπα δεν υπάρχουν πια και φοβόμαστε ότι ίσως δεν θα τους επιτρέπεται να υπάρξουν...

Τώρα πλέον που η επιβίωση αυτού του τύπου φαίνεται ότι όταν δεν εξαρτάται από τον οίκτο κάποιων δανειστών, επαφίεται στην αδιστακτότητα κάποιων εταίρων είναι φανερό μόνο μία επιλογή: αποφασιστική επαναδόμηση των αποδομημένων μας δυνατοτήτων και επανοπλισμός των εθνικών μας αντιστάσεων.

Η υπεύθυνη έκδοσης

Με τη νέα σχολική χρονιά θα μας βρίσκετε ηλεκτρονικά στην ιστοσελίδα 5lyk-nikaias.att.sch.gr

Σημείωμα από τον Διευθυντή

Μέσα στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα της σχεδόν γενικευμένης απαξίωσης στο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό πεδίο, οι μαθητές μας με την επιμονή και την όρεξή τους να διατηρήσουν στη ζωή το περιοδικό του σχολείου μας, δέκα χρόνια μετά την πρώτη του έκδοση, καταδεικνύουν ότι υπάρχει ακόμη ελπίδα για το μέλλον.

Ειδικότερα στο χώρο της εκπαίδευσης, όπου το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα έχει μετατρέψει το Γενικό Λύκειο σε μηχανισμό προετοιμασίας των μαθητών για την εισαγωγή στα Α.Ε.Ι., οι μαθητές μας με αυτή τους τη δραστηριότητα δηλώνουν ότι αυτό δεν τους αρκεί, αλλά οραματίζονται ένα σχολείο που δίνει έμφαση στις πολιτιστικές δραστηριότητες, είναι ευαίσθητο τοποποιημένο στα κοινωνικά προβλήματα και κυρίως ανοικτό στην κοινωνία.

Πέρα από τα φλέγοντα ζητήματα της οικονομικής κρίσης και της εξάρσης του ρατσισμού που όλοι μας βιώνουμε στην καθημερινότητά μας, δείχνουν ενδιαφέρον για τοπικής εμβέλειας περιβαλλοντικά και κοινωνικά προβλήματα και επιπλέον τιμούν τη μνήμη επιφανών προσωπικοτήτων των γραμμάτων παρουσιάζοντας ένα αφιέρωμα για την εκατοστή επέτειο της γέννησης ή του θανάτου τους.

Από τη θέση του Διευθυντή του 5ου ΓΕΛ Νίκαιας συγχαίρω τα παιδιά και τους εκπαιδευτικούς που τα καθοδηγούν γι' αυτήν την εξαιρετική τους προσπάθεια και δηλώνω την αμέριστη συμπαράσταση του σχολείου σ' αυτήν αλλά και σε κάθε αντίστοιχη πρωτοβουλία των μαθητών μας.

Χαρισιάδης Σπύρος

Θεατρική Παράσταση

«ΤΟ ΦΙΝΤΑΝΑΚΙ»

του Παντελή Χορν

Για μια ακόμη φορά η θεατρική ομάδα του σχολείου μας συγκίνησε το κοινό της. Το «φιντανάκι» έφερε στους μεγαλύτερους μνήμες από περασμένες εποχές, με αυλές, γιασεμιά, κιθάρες και βασανισμένους ανθρώπους.

Το Φιντανάκι του Χορν είναι η αστραφτερή, παρθενική και πεντάμορφη λαϊκή φιγούρα του κοριτσιού της αθηναϊκής γειτονιάς, που η παρουσία του κάνει τις αντρικές καρδιές να τρίζουν και τις γυναικείες να σκαν' απ' τη ζήλια τους. Όμως αυτό αντί να μεσώσει απρόσκοπτα και ήρεμα μέσα στο φυσικό του σπίτι, στο φιντανόκηπο, να μεγαλώνει άτσαλα και αφύσικα κυκλωμένο απ' αυτόν το θίασο με τα παράσιτα και τα αγκάθια, να το πνίγουν οι τσουκνίδες, τα τσαλιά και τα ζιζάνια. Αυτά για τη μοίρα των νεαρών άτυχων ανθρώπων βλαστών που φυτεύονται μέσα στο βασανιστικό φυτώριο της ελληνικής λαϊκής γειτονιάς, που αντί να τα κόψει το σπαθί του έρωτα, τα στραγγαλίζει η πρόστυχη φορά της ανθρώπινης χαμέρπειας. Χωρίς περιθώρια μεταμέλειας και επιστροφής.

Εμφανίστηκαν κατά σειρά οι μαθητές: Κωνσταντίνα Τσακίριδου, Λιάνα Κεραμιδά, Άρης Κασαπίδης, Αλέξανδρος Κουηλικούρδης, Ξένια Διδυμιώτη, Κωνσταντίνος Πουρνάρας, Νίκος Κατσιαντώνης, Εμμανουέλα Αθικαρίδου, Απόστολος Καράμπελας.

Συντελεστές παράστασης:

Επιμέλεια σκηνικών: Κίκα Χαραλαμπίδου, Γιώργος Βουρδαμής, Εμμανουέλα Αθικαρίδου, Απόστολης Καράμπελας

Κατασκευή σκηνικών: Νίκος Παππάς, Λάμπρος Κουτσοθεοδωρής

Βάψιμο σκηνικών: Κίκα Χαραλαμπίδου, Εμμανουέλα Αθικαρίδου, Απόστολης Καράμπελας.

Ρύθμιση και επιμέλεια φωτισμού: Κώστας Χάνας

Πιάνο και τραγούδι: Βάσιος Πράπας

Επιμέλεια κουστουμιών: Μαρία Αδαμοπούλου, Εμμανουέλα Αθικαρίδου

Φωτογράφιση: Γιώργος Βερένης

Δακτυλογράφιση προγράμματος: Ηλιάς Λόης, Νίνα Ζουηλιάκη, Θανάσης Τρίγγος.

Επιμέλεια προγράμματος: Μαρία Αδαμοπούλου

Υπεύθυνη καθηγήτρια θεατρικής ομάδας: Μαρία Αδαμοπούλου.

«Η Ζωή στο Φιντανάκι»

«Ο κυρ' Αντώνης πάει καιρός που ζούσε στην αυλή», τη δική μας αυλή. Εκεί που ζει η κυρά Κατίνα, η οικογένεια του κυρ' Αντώνη, ο νεαρός Γιάγκος, η «μοιραία» Εύα και οι επισκέπτες τους. Επισκέπτες που όλοι έχουμε γνωρίσει κάποια στιγμή στη ζωή μας: ηεφτάδες που αγοράζουν ανθρώπους, εμπόρους που «έχουν τα μέσα με το κουβέρνο» και ξεχνούν τη θέση τιμή όπως την ξέρει ο κυρ' Αντώνης.

Μας στοίχειωσε αυτή η αυλή. Δεν μπήκε μόνο στα Σαββατοκύριακά μας, αλλά και στις ψυχές μας. Η ζωή στο Φιντανάκι μας αηθάζει. Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι αν συγκίνησε τον κόσμο. Είμαστε όμως σίγουροι ότι η ζωή μας δεν είναι πια η ίδια. Μάθαμε από τον κυρ- Αντώνη την αξιοπρέπεια, από την Τούλλα τον έρωτα, μάθαμε πώς είναι η αδικία και πώς η αθωότητα.

Αυτή είναι η βάση του κειμένου. Διαφορετικοί άνθρωποι, αλλοί καλοί, αλλοί κακοί- για εμάς το ίδιο είναι- που σαν συναντηθούν δημιουργούν μία κοινωνία όχι πολύ μακριά από αυτήν που ζούμε. Γεμάτη θύματα και θύτες αλλοί ποιος στ' αλήθεια ορίζει ποιος είναι τι;

Δεν ήταν όμως μόνο η παράσταση το μάθημα. Ήταν η ομάδα- αχ, αυτή η ομάδα! Μπορεί άνθρωποι να έρχονται και να φεύγουν κάθε χρονιά, αλλά κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τα γλυκόπικρα συναισθήματα που φέρνουν οι οικείες μρωδιές, οι ήχοι και τα πρόσωπα. Το κομμένο ξύλο, η φρέσκια μπογιά, το βουητό από τα φώτα, οι διάφορες μουσικές, η φωνή της κυρίας Αδαμοπούλου να λέει: «Πάμε παιδιά!» αλλά και η νουχία όταν είναι κάποιος πάνω στη σκηνή, οι μεταμορφώ-

σεις με τα ρούχα και τα ανοικτόκαρδα γέλια που έχουν μείνει για όσα πέρασαν αναηθισμένα και κανείς δεν βρίσκει αηθού τα ίδια. Αηθιστε ποιος αηθός είχε την τύχη να βρει όλα αυτά σε μία σχολική ομάδα; «Μα ο κυρ- Αντώνης δεν θα βγει ποτέ του στην αυλή, αφού για πάντα μες το όνειρό του θέλησε πια να ζει» Με αυτήν την ευχή να ζούμε μέσα στο όνειρο, φυλάμε τους παλιούς και καλωσορίζουμε τους καινούργιους. Του χρόνου πάλι εδώ!

Η θεατρική ομάδα

σκηνικά... Όμως η συγκίνηση περίσσεψε. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τη νεαρή κοπέλα που σε όλη την παράσταση έκλαιγε, τη γυναίκα που ρώταγε με αγωνία «αν πέθανε στ' αλήθεια ο κυρ- Αντώνης», τα βουρκωμένα μάτια των περισσότερων και τους κρυφούς λυγμούς τους. Η φυλακή είναι ένας σκληρός χώρος και σίγουρα η επαφή των φυλακισμένων με τον πολιτισμό μαλακώνει τις ψυχές που γεμίζουν με την ελπίδα της αποδοχής-στήριξης-επανεένταξης στην υπόλοιπη κοινωνία.

Ήταν μια διαφορετική παράσταση αυτή στις Γυναικείες Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού. Με πρωτοβουλία της κοινωνικής υπηρεσίας ζητήθηκε από τη θεατρική μας ομάδα να πραγματοποιήσει μία παράσταση εκεί. Με μεγάλη χαρά προετοιμαστήκαμε... Η αίσθηση ήταν εντελώς διαφορετική καθώς θα έπρεπε να παίξουμε σε μία απλή αίθουσα, χωρίς

2011: 100 χρόνια από τη γέννησή τους

Έτος Ελύτη-2011

Η κήρυξη του 2011 ως "Έτος Οδυσσέα Ελύτη" από το Υπουργείο Πολιτισμού και Τουρισμού, για τον εορτασμό των 100 χρόνων από τη γέννησή του ήταν για πολλούς μια ξεχωριστή ευκαιρία ανανεωμένης αναγνωστικής απόλαυσης και μελέτης του πολυσχιδούς έργου του νομπελίστα ποιητή μας, του "ποιητή του Αιγαίου".

Ο Οδυσσέας Ελύτης (2 Νοεμβρίου 1911 - 18 Μαρτίου 1996), φιλολογικό ψευδώνυμο του Οδυσσέα Αλεπουδέλλη του Παναγιώτη, ήταν ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ποιητές, μέλος της λογοτεχνικής γενιάς του '30. Διακρίθηκε το 1960 με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης και το 1979 με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, γνωστός για τα ποιητικά του έργα Άξιον Εστί, Ήλιος ο Πρώτος, Προσανατολισμοί κ.α. Διαμόρφωσε ένα προσωπικό ποιητικό ιδίωμα και θεωρείται ένας από τους ανανεωτές της ελληνικής ποίησης.

Πολλά ποιήματά του μελοποιήθηκαν, ενώ συλλογές του έχουν μεταφραστεί μέχρι σήμερα σε πολλές ξένες γλώσσες. Το έργο του περιλάμβανε ακόμα μεταφράσεις ποιητικών και θεατρικών έργων. Υπήρξε μέλος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Εργων Τέχνης και της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Κριτικής.

Ο Οδυσσέας Ελύτης γεννήθηκε στις 2 Νοεμβρίου του 1911 στο Ηράκλειο της Κρήτης. Ήταν το τελευταίο από τα έξι παιδιά του Παναγιώτη Αλεπουδέλλη και της Μαρίας Βρανά.

Το 1914 ο πατέρας του μετέφερε τα εργοστάσια του στον Πειραιά και η οικογένεια εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Ο Οδυσσέας Ελύτης εγγράφηκε το 1917 στο ιδιωτικό σχολείο Δ.Ν. Μακρή, όπου φοίτησε για επτά χρόνια, έχοντας μεταξύ άλλων δασκάλους του τον Ι.Μ. Παναγιωτόπουλο και τον Ι.Θ. Κακριδίη. Το Νοέμβριο του 1920, μετά την πτώση του Βενιζέλου, η οικογένειά του αντιμετώπισε διώξεις, με αποκορύφωμα τη σύλληψη του πατέρα του, εξαιτίας της προσήλωσης της στις βενιζελικές ιδέες.

Το φθινόπωρο του 1924 εγγράφηκε στο Γ' Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών και συνεργάστηκε στο περιοδικό Η Διάπλασις των Παιδών με ψευδώνυμο.

Σπούδασε στη Νομική Αθηνών, έγραφε στο λογοτεχνικό περιοδικό "Νέα Γράμματα", συμμετείχε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ως ανθυπολοχαγός, αργότερα έζησε στο Παρίσι και εκεί ήρθε σε επαφή με τους Αντρέ Μπρετόν, Πωλ Ελυάρ, Αλμπέρ Καμύ, Χουάν Μιρό και με όλους τους διάσημους Γάλλους ζωγράφους.

Ο Οδυσσέας Ελύτης αποτέλεσε έναν από τους τελευταίους εκπροσώπους της λογοτεχνικής γενιάς του '30, ένα από τα χαρακτηριστικά της οποίας υπήρξε το ιδεολογικό δίλημμα ανάμεσα στην ελληνική παράδοση και τον ευρωπαϊκό μοντερνισμό.

Επηρεάστηκε από τον υπερρεαλισμό και δανείστηκε στοιχεία του, τα οποία ωστόσο αναμόρφωσε σύμφωνα με το προσωπικό του ποιητικό όραμα, άρρηκτα συνδεδεμένο με το λυρικό στοιχείο και την ελληνική λαϊκή παράδοση.

Μία από τις κορυφαίες δημιουργίες του υπήρξε το ποίημα Το Άξιον Εστί (1959), έργο με το οποίο ο Ελύτης διεκδίκησε θέση στην εθνική λογοτεχνία.

Εργογραφία (ενδεικτική)

Συλλογές ποιημάτων

Προσανατολισμοί, Πυρσός, Αθήνα 1940

Ήλιος ο Πρώτος, Μαζί με τις παραλλαγές πάνω σε μian αχτίδα, Γλάρος, Αθήνα 1943. Το Άξιον Εστί, Ίκαρος, Αθήνα 1959. Έξι και μια τύψεις για τον ουρανό, Ίκαρος, Αθήνα 1960.

Άσμα ηρωικό και πένθιμο για το χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας, Ίκαρος, Αθήνα 1962. Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας, Ίκαρος, Αθήνα 1971. Το Φωτόδεντρο και η Δέκατη Τέταρτη Ομορφιά, Ίκαρος, Αθήνα 1971. Το μονόγραμμα, Ίκαρος, Αθήνα 1972. Τα ρω του έρωτα, Αστερίας, Αθήνα 1972. Τα ετεροθαλή, Ίκαρος, Αθήνα 1974

Μαρία Νεφέλη, Ίκαρος, Αθήνα 1978. Τρία ποιήματα με σημαία ευκαιρίας, Ίκαρος, Αθήνα 1982. Ημερολόγιο ενός αθέατου Απριλίου, Ύψιλον/Βιβλία, Αθήνα 1984

Ο μικρός ναυτίλος, Ίκαρος, Αθήνα 1985. Τα ελεγεία της Οξέωπετρας, Ίκαρος, Αθήνα 1991. Δυτικά της λύπης, Ίκαρος, Αθήνα 1995. Εκ του πλησίον,

Ίκαρος, Αθήνα 1998 (μεταθανάτια έκδοση)

Έγραψε ακόμη πολλά δοκίμια και μεταφράσεις.

Παραθέτουμε κείμενο που εκφώνησε ο ποιητής στην ελληνική παροικία της Στοκχόλμης λίγες μέρες μετά την απονομή του Νόμπελ.

Αγαπητοί φίλοι και συμπατριώτες,

Περίμενα πρώτα να τελειώσουν οι επίσημες γιορτές που προβλέπει η "Εβδομάδα Νόμπελ" και ύστερα να 'ρθω σ' επαφή μαζί σας. Το έκανα γιατί ήθελα να νιώθω ξενισμένος και ξεκούραστος.

Ξεκούραστος βέβαια δεν είμαι. Χρειάστηκε να βάλω τα δυνάτά μου για να τα βγάλω πέρα με τις απαιτήσεις της δημοσιότητας, τις συνεντεύξεις και τις τηλεοράσεις. Αλλά ένιωθα κάθε στιγμή ότι δεν εκπροσωπούσα το ταπεινό μου άτομο αλλά ολόκληρη τη χώρα μου. Κι έπρεπε να την βγάλω ασπροπρόσωπη. Δεν ξέρω αν τα κατάφερα. Δεν είμαι καμωμένος για τέτοια. Για τιμές και για δόξες. Τη ζωή μου την πέρασα κλεισμένος μέσα σε 50 τετραγωνικά (μέτρα), παλεύοντας με τη γλώσσα. Πειδιά αυτό είναι στο βάθος η ποίηση: μια πάλη συνεχής με τη γλώσσα. Τη γλώσσα την ελληνική που είναι η πιο παλιά και η πιο πλούσια γλώσσα του κόσμου.

Ό,τι και να πει ένας ποιητής, μικρό ή μεγάλο, σημαντικό ή ασήμαντο, δεν φέρνει αποτέλεσμα. Θέλω να πω δεν γίνεται ποίηση αν δεν περάσει από την κρησάρα της γλώσσας, αν δεν φτάσει στην όσο γίνεται πιο τέλεια έκφραση. Ακόμα και οι πιο μεγάλες ιδέες, οι πιο ευγενικές, οι πιο επαναστατικές, παραμένουν σκέτα άρθρα εάν δεν καταφέρει ο τεχνίτης να ταιριάσει σωστά τα λόγια του. Μόνον τότε μπορεί ένας στίχος να φτάσει στα χείλια των πολλών, να γίνει κτήμα τους. Μόνον τότε μπορεί να 'ρθει και ο συνθέτης να βάλει μουσική, να γίνουν οι στίχοι τραγούδι. Και για ένα τραγούδι ζούμε, στο βάθος, όλοι μας. Το τραγούδι που λέει τους καημούς και τους πόνους του καθενός μας. Τόσο είναι αλήθεια ότι το μεγαλείο και η ταπεινοσύνη πάνε μαζί, ταιριάζουν.

Ταπεινά εργάστηκα σ' όλη μου τη ζωή. Και η μόνη ανταμοιβή που γνώρισα πριν από τη σημερινά, ήταν ν' ακούω τους συμπατριώτες μου να με τραγουδούν το Άξιον εστί που μου χρειάστηκε τεσσάρων χρόνων μοναξιά και αδιάπτωτη προσπάθεια, για να το τελειώσω. Δεν το λέω για να περηφανευτώ. Δεν έρχομαι σήμερα για να σας κάνω τον σπουδαίο. Κανείς δεν είναι πιο σπουδαίος από μας. Από μας, άλλος κάνει τη δουλειά του σωστά κι άλλος δεν την κάνει. Αυτό είναι όλο. Όμως θέλω να μάθετε, όπως το έμαθα κι εγώ στα εξηνταοχτώ μου χρόνια: μόνον αν κανείς σωστά τη δουλειά σου -ο κόπος σου δεν πάει χαμένος.

Αγαπητοί φίλοι,

Ξέρω, μαντεύω, ότι πολλοί από σας περίμεναν άλλα πράγματα από μένα.

Τους ζητώ συγγνώμη που δεν θα τους ικανοποιήσω. Αν είχα το ταλέντο του ομιλητή, του δάσκαλου, του ηγέτη, θα είχα ίσως αφιερωθεί στην πολιτική. Τώρα δεν είμαι παρά ένας γραφιάς που πιστεύει σε ορισμένα πράγματα, κι αυτά τα πράγματα θέλει να τα γνωρίσει και στους άλλους, να τα βγάλει από μέσα του, να το κάνει έργο.

Εμένα μου έλαχε ν' αγαπήσω τον τόπο μου όπως τον αγαπάτε κι εσείς. Να τι είναι που μας ενώνει απόψε όλους εδώ πέρα. Η αγάπη μας για την Ελλάδα. Βέβαια, υπάρχουν πολλοί τρόποι ν' αγαπά ένας λαός τη χώρα του. Αλλά για τον ποιητή, πιστεύω, υπάρχει μόνον ένας: ν' ανήκει σ' ολόκληρο το λαό του. Πάνω από τις διαιρέσεις και τις διχονοίες, ο ποιητής να στέκει και ν' αγαπά όλον τον λαό του, ν' ανήκει το ξαναλέω, σ' όλο τον λαό του. Δε γίνεται αλλιώς. Η πατρίδα είναι μία. Ο καθένας στον τομέα του ασ έρθει κι ασ κάνει κάτι, όπως αυτό το νομίζει καλύτερα.

Όμως ο πνευματικός άνθρωπος βλέπει το σύνολο. Θέλω ή πιστεύω πως ίσως κι ο ξενιτεμένος, το ίδιο.....

ΝΙΚΟΣ ΓΚΑΤΣΟΣ (1911 - 1992)

Το 2011 γιορτάστηκαν- αν μπορεί κανείς να το πει έτσι- τα 100 χρόνια από τη γέννηση ενός ανθρώπου του οποίου το όνομα εμπλέκεται, με τον πιο ζωηρό και ινδαλματικό τρόπο, στην άνθηση της ελληνικής ποίησης τον περασμένο αιώνα.

Ποιητής, στιχουργός και μεταφραστής, ο Νίκος Γκάτσος παραμένει μία ξεχωριστή περίπτωση για τα ελληνικά γράμματα. Με μία μόνο ποιητική σύνθεση στο ενεργητικό του, την περίφημη και αξεπέραστη «Αμοργό», που έγραψε την περίοδο της Κατοχής, θεωρείται ένας από τους κορυφαίους ποιητές μας.

Γεννήθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1911, κατ' άληθους στις 30 Απριλίου 1915, στα Χάνια Φραγκόβρυσσης (Κάτω Ασέα) Αρκαδίας. Τελείωσε το Δημοτικό στο χωριό του και το Γυμνάσιο στην Τρίπολη, όπου μυήθηκε στη λογοτεχνία και έμαθε μόνο του ξένες γλώσσες. Στη συνέχεια μετακόμισε με την οικογένειά του στην Αθήνα, όπου σπούδασε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Στις αρχές της δεκαετίας του '30 δημοσίευσε τα πρώτα του ποιήματα στα περιοδικά "Νέα Εστία" (1931) και "Ρυθμός" (1933). Γνώριζε ήδη αρκετά καλά Αγγλικά και Γαλλικά και είχε μελετήσει τον Παλαμά, το Σολωμό, το δημοτικό τραγούδι, όπως και τις νεωτεριστικές τάσεις της ευρωπαϊκής ποίησης.

Το 1943 κυκλοφόρησε την ποιητική του σύνθεση "Αμοργός", που προκάλεσε έντονο ενδιαφέρον και του χάρισε περίοπτη θέση στο Πάνθεον των ελλήνων ποιητών. Λέγεται ότι το μακρύ αυτό ποίημα γράφτηκε μέσα σε μια νύχτα με το σύστημα της "αυτόματης γραφής", που χρησιμοποιούν οι σουρεαλιστές δημιουργοί. "Μνημειώδες έργο του νεοελληνικού ποιητικού λόγου" χαρακτήρισε την "Αμοργό" ο στενός φίλος του Μάνος Χατζιδάκις, "επειδή περιέχει βαθύτατα την ελληνική παράδοση, δεν την εκμεταλλεύεται, ενώ συγχρόνως περιέχει όλη την ευρωπαϊκή θητεία του Μεσοπολέμου". Με την "Αμοργό" κληίνεται και οδοκληρώνεται ο πρώτος κύκλος του ελληνικού υπερρεαλισμού, που είχε ανοίξει με τον

Νικήτα Ράντο, τον πρώιμο Ελύτη, τον Εμπειρίκο και τον Εγγονόπουλο.

Από τότε έως τον θάνατό του, ο Γκάτσος δημοσίευσε μόνο τρία ποιήματα: "Εήνεγίο" (1946), "Ο Ιππότης και ο θάνατος" (1947) και το "Τραγούδι του παλιού καιρού" (1963). Τη θυρική του φλέβα ο Νίκος Γκάτσος τη διοχέτευσε στους στίχους τραγουδιών, καταργώντας συχνά τα όρια ποίησης και στιχουργίας. Το έργο του είναι εντυπωσιακό σε ποσότητα και ποιότητα. Ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Μάνος Χατζιδάκις, ο Σταύρος Ξαρχάκος, ο Δήμος Μούτσης, ο Λουκιανός Κηλιπιδόνης και άλλοι συνθέτες μελοποίησαν στίχους του, που τραγουδήθηκαν από δημοφιλείς καλλιτέχνες και έγιναν μεγάλες επιτυχίες ("Αθανασία", "Της γης το χρυσάφι", "Ρεμπέτικο", "Αρχιπέλαγος", "Πήρες το μεγάλο δρόμο", "Πορνογραφία", "Λαϊκή Αγορά", "Η Μικρή Ραλλού", "Μια γλώσσα, μια πατρίδα", "Αν θυμηθείς τ' ονειρό μου", "Η νύχτα", "Στον Σείριο υπάρχουν παιδιά", "Αντικοπηρισμοί", "Το κατά Μάρκον", "America, America", "Χάρτινο το Φεγγαράκι", "Πάει ο καιρός", "σπίτι μου σπιτάκι μου", "η ενδεκάτη εντολή", "Αθανασία" κ.ά.).

Σπουδαίο είναι και το μεταφραστικό του έργο, το οποίο δοκιμάστηκε επί σκηνής. Μετέφρασε για λογαριασμό του Εθνικού Θεάτρου, του Θεάτρου Τέχνης και του Λαϊκού Θεάτρου, Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα ("Ματωμένος Γάμος", "Το Σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα"), Αύγουστο Στρίνμπεργκ ("Ο Πατέρας"), Ευγένιο Ο' Νηλ ("Ταξίδι μακριάς ημέρας μέσα στη νύχτα"), Λόπε ντε Βέγκα ("Φουέντε Οβεχούνα") και Τενεσί Ουίλιαμς ("Λεωφορείο ο Πόθος").

Ο Νίκος Γκάτσος πέθανε στην Αθήνα στις 12 Μαΐου 1992 και τάφηκε στο χωριό του.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΤΣΙΡΚΑΣ (1911-1980)

Γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου το 1911 και αποφοίτησε το 1928 από το εμπορικό τμήμα της Αμπετείου Σχολής. Για τα επόμενα δέκα χρόνια εργάστηκε ως λογιστής στην Άνω Αίγυπτο, όπου έγραψε τα πρώτα του ποιήματα και διηγήματα για τη ζωή των φελλάχων. Το 1930, γνωρίζει στην Αλεξάνδρεια τον Καβάφη, για τον οποίο έγραψε πολλά χρόνια αργότερα δύο βιβλία, Ο Καβάφης και η Εποχή του (1958) και Ο Πολιτικός Καβάφης (1971). Ασχολήθηκε με την ποίηση, το δοκίμιο, το διήγημα και το μυθιστόρημα, καθώς και με μεταφράσεις ξένων λογοτεχνών.

Το 1937 παντρεύεται την Αντιγόνη Κερασώτη και τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου πηγαίνει στο Παρίσι, όπου συμμετέχει στο Β' Διεθνές Συνέδριο Συγγραφέων για την Υπεράσπιση της Κουλτούρας Ενάντια στον Φασισμό. Εκεί συγγράφει μαζί με τον ποιητή Λάνγκστον Χιουζ (Langston Hughes) τον Όρκο των ποιητών προς τον Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα, τον οποίο διάβασε στο συνέδριο ο συγγραφέας Λουί Αραγκόν (Louis Aragon).

Το 1938 εγκαθίσταται μόνιμα στην Αλεξάνδρεια και από τον επόμενο χρόνο εργάζεται διεθνή στο εργοστάσιο βυροδεψίας του

Μικέ Χαλκούση, μια θέση που διατηρεί μέχρι την αναχώρησή του για την Αθήνα το 1963.

Από νεαρή ηλικία εντάχθηκε στο αριστερό κίνημα της Αιγύπτου και συνδέθηκε αρχικά, πιθανόν το 1928, με την κομμουνιστική ομάδα του Σακελλάρη Γιαννακάκη στο Κάιρο. Μαζί με τον αλεξανδρινό ζωγράφο Γιάννη Μαγκανάρη (1918 - Αθήνα 2007) και άλλους Έλληνες αιγυπτιώτες δημιουργούν τη δραστήριο Πνευματική Εστία Ελλήνων Αλεξανδρείας. Το 1935, μαζί με τον Κύπριο ποιητή Θεοδόση Πιερήδη, εντάσσεται στην πολυεθνική οργάνωση Ligue Pacifiste, που ίδρυσε ο Ελβετός Paul Jacot-Descombes και αναλαμβάνει με τον Πιερήδη, τον συντονισμό του ελληνικού τμήματος της οργάνωσης. Την περίοδο αυτή αρθρογραφεί στο επίσημο όργανο της League, το περιοδικό Πολιτισμός-Civilisation, που εκδίδεται σε τρεις γλώσσες (Γαλλικά, Αραβικά και Ελληνικά).

συνέχεια στη σελ. 9

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ένας μποέμ κοσμοκαλόγερος

**Το 2011 έτος αφιερωμένο
στα 100 χρόνια από το θάνατό του**

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης υπήρξε μια τραγική προσωπικότητα της νεότερης Ελλάδας με τόσο πολλές όψεις που ακόμη τον ανακαλύπτουμε. Εζησε μόνος, απένταρος, πιστός στην τέχνη, αδιάφορος για τα χρήματα και την κοινωνική ένταξη, μοίρασε τη ζωή ανάμεσα στα καπηλειά και στις εκκλησίες, σχεδόν ρακένδυτος, υπήρξε πάντα ένας αποσυνάγωγος τεχνίτης της γλώσσας και της αφήγησης. Ένας έλληνας μποέμ.

Κατά τον Κ. Π. Καβάφη ήταν «η κορυφή των κορυφών», γνωστός ως «ο άγιος των γραμμάτων» ενώ η Μυρτιδιώτισσα: «δεν είναι μόνον ο μεγαλύτερος διηγηματογράφος της εποχής τους, αλλά και όλων των εποχών με ελάχιστα τεχνικά μέσα ανέβασε το έργο στην απόλυτη τελειότητα. Είναι ο πιο απλός, ο πιο ταπεινός, ειλικρινής συγγραφέας που έβγαλε ο τόπος μας».

Γεννήθηκε στις 4 Μαρτίου 1851 σε ένα νησί που φημίζεται για τη φυσική καλλιότητά του και τους ψαράδες του, τη Σκιάθο. Ήταν το τέταρτο παιδί του ζεύγους Αδαμαντίου και Γκιουλιώς (Αγγελικής) Εμμανουήλ. Το επώνυμο Παπαδιαμάντης προέρχεται από το όνομα του πατέρα του που ήταν και παπάς.

Τα παιδικά του χρόνια ήταν ανέμελα στο νησί και θα τα ανακαλέσει πολλές φορές νοσταλγικά στα κείμενά του. Ως το 1860 φοίτησε στο δημοτικό σχολείο Σκιάθου, όπου έμαθε τα βασικά - ανάγνωση, γραφή, μαθηματικά -, του άρεσε όμως, από ό,τι ήνε, πιο πολύ να ζωγραφίζει. Στα παιχνίδια του είχε συντροφιά ανάμεσα στους άηλους τον ξάδελφό του, μετέπειτα καλό συγγραφέα Αλέξανδρο Μωραϊτίδη και τον Νικόλαο Διανέλλη, μετέπειτα μοναχό Νήφωνα, ο οποίος θα είναι για χρόνια ο "κολλητός" του. Θα πάνε μαζί στο Αγιον Ορος, θα κατοικήσουν (μέχρι παρεξήγησης) για λίγο στο ίδιο διαμέρισμα, ώπου ο Νήφωνας να παντρευτεί και να φύγει για να μείνει στο Χαρβάτι.

Άνθρωπος των καπηλειών και των τρωγλών

Ο πατέρας του θα τον στείλει στην Αθήνα για να σπουδάσει Θεολογία, αλλά αυτός θα κάνει στροφή την τελευταία στιγμή και θα γραφτεί στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Θα απογοητευθεί γρήγορα από το στείο κλίμα και θα τα παρατήσει. Μελετά μόνος του αγγλικά και γαλλικά και παραδίδει μαθήματα. Φυτοζωεί κυριολεκτικά.

Το 1878 γνωρίζεται με τον εκδότη της «Ακρόπολης» Βλάση Γαβριηλίδη που θα τον παρακινήσει να δημοσιεύσει το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο «Η μετανάστις» στην εφημερίδα «Νεολόγος» Κωνσταντινουπόλεως. Θα ακολουθήσει το 1882 το δεύτερο μυθιστόρημά του με τίτλο «Οι έμποροι των εθνών» δημοσιευμένο στο «Μη χάνεσαι!». Δημοσιεύει συνεχώς, γίνεται πια γνωστός στους λογοτεχνικούς κύκλους, αν και αποφεύγει να συγχρωτίζεται με αυτούς. Όσο ζούσε δεν είδε ποτέ δημοσιευμένο δικό του βιβλίο, αλλά αυτό δεν εμπόδισε το έργο του να αποτελεί τη βασικότερη παρακαταθήκη για τους έλληνες πεζογράφους: Δ. Χατζής, Γ. Ιωάννου, Αθ. Κοτζιάς, Χρ. Μηλιώνης, Η. Χ. Παπαδημητράκοπουλος, Θ. Βαλτινός, Μένης Κουμανταρέας...

Είναι μια γραφική φιγούρα της Αθήνας. Ο σύγχρονός του Μιθιάδης Μαλιακάσης τον περιγράφει ως «μια σίλουετα με

ακατάστατα γενάκια, απεριποίητη περιβολή, λασπωμένα ή κατασκοτισμένα υποδήματα, ξεθωριασμένο ημίψηλο,

με μια παπαδίστικη κάννα με ασημένια λαβή, μαύρο κορδόνι γύρω από μια ασιδέρωτη λουρίδα, ένα είδος κολιάρου, συγκρατώντας με τα χέρια του ένα πανωφόρι που του έπεφτε λίγο μεγάλο», το οποίο ήταν γνωστό ότι του το είχε στείλει από το Λονδίνο ο Αλέξανδρος Πάλλης.

Ο Δ. Χατζόπουλος τον χαρακτηρίζει ιδιόρρυθμο, εκκεντρικό, μποέμ, άνθρωπο των καπηλειών και των τρωγλών, και τον παρομοιάζει με τον φιλόσοφο Μένιππο, τον πνευματώδη Λουκιανό, τον παρατηρητικό Ντίκενς, τον ψυχολόγο Τουρκένιεφ. Ο ίδιος όταν το μάθει θα πει: «Δεν μοιάζω με κανέναν, είμαι ο εαυτός μου». Συχνάζει στο μπακάλικο του Καχριμάνη στου Ψυρρή, αλλά και στη μικρή εκκλησία του Αγίου Ελισαίου, όπου ψάλλει μαζί με τον εξάδελφό του Αλέξανδρο Μωραϊτίδη.

Το 1906 αρχίζει να συχνάζει στη Δεξαμενή Κοθωνακίου. Κάθεται στο πιο φτηνό από τα δύο καφενεία, αυτό του Μπαρμπα-Γιάννη, όπου ο καφές είχε μία δεκάρα. Αγοραφοβικός, μακριά από όλους τους πελάτες, σταύρωνε τα χέρια στο στήθος, έγερνε το κεφάλι και ονειροπολούσε. Εκεί τον φωτογράφησε ο Παύλος Νιρβάνας, σε αυτή τη φωτογραφία που τον έχουμε ως σήμερα.

Μέσα στο έργο του ο Παπαδιαμάντης μιλάει για την αρετή και την κακία, για τον αγώνα της εξύψωσης του ελληνικού έθνους, για το Χριστιανισμό, που για αυτόν δεν είναι μόνο τυφή πίστη, είναι σύστημα ζωής και αληθείας. Επίσης μιλάει για την πολιτική κατάντια του καιρού του, προτείνει μέτρα για την ηθική ανάπλαση, για την παιδεία, το χτύπημα του λογιωτατισμού, την αθηθινή ανόρθωση της παιδείας με το ζωντανό πνεύμα της λαϊκής παράδοσης. Χτύπησε τους γραμματοσοφιστές, τους τοκογλύφους και τους δημαγωγούς. Παρουσιάζεται πατριώτης με αναμνήσεις ένδοξων εποχών και κηαίει την παρακμή του ιδανικού της Μεγάλης Ιδέας στις ψυχές των συγχρόνων του. Επίσης μιλάει με πόνο για τη λαϊκή ζωή και για σεβασμό του προς τους ταπεινούς και καταφρονεμένους.

Από την εργογραφία του ενδεικτικά θα αναφέρουμε τα μυθιστορήματα: Η Γυφτοπούλα (1884), η Μετανάστις (1880), Οι έμποροι των Εθνών (1883).

Τις νουβέλλες: Βαρδιάνος στα σπόρκα, η Φόνισσα, Τα ρόδινα ακρογιάλια, Χρήστος Μηλιώνης, ενώ έχει γράψει περίπου εκατό διηγήματα...

Γράφει και μεταφράζει συνέχεια για να μπορεί να ζει. Το 1909 θα γυρίσει στο νησί του.

Μακριά από τους λόγιους, τους δημοσιογράφους και την κοινωνία της εποχής του, έζησε στα γραφικά ξωκκλήσια, στους απλούς αδιάφορους ανθρώπους του λαού, στη φύση, στη μοναξιά και τη σιωπή, στη ψυχική και πνευματική απομόνωση, να απαλύνει την απαισιοδοξία του για τη ζωή, για το «μάταιον, το συνθηματικόν και αγοραίον πάσης ανθρώπινης αξίας».

Θα αρρωστήσει και θα πεθάνει το βράδυ της 2ας προς 3η Ιανουαρίου 1911. Έζησε μοναχικός, ανέραστος, πάσχω, εφαρμόζοντας το βιωτικό του αξίωμα κατά τον Κ. Π. Βάρναλη, «ήθε βιώσας».

συνέχεια από τη σελ.: 7

Από το 1942, μαζί τον Θεοδοσία Πιερήδη, τον Οδυσσέα Καραγιάννη, τον Στρατή Ζερμπίνη και άλλους, συμμετέχει στην έκδοση της αντιφασιστικής πολιτικής επιθεώρησης Έλληνα, που εκδίδει ο δημοσιογράφος Άγγελος Κασσιόνης. Το 1943-44 είναι ανάμεσα στα ιδρυτικά στελέχη του φιλο-ΕΑΜικού Ελληνικού Απελευθερωτικού Συνδέσμου (ΕΑΣ) και από το 1945 μέχρι το 1961 είναι στέλεχος της παροικιακής κομμουνιστικής οργάνωσης "Αντιφασιστική Πρωτοπορία", της οποίας διετέλεσε και γραμματέας από το 1946 μέχρι το 1951. Στο διάστημα αυτό γράφει συχνά το κύριο άρθρο στις εφημερίδες Φωνή (1952-53) και Πάροικος (1953-61), που διευθύνει ο δημοσιογράφος Σοφιανός Χρυσοστομίδης και είναι τα επίσημα όργανα της Αντιφασιστικής Πρωτοπορίας.

Έχοντας εκδώσει τρεις συλλογές διηγημάτων από το 1944 μέχρι το 1954, το 1957 γράφει σε δέκα μέρες τη νουβέλλα Νουρεντίν Μπόμπα, που εμπνέεται από την εθνικοποίηση της Διώρυγας του Σουέζ από τον Αιγύπτιο πρόεδρο Νάσερ. Ο "Μπόμπα" εκδίδεται στην Αθήνα από τον Κέδρο, κάνοντας έτσι τον Τσίρκα γνωστό στο αναγνωστικό κοινό της Ελλάδας.

Το σημαντικότερο έργο του όμως αποτελούν οι "Ακυβέρνητες Πολιτείες" (1960-1965), που απαρτίζεται από τρία μυθιστορήματα: τη "Λέσχη", την "Αριάγνη" και τη "Νυχτερίδα", τα οποία εισάγουν έναν τολμηρό και πειραματικό μοντερνισμό στο ελληνικό μυθιστορήμα.

Η έκδοση της "Λέσχης" το 1960 προκάλεσε την αντίδραση της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε., η οποία του ζήτησε να αποκηρύξει το έργο του. Ο Τσίρκα αρνήθηκε λέγοντας "Κατέγραψα τα γεγονότα, όπως ακριβώς τα έζησα. Η συνείδησή μου δεν είναι καπέλο να την πάρω απ' το ένα καρφί να την κρεμάσω στο άλλο". Λόγω της άρνησής του διαγράφηκε από το κόμμα, αλλά μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ το 1968, προσχώρησε στο ΚΚΕ-Εσωτερικού. Η Αριάγνη (1962), το δεύτερο μέρος, που περιείχε ισχυ-

ρότερα δείγματα νοσηρών καταστάσεων της Αριστεράς, ανέλαβε ο Μάρκος Αυγέρης με "ασύγγνωστη εμπάθεια, να καταδικάσει για τη θέση της, ως ολιόθημα από τα ιδεολογικά θέσφατα". [1] Κέντρο της τριλογίας είναι τα ιστορικά και πολιτικά γεγονότα της περιόδου στη Μέση Ανατολή και στις συγκρούσεις, που εξελίχθηκαν σε τρεις ακυβέρνητες πολιτείες, την Ιερουσαλήμ, το Κάιρο και την Αλεξάνδρεια. Ο Τσίρκα θεωρούσε ολόκληρη την τριλογία ως μια προσπάθεια δικαίωσης του κινήματος του Απριλίου του 1944, κατά το οποίο ο ελληνικός στρατός στη Μέση Ανατολή ξεσηκώθηκε ενάντια στην προσπάθεια διάλυσης και ολικής υποταγής του από τα Μεταξικά στοιχεία και την αγγλική διοίκηση.

Μετά το πραξικόπημα που εδραίωσε τη Δικτατορία των συνταγματαρχών το 1967, ο Τσίρκα συμμετέχει στη "σιωπή" των λογοτεχνών και δε δημοσιεύει παρά μόνο μεταφράσεις. Όταν σταμάτησε η προληπτική λογοκρισία, συμμετείχε στην έκδοση των 18 κειμένων.

Το μυθιστόρημα "Χαμένη Άνοιξη" (1976) προοριζόταν να είναι το πρώτο μέρος μιας νέας τριλογίας. Έμελλε όμως να είναι το τελευταίο του έργο.

Η μετάφραση των "Ακυβέρνητων Πολιτειών" στα γαλλικά από την Catherine Lerouin και τη Χρύσα Προκοπάκη το 1971 απέσπασε το βραβείο του καλύτερου ξένου μυθιστορήματος στη Γαλλία το 1972.

Σε όλα του τα κείμενα, από τα πιο πρώιμα μέχρι τα πιο όψιμα, ο Στρατής Τσίρκα μελετώντας την ανθρώπινη μοίρα μέσα στον ιστορικό χρόνο, προβάλλει αξίες αναπαλλοτρίωτες. Προτάσσοντας την ελευθερία ως μέγιστο ιδανικό, υπερβαίνοντας τον μοναχικό βίο με τη συλλογική πράξη δίνει ένα γνώμονα ζωής.

Ο Τσίρκα πέθανε στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο στην Αθήνα τον Ιανουάριο του 1980 σε ηλικία 68 ετών.

Τα αφιερώματα είναι εργασίες των: Βλάχου Γιώργου - Αδάμη Ντίνου Β1

Ένας έφηβος βουλευτής... εξομολογείται

Την περασμένη σχολική χρονιά είχα την τύχη να εκλεγώ έφηβος βουλευτής. Ήταν πραγματικά μια πρωτόγνωρη εμπειρία για μένα και ιδιαίτερα επικοινωνιακή. Συνειδητοποίησα τον τρόπο που λειτουργεί το Κοινοβούλιο, κατάλαβα πόσες σημαντικές αποφάσεις λαμβάνονται εκεί, ένιωσα τη

σημασία των διαπραγματεύσεων...

Όλα ξεκίνησαν μια Παρασκευή του Σεπτεμβρίου, όταν γύρω στις 4 πήγαμε στο ξενοδοχείο που μας υποδέχθηκαν με οικειότητα οι υπεύθυνοι του Ιδρύματος για τον Κοινοβουλευτισμό. Μας κατέταξαν σε επιτροπές, υπάρχουν έξι διαρκείς διακομματικές κοινοβουλευτικές επιτροπές.

Εγώ κλήθηκα στην επιτροπή κοινωνικών υποθέσεων όπου οι πενήντα έφηβοι -βουλευτές διαπραγματευτήκαμε το ευαίσθητο θέμα των ναρκωτικών. Οι λύσεις που προτείναμε πωλητές και πρωτοποριακές με ιδιαίτερη μέριμνα για τους ανθρώπους που βρίσκονται στη χρήση. Ελπίζουμε οι βουλευτές να τοημήσουν κάποτε να τα εφαρμόσουν...

Ιδιαίτερα επικοινωνιακή ήταν η συμμετοχή στην Ολομέλεια της Βουλής. Εκεί γνώρισα πολλούς μαθητές από Νίκαια-Κορυδαλλό αθήνα και από Θεσσαλονίκη, Κύπρο... Ανταλλάξαμε γνώμες, προτείναμε λύσεις... Τα ψάλλουμε στους αρμόδιους... Όσο για τη ζωή στο ξενοδοχείο; Όπως καταλαβαίνετε κάθε βράδυ είχαμε πάρτυ στα δωμάτια, γέλια, φωνές, φάρσες...

Είναι πραγματικά μια γλυκιά ανάμνηση η ζωή μου ως έφηβος-βουλευτής. Ελπίζω όμως αυτή η νεανική ματιά που πέρασε μέσα από τα νομοθετήματα να εφαρμοστεί κάποτε στην πράξη και να μην μείνουν «Έπεα πτερόεντα»

Μπέσπς Γιάννης- Γ2

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ EUSO 2012

Ήταν ένα σαββατιάτικο πρωί του Νοέμβρη. Μπροστά από το 3ο ΓΕΛ ΝΙΚΑΙΑΣ, συνωστισμένοι μαθητές από Λύκεια γειτονικών Δήμων, με το βλέμμα της αγωνίας σκιαγραφημένο στα πρόσωπά τους, αδημονούσαν να αρχίσει ο Πειραματικός Μαθητικός Διαγωνισμός για την Ολυμπιάδα Φυσικών Επιστημών.

Φετινό θέμα: το κρασί και τα παράγωγά του. Οι μαθητές διαγωνίζονταν στα μαθήματα Φυσικής, Χημείας και Βιολογίας, χωρισμένοι ανά σχολείο, σε ομάδες τριών ατόμων.

Ήταν όλη τόσο ενδιαφέροντα! Νιώθω πολύ τυχερή που είχα τη δυνατότητα να πάρω μέρος με τους συμμαθητές μου Έθελνα Κοκόλη και τον Κώστα Γιατρουδάκη καθώς η εμπειρία ήταν ανεπανάληπτη. Συνιστώ ανεπιφύλακτα σε όλους να τοημήσουν τη συμμετοχή.

Βέβαια μέσα από την εμπειρία συνειδητοποίησα ότι εκλείπει το πειραματικό στοιχείο από τη σύγχρονη εκπαίδευση. Η γνώση είναι στείρα και οι μαθητές δεν έχουν τη δυνατότητα να βλέπουν την εφαρμογή στην πράξη όσων διδάσκονται. Ίσως θα έπρεπε να αφυπνιστούν πλέον οι ιθύνοντες που καθορίζουν τα αναλυτικά προγράμματα και να εντάξουν τα πειράματα ως αναπόσπαστο κομμάτι της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Μαριάννα Κοκκόλη, Β5

ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ

Αντίο καλέ μας άνθρωπε!

Έφυγε από κοντά μας στις 3 Μαΐου 2011, ένα χρόνο ακριβώς μετά την τήμησή του από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου ο αγαπημένος Έλληνας κωμικός.

Ίσως για τους περισσότερους από εμάς δεν έχει σημασία ότι "έφυγε" ο Βέγγος, αλήθια το ότι γεννήθηκε. Γιατί ο Θανάσης ήταν ένας άνθρωπος του Θεού, που μοίρασε απλόχερα το γέλιο (μέχρι δακρύων) σβήνοντας τα δικά του πραγματικά δάκρυα μιας πονεμένης ζωής στα δικά μας.

Ο αρχαίος Έλληνας ήταν ωραίος, αθλητικός, με νουν και σώμα υγιές. Ο διαχρονικός Έλληνας είναι ωραίος σαν Έλληνας, σαν τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, τον Αθανάσιο Διάκο, σαν το Σίμωνα Μποφιλάκη. Ο Νεοέλληνας πώς είναι; Σαν το Θανάση Βέγγο: σκονισμένος.

Ο ρόλος του Βέγγου ερμηνεύεται σε σχέση με την ανάγκη που πέρασε το Θανάση από τη γη στην οθόνη κι εκεί τον καθιέρωσε: στην ανάγκη του κόσμου να έχει απέναντί του ένα διμορφό Θανάση. Το ρεαλιστικό φουκαρά, μα και τον άηθον τον υπερρεαλιστή, τον εκδικητή της πολυπάθους περιπέλειάς του.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΜΕ ΟΛΗ ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ της λέξης και καλλιτέχνης με όλο το νόημα της έκφρασης. Σμιλεμένος από το φακό, κατάφερε να αναβληθεί σε κάθε δουλειά του- ό,τι πιο πηγαίο μπορεί να βγάλει η ανθρώπινη ψυχή.

Κι όπως δηλώνει ο Νίκος Κούνδουρος, "εξέφραζε τον καμμό, την ταραχή, την αγωνία του λαού μας" κάνοντας τέχνη τη λαϊκή παράδοση, τα προσωπικά του βιώματα, τις μικρές καθημερινές ιστορίες του τόπου μας.

Απέφευγε τις συνεντεύξεις, μάλλον επειδή πίστευε πως διασκεδάζουν επιτηδευμένα τους αναγνώστες. Κι αυτός δεν ήταν φτιασιδωμένος. Θεατρολογικά, ήταν απάιδευτος. Δεν έγινε ποτέ του ηθοποιός(!). Ήταν πάντα αυθόρμητος, ανυπόκριτος, τραχύς και ταχύς συνάμα. Ήταν ο... Θανάσης. Όνομα και πρωταγωνιστής που στις περισσότερες ταινίες δεν χρειαζόταν κάποιο καλλιτεχνικό ψευδώνυμο για το ρόλο του.

Ένας άνεμος επί σκηνής. Μια αστραπή στην οθόνη. Τόσο έντονη που δεν μπορεί παρά να σε σοκάρει είτε με την ατάκα του είτε με την κίνησή του. Τόσο απόλυτη, που έγινε αμίμητο φαινόμενο. Τόσο... ηχηρή, που αναβίωνε τον λαϊκό τροβαδούρο.

Γεννήθηκε στο Νέο Φάληρο, τον Μάιο το 1927, μοναχοπαίδι του Βασίλη και της Ευδοκίας Βέγγου. Ο πατέρας του ήταν δημόσιος υπάλληλος, εργαζόταν στην Εταιρεία Ηλεκτρισμού και ήταν ήρωας της αντίστασης. Μετά τον πόλεμο εκδιώχθηκε από τη δουλειά του, εξαιτίας των πολιτικών του φρονημάτων. Γεγονός που προκάλεσε σοβαρό οικονομικό πρόβλημα στην οικογένεια του Θανάση και ο ίδιος αναγκάστηκε για πολλά χρόνια να ασχολείται με επεξεργασίες δερμάτων, ενώ παράλληλα έκανε διάφορα μικροεπάγγελματα στη γειτονιά του. Κατά τα ταραγμένα χρόνια του εμφυλίου υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως εξόριστος στη Μακρόνησο και όταν απολύθηκε έκανε διάφορες δουλειές για τα προς το ζην. Ο Θόδωρος Αγγελόπουλος και ο Παντελής

Βούλγαρης βρήκαν στο πρόσωπό του τον αρχετυπικό άνθρωπο του λαού που σε μεγάλη ηλικία πια και έχοντας ταλαιπωρηθεί στο νεανικό του βίο γίνεται σοφός.

Πρωτοεμφανίστηκε στον κινηματογράφο χάρη στο Νίκο Κούνδουρο και είχε πολύχρονη συνεργασία με τους σκηνοθέτες Πάνο Γλυκοφρύδη, Ερρίκο Θαλασσινό, Ντίνο Κασουρίδη σε ρόλους σουρεαλιστικού χιούμορ. Με διαφοροποιημένη ερμηνεία, στην πλέον ώριμη ηλικία του, συνεργάστηκε με τους Παντελή Βούλγαρη και Θόδωρο Αγγελόπουλο. Τιμήθηκε με πολλά καλλιτεχνικά βραβεία στην καριέρα του, ενώ το 2008 ο Δήμος Πειραιά μετονομάζει, προς τιμήν του, την πλατεία Ευαγγελισμού στο Νέο Φάληρο, σε πλατεία Θανάση Βέγγου.

Η πρώτη και τελευταία ταινία του είχαν ως σκηνοθέτη έναν "Νίκο". Η πρώτη, Μαγική Πόλις (1954), τον Νίκο Κούνδουρο και η τελευταία Το πέταγμα του κύκνου (2010) τον Νίκο Τζίμα.

Σημαντικότερες ταινίες: Δοσατζήδες (1959), ο Ηλίας του 16ου (1959) στο ρόλο του ...Θωμά, Ψηλά τα χέρια Χίτλερ (1962) στο ρόλο του ...Παναγή Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης (1963) ως... Θανάσης Μπιρμπίλης
Θα σε κάνω βασίλισσα (1964) ως ...Αντώνης Μπειζάνης
Ο Παπατρέχας (1966) ως... Ποιήδωρος Λαγός
Φανερός πράκτωρ 000 (1967) ως...Θανάσης
Πάρε κόσμε (1967) ως ...Αγαθοκλή
Τρελός, παλαβός και Βέγγος (1967) ως... Θανάσης
Ποιος Θανάσης (1968) ως... Θανάσης
Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση; (1971) ως... Θανάσης
Ξένοιαστος παλαβιάρης (1971) ως... Θανάσης
Ο Θανάσης στη χώρα της σφαλιάρας (1976) ως.. Θανάσης
Από πού πάνε για τη χαβούζα; (1978) ως... Θανάσης Παπαθανάσης

Ήσυχες μέρες του Αυγούστου (1991) ως... Νικόλας.

Συμμετείχε σε ταινίες -σταθμούς για τον ελληνικό κινηματογράφο όπως "Δράκος", "Ποτέ την Κυριακή", "Κορίτσι με τα μαύρα", "Μανταλένα".

Συμμετείχε σε 126 ταινίες συνοδικά, σε 52 από τις οποίες ως πρωταγωνιστής και είχε σκηνοθετήσεις ακόμη επτά ταινίες. Συμμετείχε και σε πολλές τηλεοπτικές σειρές.

Καλλιτεχνικά Βραβεία:

1962: Ένωση Ελλήνων κριτικών. **1971:** Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση;)

3 βραβεία: Καλλιτεχνικής ταινίας, σεναρίου και Α' ανδρικού ρόλου

1971: Ένωση Ελλήνων Κριτικών (τι έκανες στον πόλεμο Θανάση;). **1972:** Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (Θανάση πάρε το όπλο σου)

2 βραβεία: Α ανδρικού ρόλου και τιμητική διάκριση για τα σκηνικά 1991 Κρατικό βραβείο (Ήσυχες μέρες του Αυγούστου) Ερμηνείας Β' ανδρικού ρόλου.

Ιάκωβος Καμπανέλλης:

«Η μνήμη επιζεί και μετά θάνατον...»

Απρίλιος 2003. Από την επίσκεψη του Ιάκωβου Καμπανέλη στο σχολείο μας, με την ευκαιρία της θεατρικής παράστασης «Η αυλή των θαυμάτων». Διακρίνεται τρίτος από δεξιά ανάμεσα σε καθηγητές και μαθητές.

Είμαι η ζωή μας ένα "Παραμύθι χωρίς όνομα" ή "Χορός πάνω στα στάχυα"; Μήπως κατοικούμε στην "Αποικία των τιμωρημένων" ή στην "Αυλή των θαυμάτων"; Ίσως κάποιες φορές μετράμε την "Ηλικία της νύχτας" στη "Γειτονιά των αγγέλων", σα να 'ναι "Μια συνάντηση κάπου αλλού". Άλλοτε πάλι, "Ο εχθρός λαός" απορεί με "Το μεγάλο μας τσίρκο". Όμως, "Ο αόρατος θίασος" πάντοτε καταλήγει στα "Τέσσερα πόδια του τραπέζιού", καθώς "Στη χώρα του Ίψεν" η "Στέλλα με τα κόκκινα γάντια" εξιστορεί την "Έβδομη μέρα της δημιουργίας". "Ο δρόμος περνά από μέσα" και μας οδηγεί στον θεατρικό συγγραφέα και ακαδημαϊκό, Ιάκωβο Καμπα-

νέλλη.

Γεννήθηκε στη Νάξο το 1922. Το 1935 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στη Νίκαια. Σπούδασε σχεδιαστής στη Σιβιτανίδειο Βιοτεχνική Σχολή. Στα χρόνια του πολέμου έμεινε από τις αρχές και μέχρι το Μάη του 1945-τέλος του πολέμου- στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μαουτχάουζεν. Το χειμώνα 1945-46 συμμετείχε στις παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης του Καρόθου Κουν. Αδυνατεί να ασκήσει το επάγγελμα του ηθοποιού καθώς δεν έχει απολυτήριο γυμνασίου, οπότε καταφεύγει στη συγγραφή. Ο Καμπανέλλης καταφέρνει να δημιουργήσει στα έργα του αυθεντικούς ελληνικούς χαρακτήρες, μορφές που μας είναι οικείες και αναγνωρίσιμες.

Το 1999 εκλέγεται επίτιμος διδάκτωρ της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, επίτιμος διδάκτωρ του τμήματος Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Έφυγε από τη ζωή στις 29 Μαρτίου 2011.

Εργογραφία (ενδεικτική)

Θεατρικά: Χορός πάνω στα στάχυα, Η έβδομη μέρα της δημιουργίας, Η αυλή των θαυμάτων, η ηλικία της νύχτας, Παραμύθι χωρίς όνομα, Η γειτονιά των αγγέλων, Βίβα Ασπασία, Οδυσσέα γύρισε σπίτι, Ασπασία, Το μεγάλο μας τσίρκο, τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού, Ο μπαμπάς ο πόλεμος, Ο επικήδειος, Η Στέλλα με τα κόκκινα γάντια.

Σενάρια για τον κινηματογράφο: Στέλλα, Ο δράκος, Η απαγωγή της Περσεφόνης, Το κανόνι και το ανδόνι, Το ποτάμι, Κορίτσια στον ήλιο.

Πεζά: Μαουτχάουζεν, χρονικό από την εκεί εμπειρία μου, Από σκηνής και από πλάτειας.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΜΙΟΥ

Τζιβαέρι .... για πάντα

Ήταν μια εβδομάδα του Μαρτίου που έκανε την Τέχνη και τον πολιτισμό φτωχότερους. Λίγες μόλις ημέρες μετά το χαμό του Βασίλη Τσιβιλίκα ήρθαν απανωτές οι απώλειες της Σμαρούλας Γιούλη, του Νίκου Δαδινόπουλου και της Δόμνας Σαμίου. Όλοι τους σημαντικοί, ο καθένας στον τομέα που υπηρέτησε. Κοινός τους παρονομαστής το ήθος.

Η Δόμνα Σαμίου, το ανδόνι της παραδοσιακής μας μουσικής σιώπησε το βράδυ της 10ης Μαρτίου. Μαζί της σιώπησε το τραγούδι στους κάμπους, στα περιβόλια, στις ελιές όλης της χώρας. Τραγουδούσε όλα τα είδη με ιδιαίτερο σεβασμό και αυστηρότητα: ριζίτικα, μακεδονίτικα, ποντιακά, μικρασιάτικα, νησιώτικα, ηπειρώτικα, ακριτικά... Όμως δεν ήταν απλή ερμηνεύτρια. Αφιερώθηκε με όλη της τη ψυχή στην καταγραφή, διάσωση και προβολή της παραδοσιακής μας μουσικής όταν συνειδητοποίησε ότι υπήρχε κίνδυνος εξαφάνισής της.

Γεννημένη στην προσφυγομάνα Καισαριανή από Μικρασιάτες γονείς το 1928, αγάπησε από μικρή τα μικρασιάτικα τραγούδια που γέμιζαν τη φτωχική αυλή τους μαζί με τις ψαλμωδίες. Ήταν μόλις 13 ετών στην Κατοχή όταν ο δάσκαλος της Σίμωνας Καρράς την ανακάλυψε και την έκανε μέλος του Συλλόγου προς Διάδοσιν της Ελληνικής Μουσικής.

Ήρθε σε επαφή με τους πιο σημαντικούς λαϊκούς μουσικούς απ' όλη την Ελλάδα, ενώ παράλληλα περιοδεύει στις πόλεις και τα χωριά της χώρας, καταγράφοντας με ένα μαγνητόφωνο παραδοσιακούς ήχους, φωνές και τραγούδια της πολιτισμικής μας κληρονομιάς, από μοιρολόγια μέχρι τραγούδια του γληντιού, αναζητώντας τις ρίζες τους. Με συνεύξεις σε καφενεία με βοσκούς, με ανθρώπους της υπαίθρου. Εκεί πρωτοδιακογράφησε τη Ξαστεριά και το Ντιρλιντά που έγιναν παγκόσμιες επιτυχίες. Θα θυμόμαστε πάντα να ερμηνεύει εξαιρετικά τα δημοτικά μας τραγούδια αλλήλα και γιατί σε αυτήν οφείλονται τα περισσότερα διασωσμένα παραδοσιακά ελληνικά τραγούδια.

ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ 1935-2012

Η «άλλη θάλασσα» έμεινε αταξίδευτη....

Ήταν μία από τις μεγαλύτερες μορφές στην ιστορία του παγκόσμιου σινεμά. Σπουδαίος και Έλληνας. Με το έργο του κόμισε νέους κανόνες αισθητικής που εξουσιάζουν τις αισθήσεις με συμβολισμούς, με μελαγχολικές εικόνες- πίνακες ανείπωτης ομορφιάς, με την υπαρξιακή αγωνία να κυριαρχεί στους ήρωες που περιφέρονται σε ομιχλώδη τοπία, κουβαλώντας το βαρύ φορτίο των προβληματισμών, των ενοχών, των χαμένων ονείρων τους και των προσωπικών τους δραμάτων.

Ξεκίνησε με την ασπρόμαυρη Αναπαράσταση, στις μαύρες μέρες της διδακτορίας. Κι ύστερα κατέγραψε με την κάμερα της άσβεστης μνήμης Πικρές Μέρες του '36. Με τα μέλη του θιάσου που περιηγήθηκαν Μια αιωνιότητα και μια μέρα για να συναντήσει τον Μεγαλέξαντρο, τους Κυνηγούς, τον Μεθισσοκόμο, αρχέτυπες φιγούρες και μορφές που έγραψαν ο καθένας με το δικό του τρόπο την ιστορία μιας χώρας που αναζητά την ταυτότητά της.

Πραγματοποίησε ένα ουτοπικό Ταξίδι στα Κύθηρα, στις μνήμες και στα φαντάσματα του Εμφυλίου. Σ' ένα τοπίο στην ομίχλη είδε το βλέμμα του Οδυσσέα να καρφώνεται με περιέργεια και δέος στο Μετέωρο βήμα του πελαργού, κι ύστερα πάνω σε ένα λιβάδι που δακρύζει για μια Ελένη, για

μία πληγή... Και μετά, χάθηκε στη Σκόνη του χρόνου, πριν καταφέρει να φτάσει σε μίαν Άλλη θάλασσα που τόσο επιθυμούσε...

Στην άσφαλη της τραγουδισμένης Δραπετσώνας γράφτηκε το βράδυ της 24ης Ιανουαρίου ο επίλογος της ζωής του "ποιητή των εικόνων".

Ο κινηματογράφος του Αγγελόπουλου ήταν-σε αντίθεση με αυτά που του απέδιδαν- ανθρωποκεντρικός και τελετουργικός, όπως ο κινηματογράφος του Κουροσάβα και του Λεόνε. Ο ίδιος ήταν ένας στοχαστής, ένας φιλόσοφος της 7ης Τέχνης, που βίωνε "μια ανθρώπινη περιπέτεια" σε κάθε ταινία του όπως έλεγε χαρακτηριστικά. Τα έργα του ήταν ποιητικές εφευρέσεις, όπου κυριαρχούσε η Ελληάδα, η ανθρώπινη μοίρα, η σιωπή της ιστορίας, της φύσης, του τόπου, η απουσία, η αποξένωση και η εξορία, η αγωνία και ο αγώνας των ηρώων του να επιβιώσουν σε έναν αφιλόξενο κόσμο που γερνάει και πεθαίνει χωρίς στην πραγματικότητα να έχει ζήσει, χωρίς αρμονία, χωρίς αγάπη...

Ο κινηματογράφος του Αγγελόπουλου σύμφωνα με τον Ντούσαν Μακαβέγιεφ, έφερε πάλη το όνειρο στη ζωή μας. Δεκατρείς ταινίες- δεκατρία όνειρα...

Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 27 Απριλίου του 1935. Ακολούθησε σπουδές Νομικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, τις οποίες εγκατέλειψε πριν πάρει το πτυχίο του. Το 1961 έφυγε στο Παρίσι όπου αρχικά παρακολούθησε στη Σορβόνη μαθήματα γαλλικής φιλοσοφίας και φιλομορφίας καθώς και μαθήματα εθνολογίας και στη συνέχεια μαθήματα κινηματογράφου. Εργάστηκε ως κριτικός κινηματογράφου σε εφημερίδες. Το 1970, η πρώτη μεγάλη μήκους ταινία του, Αναπαράσταση, κέρδισε το πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, καθώς και άλλες διακρίσεις στο εξωτερικό και σηματοδότησε την αυγή του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου. Έκτοτε, οι ταινίες του έχουν συμμετάσχει σε πολλά διεθνή φεστιβάλ, απέκτησε πολλά βραβεία, τα οποία τον καθιέρωσαν παγκοσμίως ως έναν από τους σπουδαιότερους σκηνοθέτες του σύγχρονου κινηματογράφου. Πολλά αφιερώματα που τιμούν τη δουλειά του έχουν πραγματοποιηθεί σε όλο τον κόσμο. Έχει αναγορευτεί επίτιμος διδάκτορας των Πανεπιστημίου των Βρυξελλών, του Χ. Ναντέρ και του Πανεπιστημίου του Έσσεξ.

Βασίλης Τσιβιλίκας

Στον Παράδεισο του γέλιου

Επί 40 χρόνια υπηρέτησε το θέατρο -την επιθεώρηση και την πρόζα- ξεδιπλώνοντας στην σκηνή το πλούσιο κωμικό του ταλέντο, ενώ παράλληλα έπαιζε στον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1942. Οι καθηγητές του τον παρότρυναν να γίνει ηθοποιός. Έτσι εγκατέλειψε τις σπουδές του στην Αγγλική Φιλολογία. Αποφοίτησε από τη σχολή του Πέλου Κατσέλη το 1965 και πρωτοπάτησε το σανίδι στο Θέατρο της Νέας Ιωνίας του Γιώργου Μιχαηλίδη στο έργο "Ένας γάμος" του Τσέχωφ.

Το 1970 συμμετείχε ως χίπης στην ταινία του Αλέκου Σακελλάριου, Η θεία μου η χίπισσα όπου φανέρωσε τις υποκριτικές του ικανότητες και υπήρξε ρόλος σταθμός για αυτόν. Συμμετείχε σε περισσότερα από τριάντα θεατρικά έργα, σε δέκα κινηματογραφικές ταινίες και σε ισάριθμες τηλεοπτικές.

Θα τον θυμόμαστε όλοι για τα χαμόγελα που τόσο απλόχερα μας προσέφερε, αλλά και για το θαυμάσιο χαρακτήρα του. Το βέβαιο πάντως είναι ότι με την παρουσία του στον "παράδεισο του γέλιου" ο θίασος των κωμικών που "παίζει" εκεί ενισχύθηκε σημαντικά.

Νίκος Παπάζογλου

Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία μόλις 63 ετών στις 17 Απριλίου 2011 ο Νίκος Παπάζογλου.

Ξεκινά τη συστηματική του ενασχόληση με τη μουσική στα τέλη της δεκαετίας του '60. Σε ένα μικρό στούντιο γράφει τα πρώτα του τραγούδια και κάποια από αυτά τραγουδιούνται από τον Πασχάλη τον οποίο αντικατέστησε στους Ολυμπιάδες για να κάνει τη στρατιωτική του θητεία!

Αρχές της δεκαετίας του 1970 βρίσκεται στο Άαχεν της Γερμανίας με ένα Σαλονικιώτικο συγκρότημα, ηχογραφεί κομμάτια στο Μιλάνο και επιστρέφει στην Ελλάδα το 1976. το 1977 συμμετέχει στην παράσταση "Αχαρνής-ο Αριστοφάνης που γύρισε από τα θυμαράκια" για την οποία συνεργάζεται με το Διονύση Σαββόπουλο και το Μανώλη Ρασούλη στον ομώνυμο δίσκο.

Δύο χρόνια μετά οι τρεις τους και ο Νίκος Ξυδάκης δημιουργούν το δίσκο "η εκδίκηση της γυφτιάς" που έμελλε να αφήσει σφραγίδα στη νεοελληνική μουσική σκηνή. "Τρελλή κι αδέσποτη", "Κανείς εδώ δεν τραγουδά" και άλλα έντεκα κομμάτια που αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν όσο λίγα. Έχει ήδη με προσωπική εργασία και μεράκι "οικοδομήσει" το στούντιο του στην Κάτω Τούμπα, το γνωστόν ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ το οποίο γίνεται γι αυτόν εργαλείο δημιουργίας μερικών από τα καλύτερα τραγούδια της τελευταίας εικοσαετίας.

Η συνέχεια έρχεται με τα "Δήθεν" των Ξυδάκη-Ρασού-

λη, το 1983 εμφανίζεται στο Ζο-om στην Αθήνα με την "Ταχεία Θεσσαλονίκης". Την ίδια χρονιά συγκεντρώνει δικά του τραγούδια στο "Χαράτσι". Δίσκος σταθμός που συντελεί να δημιουργηθεί το "ρεύμα Παπάζογλου". Στο δίσκο αυτόν συνδυάζεται το ροκ με το μπαγλαμαδάκι και το τσέλο με το μπουζούκι σε ένα εκπληκτικό άκουσμα. Είκοσι χρόνια μετά το κλασικό πλέον είναι το τραγούδι.

"Αύγουστος", "Λεμόνι στην πορτοκαλιά". Εκτός από τις προσωπικές του δουλειές τον συναντάμε στη Ρεζέρβα (1984), και στο Ζήτω το ελληνικό τραγούδι (1986) του Σαββόπουλου. Επίσης στο "πότε Βούδας, πότε Κούδας" του Μ. Ρασούλη που ερμηνεύει το ομώνυμο τραγούδι. Αλλά και στο "Σείριο υπάρχουνε παιδιά" του Χατζιδάκι το 1988 κλπ.

Το 1995 κυκλοφορεί η τελευταία του δουλειά "όταν κινδυνεύεις παίξε την πουρουόδα" (κυπριακή λέξη= κλάξον ποδηλάτου).

Φτωχότερος ο πολιτισμός μας από τις απώλειες των: Βαγγέλη Λειβαδά, της Σμαρούθας Γιούλη, του Νίκου Δαδινόπουλου και του Γιάννη Βασταρδή.

Θεατρικός συγγραφέας ο πρώτος, με μεγάλη προσφορά στα μιούζικαλ, ηθοποιοί οι επόμενοι και θα μείνουν στις καρδιές από τις τηλεοπτικές και θεατρικές παραστάσεις.

Μανώλης Αυτιάς

Έσβησε και ο ατίθασος "Λούης". Ο ήρωας του Περάματος, που έγινε γνωστός μέσα από το βιβλίο του Κώστα Μουρσελά και την τηλεοπτική σειρά "Βαμμένα Κόκκινα Μαλλιά".

Ο Λούης, ο ατίθασος, ανατρεπτικός και ανεξήγητος ερωτεύσιμος ήρωας του Κώστα Μουρσελά στα "Βαμμένα Κόκκινα Μαλλιά". Και αν οι περισσότεροι πίστευαν πως ο ασυγκράτητος χαρακτήρας, που υποδύσταν ο Γιώργος Νινιός στην τηλεοπτική μεταφορά του βιβλίου από τον Κώστα Κουτσομούτη, ήταν φανταστικός, η αλήθεια είναι πως ο Λούης ήταν ένα υπαρκτό πρόσωπο. Ήταν ο Μανώλης Αυτιάς, το σύμβολο του Περάματος. Γεννήθηκε στο Αίβαλι και ήρθε στην Ελλάδα μαζί με την οικογένειά του το 1928. Σχολείο δεν πήγε ποτέ. Μόνο το δημοτικό κατάφερε να βγάλει. Η Παιδεία του όμως για τα βιβλία τον έκανε έναν ουσιαστικά "σπουδαγμένο" άνθρωπο με πολλούς, αστείρευτους γνώσεις, οι οποίες γίνονταν αμέσως κατανοητές από το συνομιλητή του. Άλλωστε όπως είχε ο ίδιος δηλώσει χαρακτη-

ριστικά "όπου σε πάει το βιβλίο, δεν σε πάει ούτε το όνειρο ούτε το κύμα..." Η δεύτερη μεγάλη αγάπη του ήταν η θάλασσα, έγινε πλοίαρχος. Δεν δίστασε όμως να εγκαταλείψει το επάγγελμά του για χάρη της ασφάλειας των συναδέλφων του. Κατήγγειλε επικίνδυνες βλάβες και απολύθηκε για μια ακόμη φορά. Είχαν προηγηθεί εξορίες, κυνηγητά στην Κατοχή.... Η Τρίτη του αγάπη ήταν οι γυναίκες, μία πραγματική θρησκεία για τον Λούη.

Ο Κώστας Μουρσελάς τον γνώρισε στις τελευταίες τάξεις του Γυμνασίου στην Αγία Σοφία στον Πειραιά (πουλήθηκε βιβλία στους μαθητές).

Του έκαναν εντύπωση οι γνώσεις και ο ανατρεπτικός του χαρακτήρας και έτσι τον έκανε ήρωα στο βιβλίο του.

Οι απώλειες είναι εργασίες των: Κάκια Ιωάννα - Αντικίδου Μαρία Β1

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ και ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΕΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ

✓ Εκπαίδευση και οικονομική κρίση

Η οικονομική κρίση τείνει σήμερα να λάβει διαστάσεις χιονοστιβάδας. Η δημοσιονομική κρίση, η βαθιά ύφεση, η αύξηση της ανεργίας, η διευρυνόμενη ανισορροπία ανάμεσα στο κεφάλαιο και τις δυνάμεις της εργασίας συγκροτούν ένα ιδιαίτερο δυσμενές πλαίσιο για την ευδοκίμηση βιώσιμων και κοινωνικά δίκαιων πολιτικών με συνέπεια την περαιτέρω όξυνση των ανισοτήτων στην εκπαίδευση και την κοινωνία. Οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί δεν μένουν αλώβητοι από τη δομική κρίση που πλήττει ολόκληρη την Ευρώπη. Αντίθετα αδυνατούν να συγκρατήσουν τη δημιουργία νέων κατηγοριών αποκλεισμένων οι οποίοι εξωθούνται με βίαιο τρόπο στο κοινωνικό περιθώριο. Ήδη το φαινόμενο που στην Ευρώπη από το 2008 αποκαλείται neets αποτελεί μια σύγχρονη μορφή κοινωνικής ευπάθειας, η οποία αναμένεται να ενταθεί τα επόμενα χρόνια.

Παρά τις μεθοδολογικές δυσκολίες για τη μέτρηση του φαινομένου, στην Αγγλία τα τελευταία χρόνια υπολογίζεται ότι περισσότεροι από 200.000 νέοι βρίσκονται στο "κοινωνικό πουθενά", αφού έχοντας κατά κανόνα εγκαταλείψει πρόωρα τη σχολική τάξη, δεν συμμετέχουν σε καμία επίσημη μορφή εκπαίδευσης, κατάρτισης ή απασχόλησης. Ο αριθμός τους αναλογεί περίπου στο 10% του συνολικού πληθυσμού των νέων μεταξύ 16 και 24 χρόνων. Στην Αγγλία η δραματική αύξηση των διδάκτρων τα τελευταία χρόνια θέτει φραγμούς και σε όσους νέους επιθυμούν πρόσβαση την τρίτοβάθμια εκπαίδευση

Αν έρθουμε τώρα στα δικά μας. Η σχολική διαρροή είναι πλέον εμφανής σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης, σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής έτηρεσίας. Το φαινόμενο φαίνεται να εμφανίζεται εντονότερο στα Επαγγελματικά Λύκεια (φθάνει και μέχρι το 45%) καθώς υπολογίζεται ότι οι νέοι στρέφονται άμεσα στην αγορά εργασίας.

Οι neets (νέοι αποκλεισμένοι από την εργασία, την εκπαίδευση, την επιμόρφωση) υπολογίζονται στο 12% του συνολικού μαθητικού πληθυσμού...

Είναι προφανές ότι διανύουμε μια περίοδο αισθητής κοινωνικής οπισθοδρόμησης, αφού διαρκώς κερδίζει έδαφος το ιδεολόγημα ότι η δημόσια σφαίρα οφείλει να αποσυνδεθεί από την ευθύνη παροχής θεμελιωδών κοινωνικών αγαθών. Και υπό το πρίσμα της συλλογιστικής αυτής ενισχύονται οι πολιτικές που μεταθέτουν όλο και μεγαλύτερο βάρος της εκπαίδευσης στις πλάτες των πολιτών, προωθώντας την επιβολή και την αύξηση των διδάκτρων, τον περιφερειακό και ισχνό ρόλο του κράτους, την πρακτική των κουπονιών εκπαίδευσης, την "ελεύθερη επιλογή" σχολείου, τη διδασκαλία στο σπίτι. Όλα αυτά βέβαια προβάλλονται ως εναλλακτική λύση και αντίδοτο στην κρίση, καθώς θεμελιώνονται στις δήθεν αυταπόδεικτες αρχές της "ευελιξίας", της "ελευθερίας των επιλογών", της "ανταγωνιστικότητας", της "αποδοτικότητας" κλπ...

Ζούμε σε εποχές ενός άκρατου νεοφιλελευθερισμού που τείνει να μετατρέψει την εκπαίδευση από ένα δημόσιο και καθολικό κοινωνικό δικαίωμα σε ατομικό προνόμιο των λίγων ελίτ, ενώ η δωρεάν παιδεία θεωρείται ένα ξεπερασμένο κερκτημένο των κοινωνικών αγώνων του προηγούμενου αιώνα.

Είναι προφανές πλέον ότι στη χώρα μας η φτώχεια, η ανεργία θα οξύνουν ραγδαία τις κοινωνικές ανισότητες στην εκπαίδευση, αφού η πρόσβαση στα εκπαιδευτικά αγαθά θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη για τους μη έχοντες. Φοβούμαστε ότι το έλλειμμα της δημόσιας παιδείας θα είναι τόσο μεγάλο ώστε πλέον θα είναι αδύνατον να καλυφθεί με το ποσό των 4,5 δις περίπου που καταβάλλουν σήμερα οι οικο-

γενειακοί προϋπολογισμοί ώστε να διασφαλίζεται το συστηματικό αγαθό της δωρεάν παιδείας.

✓ Επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στη ψυχολογία.

Ανεργία, ανασφάλεια, οικονομική κρίση. Λέξεις που στοιχειώνουν την καθημερινότητα όλων μας. έπάρχει κάποιος σήμερα που να μην είναι ανήσυχος με την επαγγελματική του αποκατάσταση; Το κέφι στις παρέες είναι πεσμένο καθώς οι συζητήσεις ξεκινούν από το ερώτημα: "πόσα σου έκοψαν εσένα;", "τι έξοδα θα κόψεις;", "στη δική σου δουλειά κάλουν απολύσεις;"

Η οικονομική κρίση πλήττει σοβαρά τη ψυχική υγεία, είχε προειδοποιήσει από το 2008 ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας. Τότε αδιαφορούσαμε αλλή πρόσφατα μια έρευνα των Financial Times, υπολογίζει πως μια αύξηση της ανεργίας κατά 4% συνεπάγεται αντίστοιχη άνοδο των αυτοκτονιών ή των δολοφονιών κατά 6% αλλή και της χρήσης αλκοόλ και ναρκωτικών ουσιών κατά 28%!

Αλλή και αμερικανικές έρευνες δείχνουν ότι στις εταιρίες που έγιναν περικοπές μισθών ή απολύσεις διπλάσιασθηκαν τα συμπτώματα καταθλιψων. Είναι μάλιστα εντυπωσιακό ότι σε ορισμένες περιπτώσεις καταγράφηκαν πιο έντονα συμπτώματα σε αυτούς που ζούσαν υπό το καθεστώς της απόλυσης παρά σε όσους πραγματικά απολύθηκαν. Το παρατηρούμε και οξύ άγχος που βιώνουμε, καθώς δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί, σιγά -σιγά οδηγεί σε "απόσυρση" από την πάλη για επιβίωση και παθητικότητα του ατόμου, το οποίο νιώθει ανίκανο να αντιδράσει. Μπορεί να οδηγήσει σε μελαγχολία, δυσθυμία, κατάθλιψη και ψυχοσωματικά συμπτώματα.

Οι υπεύθυνοι της τηλεφωνικής γραμμής του ΕΠΙΨΥ δηλώνουν αύξηση των τηλεφωνημάτων κατά 52% σε σχέση με πέρυσι. Η κατάθλιψη πλήττει κατά κύριο λόγο τους ενήλικες που έχουν πολλαπλές υποχρεώσεις ενώ οι νεότεροι (21-35) δηλώνουν άγχος.

Όπως δήλωσε ο κ. Βασίλης Φωτόπουλος που είναι διευθυντής του Κέντρου Ψυχικής Υγείας Κορυδαλλού (ανήκει στο Δρομοκαΐτειο Νοσοκομείο) το 2010 είχαν 4.155 συνεδρίες - περίπου 250 περισσότερες από το 2009- ενώ ο αριθμός αυτός είχε ήδη ξεπεραστεί το Σεπτέμβριο 2011.... Μεγάλη είναι και η αύξηση χρήσης αντικαταθλιπτικών κατά τον ΕΟΦ, το 2011.

Τι μπορεί να κάνει το άτομο άραγε για να μειώσει τις αρνητικές ψυχικές συνέπειες; Αρνητικές σκέψεις, κατηγορίες προς άλλους και καταστροφολογίες για το μέλλον μπορεί να μας οδηγήσουν στο να αισθανθούμε πολύ χειρότερα και να μας αποπροσανατολίσουν από τον εποικοδομητικό σχεδιασμό και την επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε.

Τι μπορούμε να κάνουμε ομαδικά; Ο μεγαλύτερος σύμμαχος σε αυτήν την περίπτωση είναι ο θυμός. Οι ειδικοί υποστηρίζουν ότι ο θυμός ως συναίσθημα είναι ενέργεια που κατ' εξοχήν οδηγεί σε δράση, σε αντίθεση με την κατάθλιψη ή το άγχος που μπορεί να οδηγήσει και σε παραλυσία. Όσο λοιπόν υπάρχει ο θυμός, μπορεί κανείς να το χρησιμοποιήσει για να δράσει σε ατομικό και σε συλλογικό επίπεδο....

✓ Να ζει κανείς ή να μη ζει

Δεν ήταν μόνο ο βαρύς χειμώνας που έκανε τη χώρα μας να θυμίζει Σκανδιναβία. Είναι και ο αυξανόμενος αριθμός των αυτοχειρών. Αν και τα αίτια που οδηγούν κάποιον να βάλει τέλος στη ζωή του είναι πολλά και ποικίλα, οι αριθμοί είναι αμείλικτοι: Η οικονομική κρίση φτάνει όλο και περισσότερους Έλληνες στα άκρα. 1727 απόπειρες αυτοκτονίας

στην Ελλάδα από το 2009 έως το 2011. 328 αυτοκτονίες το 2008 (308 άνδρες, 65 γυναίκες), 373 το 2009 (333 άνδρες, 58 γυναίκες), το 2010 έγιναν 622 απόπειρες αυτοκτονίας και το 2011 υπολογίζονται σε 598. Για το 2009 το 50% των αυτοκτονιών ανδρών και το 66% των γυναικών ήταν άγαμοι- διαζευγμένοι ή χήροι και με επαγγελματικά προβλήματα.

Η οικονομική κρίση φέρνει κρίση και στην υγεία των πολιτών.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΕΣΥ από τον Ιανουάριο μέχρι τον Ιούνιο 2011, αν και παρατηρήθηκε μείωση προσέλευσης στους εξετασθέντες στα απογευματινά ιατρεία ΕΣΥ κατά 22,6% (πληρώνουν ατομικά οι άρρωστοι) ωστόσο καταγράφηκε αύξηση της προσέλευσης κατά 17,2% στους εξετασθέντες στα Κέντρα Υγείας και κατά 8% σε όσους νοσηλεύτηκαν στα νοσοκομεία του ΕΣΥ.

✓ Η κρίση γεννά αστέγους στην Ελλάδα

Μία νέα κοινωνική κατηγορία είναι ορατή: οι νεοάστεγοι. Με άλλα λόγια πολίτες που έμειναν άνεργοι, δεν μπόρεσαν να πληρώσουν τα χρέη τους, τους έκαναν έξωση και βρέθηκαν στο δρόμο. Σύμφωνα με μη κυβερνητικές οργανώσεις η αύξηση των αστέγων υπολογίζεται κατά 25% για το 2010. Υπολογίζεται ότι ζουν στους δρόμους περίπου 2000 άνθρω-

ποι. Πρόσφατες ανακοινώσεις των ΜΜΕ (ακόμη και τα κρατικά κανάλια το αναφέρουν) οι άνεργοι υπολογίζονται σε 1.000.000 ενώ το επίσημο ποσοστό της ανεργίας είναι 21%. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι πολύ μεγαλύτερο εφόσον δεν εμφανίζονται οι αυτοαποσχοδιούμενοι, οι έμποροι κλπ. Μία και μόνο βόλτα στην περιοχή του Αγίου Νικολάου της Νίκαιας θα μας πληροφορήσει για τα λουκέτα που μπαίνουν καθημερινά στα μαγαζιά και για το "θάνατο του εμποράκου". Είναι αδύνατον να συλληφθεί το ποσόν του ενός εκατομμυρίου ανέργων. Είναι σαν μια ατελείωτη ουρά από την Αθήνα

μέχρι τη Θεσσαλονίκη. Από την άλλη πλευρά μαθαίνουμε ότι στις γειτονιές που πλήττονται ιδιαίτερα από την κρίση οι μαθητές λιποθυμούν από πείνα. Όπως αναφέρει η ΔΟΕ (Διδακτική Ομοσπονδία Ελλάδας) το 80% πηγαίνει σχολείο χωρίς πρωινό. Τα μέτρα της παροχής τροφής ή τα συσσίτια δεν επαρκούν (αποφασίστηκε να προσφέρεται πρωινό σε 5000 παιδιά με κουπόνια). Μόνο αν δοθεί πραγματική προτεραιότητα στην οικονομία, με δημιουργία θέσεων εργασίας θα βρεθεί κάποια λύση.

✓ Το σχολείο της κρίσης

Χωρίς βιβλία βρέθηκαν τα περισσότερα σχολεία της χώρας με την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Το Υπουργείο Παιδείας συνεχίζει την προσπάθεια υποβάθμισης του σχολικού βιβλίου προβάλλοντας ως κύριο αίτιο την έλλειψη χρηματικού ποσού. Ακούστηκαν λόγιοι όπως η υπογραφή του Παρέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η διάλυση του Οργανισμού Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων. Το αποτέλεσμα ήταν ότι μπήκαμε στο 2012 και τα βιβλία δεν είχαν παραδοθεί στο σύνολο τους στα σχολεία. Κανένα DVD και καμία φωτοτυπία δεν μπορεί να υποκαταστήσει το βιβλίο. Από την άλλη πλευρά το νέο κληρονομικό συγχωνευμένο σχολείο πρέπει να περιλαμβάνει τριάντα μαθητές ανά τμήμα ... Μήπως άραγε και η παροχή σωστής εκπαίδευσης θεωρείται είδος πολυτελείας και πρέπει να περικοπεί, στις εποχές του μνημονίου;

Αντικίδου Μαρία - Δέγληρη Μαργιάννα Β1

ΟΟΣΑ: Ασπίδα η εκπαίδευση σε καιρό οικονομικής κρίσης

Η εκπαίδευση συνιστά "μία καλή προστασία" κατά της ανεργίας και βελτιώνει την πιθανότητα διατήρησης της θέσης εργασίας σε καιρό οικονομικής κρίσης. Έτσι το 2009 "το ποσοστό ανεργίας στους πτυχιούχους ανώτατης εκπαίδευσης παρέμεινε σταθερό στο 4,4%, κατά μέσον όρο στις χώρες του ΟΟΣΑ, ενώ αυτών που δεν έχουν ολοκληρώσει τη φοίτηση στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση ανήλθε στο 11,5%, έναντι 8,7% το 2008. Αυτό έρχεται να προστεθεί στο τεράστιο πρόβλημα της ανεργίας στους νέους, οι οποίοι σήμερα αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον το 17% στη ζώνη του ΟΟΣΑ. Τουλάχιστον το μισό των νέων ηλικίας 15 έως 19 ετών που δεν πήγαν σχολείο είναι άνεργοι ή ανενεργοί. Η εκπαίδευση σίγουρα είναι ασπίδα και για τα δημοσιονομικά μίας χώρας. Αναλογιστικές μελέτες των ασφαλιστικών ταμείων της χώρας μας δείχνουν ότι οι φόροι και οι ασφαλιστικές εισφορές των πτυχιούχων είναι κατά πολύ περισσότερες από αυτά που δαπάνησε η οικονομία της χώρας του για τις σπουδές του. Ίσως θα έπρεπε αυτό το άρθρο να το διαβάσουν οι κυβερνώντες για να συνειδητοποιήσουν τις ευθύνες τους στο σχεδιασμό της εκπαιδευτικής πολιτικής και στην προστασία του δημόσιου σχολείου.

Η ιστορία της οικονομικής κρίσης- απάτης στην Ελλάδα

«Μαζί τα φάγαμε;;;»

Η χούντα παραδίδει στον "Εθνάρχη" ένα υγιές χρέος 330 εκατομμυρίων (χαρακτηρίζεται ως υγιές καθώς εξοφλείται λόγω της μεγάλης βιομηχανικής και αγροτικής ανάπτυξης).

Ο "Εθνάρχη" μετατρέπει το χρέος, μετά από 7 χρόνια, σε 8 δις (πετρελαϊκή κρίση 1977)

Ο Ανδρέας Παπανδρέου κλείνει με δύο τρόπους (υπερ-πολιτιστισιασμός μισθών και εισφορών μέσα σε μία νύχτα και των απεργιών) όλες τις τεράστιες βιομηχανίες (ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΕΛΙΝΤΑ, ΠΕΙΡΑΪΚΗ -ΠΑΤΡΑΪΚΗ, ΧΡΩΠΕΙ κλπ.) και εφαρμόζει το οικονομικό τρίπτυχο που λέγεται Easy Money System σε επίπεδο κράτους. Παίρνει δάνεια από τις Εβραϊκές Τράπεζες του Ροκφέλλερ που πρωτύτερα είχαν σχεδιάσει, χρηματοδοτήσει και οργανώσει τη δημιουργία του ΠΑΣΟΚ και μοιράζει χρήματα στους πολιτές (είναι όμως δανεικό με ασύλληπτους τόκους).

Για πρώτη φορά η Ελλάδα καταναλώνει περισσότερα από αυτά που παράγει, βυθιζόμενη συνεχώς στο Debt base banking system. Η ρήση "Τσοβόλα δώσα όλα" δεν έχει ως κίνητρο τη φιλάνθρωπια αλλά: 1) να αρχίσει ο λαός τα μεγάλα έξοδα 2) να "δεθεί" η χώρα μέσω δανείων στις εβραϊκές τράπεζες 3) και αυτά όλα αποβλέπουν στο να ενεργοποιηθεί μακροπρόθεσμα το Swap και απώτερα το Tight Money System σε επίπεδο αρχικά φυσικών προσώπων και μετά σε επίπεδο κράτους.

Ο Κ. Μητσοτάκης βασιζόμενος στην κατάντια των ΔΕΚΟ που είχε ήδη ξεκινήσει θέλησε να αρπάξει την ευκαιρία και να τις χαρίσει σε ιδιώτες.

Ο Κ. Σημίτης μέσω της εβραϊκής Goldman Socus δημιουργεί ένα Swap (Δημιουργική Λογιστική) για να καλύψει το χρέος στα χαρτιά και να μπούμε στη ζώνη του ευρώ. Η Goldman Socus για αυτό το επίτευγμά της εξασφάλισε περισσότερο από 1 δις ευρώ από τη χώρα μας. Η συμφωνία με την εταιρία γίνεται μέσω του Πέτρου Χριστοδούλου (ο οποίος ήταν σύμβουλος παράλληλα και στην J.P. Morgan) που γίνεται διευθυντής στην Εθνική Τράπεζα και είναι γιος του πρώην διοικητή της Τίμου Χριστοδούλου. Είναι πλέον γνωστό ότι αυτό το Swap ήταν και η βάση της δικαιολογίας της σημερινής κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας.

Είναι εύλογο το ερώτημα γιατί οι εταίροι μας ενώ γνώριζαν έκαναν τα στραβά μάτια; Όπως κυνικά δηλώνουν γερμανοί οικονομολόγοι η Ελλάδα δεν είναι βιομηχανική χώρα άρα δεν είναι ανταγωνιστική της Γερμανίας ή της Γαλλίας. Αντίθετα είναι μια καλή, κερδοφόρα αγορά καθώς μας δανείζουν με τόκο και τα δανεικά θα τα παίρνουν πίσω μέσω των εισπράξεων των VW, BMW, MERCEDES, OPEL, AUDI, BOSCH, SIEMENS....., MIELE, AEG, LEADL, RENAULT, PEUGEOT, CITROEN, CARREFFUR, αγορά οπλικών συστημάτων κλπ. Πλησιάζουμε το 2000 η χώρα χρωστάει πολλά στις εβραϊκές τράπεζες και το Easy Money System αφορά το επίπεδο των φυσικών προσώπων. Με αυτόν τον τρόπο εκφευρέθηκε το κόλλη του Χρηματιστηρίου. Σκηνοθετήθηκαν οικονομικά κέρδη και μέσω των υποχείριων ΜΜΕ κατάφεραν να κατεβάσουν ακόμη και τους βοσκούς να κατεβαίνουν από τα βουνά στην τηλεόραση του καφενείου της πηλατείας του χωριού τους για να δουν το ύψος των μετοχών τους... το φαινόμενο γενικεύεται και τότε ήρθε η ώρα του Σόρρος. Σκάει μύτη ο Σόρρος και ξεκινάει το κατρακύλισμα... Το 2000 ο Σημίτης και ο Σόρρος αντιλούν όλο το δανεικό χρήμα που έχει ήδη δημιουργηθεί με τις πολιτικές των προηγούμενων ετών μέσω του Χρηματιστηρίου με αποτέλεσμα να μείνει η Ελλάδα χωρίς ρευστό αλλά μόνο με τεράστιους τόκους δανείων. Τώρα όλα είναι ευκολότερα καθώς οι ανάγκες των μικρομάγαζων για ρευστό και των ανθρώπων για μια κατοικία είναι δυνατόν να καλυφθεί μόνο μέσω των τραπεζών (ο από μηχανής θεός - Ιεχωβάς) που τώρα ανοίγουν τις κάνολες για εύκολο χρήμα... Σίγουρα δεν χρειάζονται ιδιαίτερες γνώσεις για να καταλάβει κάποιος ότι δεν ήταν αυτή η ενδεχόμενη λύση για να ορθοποδήσουμε... Αλλά σκοπός ήταν να κλείσει ο χρονικός κύκλος για να προχωρήσουν στο επόμενο στάδιο

το "Tight Money System".

Έχουμε ήδη τρία δεδομένα που συντελούν στην πραγματοποίηση του σχεδίου 1) μας βαραίνουν πολλοί τόκοι δανείων- λόγω του καθεστώτος υπερδανεισμού- έτσι επιβάλλονται συνεχείς φόροι και οδηγούμαστε σε συνεχείς αυξήσεις τιμών 2) δεν κυκλοφορεί υγιές χρήμα - λόγω δηλαδή πραγματικής οικονομικής παραγωγικής δραστηριότητας- αλλά μόνο χρήμα που ανακυκλώνεται από τις τράπεζες για τοκογλυφικούς όρους στα πλαίσια μιας οικονομίας που οδεύει προς την καταστροφή και τη μιζέρια... 3) οι τιμές των κατοικιών από το 1993 και μετά δεκαπλασιάζονται, κυρίως λόγω φορολογιών που βαρύνουν τους απλούς καταναλωτές. Και ξαφνικά κλείνουν οι κάνουλες του τραπεζικού δανεισμού.

Τελικό στάδιο καταστροφής: Ο Κ. Καραμανλής έκανε και μια σωστή ενέργεια. Εννοούμε τις διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία για τον αγωγό Μπουργκάς- Αλεξανδρούπολης. Η συμφωνία έμοιαζε καταστροφική για το εβραϊκό αμερικανικό λόμπυ. Η συμφωνία έμοιαζε ιδιαίτερα προσοδοφόρα για τη χώρα μας καθώς 1) θα κερδίζαμε χρήμα προερχόμενο από μια πραγματικά οικονομική δραστηριότητα 2) δεν θα το ήμουν κανείς να θίξει τα συμφέροντα του Πούτιν και 3) θα εξέλειπε ο φόβος "μπαμπούλας Τουρκία", θα εξαμεμιζόταν η επιρροή των εβραίων της Αμερικής καθώς δεν θα υπήρχε έντονη η ανάγκη αγοράς οπλικών συστημάτων μέσω δανείων που θα μας έδιναν οι ίδιοι... (ας μη ξεχνάμε ότι είμαστε η μοναδική χώρα της ΕΕ που αγοράζουμε τόσα οπλικά συστήματα όσα όθεις οι υπόλοιπες μαζί...) Άμεση πλέον προβάλλει η ανάγκη να φύγει ο αποτυχημένος Καραμανλής και να έρθει ο Γεώργιος Παπανδρέου (ο Τζέφρυ). Στον προεκλογικό αγώνα ακόμη και ο απερχόμενος πρωθυπουργός ουσιαστικά υποδεικνύει τον βασικό του αντίπαλο. Εκείνος δηλώνει το ανεπανάληπτο "Άρεφτά υπάρχουν" και όλα φαίνονται ευεπίγραμμα...

Εκ των υστέρων δηλώνει ότι δεν γνώριζε (αν και διαψεύδεται από τον Προβόπουλο). Βέβαια θα όφειλε να γνωρίζει... Δεν στόχευε να διοικήσει περίπτερο αλλά μία πολυάπαιτη χώρα... Τριάντα ημέρες πριν τις εκλογές ο Τζέφρυ επισκέπτεται την Αμερική (πήγε άραγε για καφέ με τον Κλίντον μεσούσης της προεκλογικής περιόδου; Ίσως πήγε για να αναθέσει την προεκλογική του εκστρατεία στην εταιρία που είχε ήδη αναλάβει την εκστρατεία του Ομπάμα...). Και ξαφνικά θυμάται ο Πρωθυπουργός, ΞΑΦΝΙΚΑ όλοι θυμούνται ότι δεν υπάρχουν Άρεφτά, δεν πάνε καλά τα δημοσιονομικά της χώρας, ότι η μόνη λύση είναι ο διεθνής δανεισμός και το σύρσιμο στις διεθνείς αγορές. Ακόμη και ο οικονομικός δημοσιογράφος των Financial Times, Μάρτιν Σάντμπον δηλώνει ότι "το τέλος του 2009 το Ντουμπάι ανακοίνωσε μια αναδιάρθρωση της οικονομίας που τρόμαξε τους επενδυτές και δημιούργησε πολλές αμφιβολίες για όλους τους κρατικούς τίτλους και την ίδια στιγμή η Ελληνική Κυβέρνηση ομολόγησε από μόνη της ότι τα στοιχεία για το έλλειμμα της Ελλάδας είχαν ήδη παραποιηθεί και με αυτόν τον τρόπο άνοιξαν οι ασκοί του Αϊδίου για τη χώρα"...

Τα συμπεράσματα δικά σας. Το βέβαιο είναι ότι "δεν τα φάγαμε μαζί" και είναι καιρός να λειτουργήσουν οι θεσμοί και οι νόμοι και να κρωθεί ο καθένας αυτό ακριβώς που του αναλογεί!!

Αθαφάκη Εύη- Χωριανοπούλου Ιωάννα -Γ5

Αγώνας που γέννησε η αλληλεγγύη

**Χαθουβουργοί: οι άνθρωποι που δίδαξαν
την ελληνική κοινωνία πώς δένεται το ατσάλι....**

Ο αγώνας των εργαζομένων της Ελληνικής Χαθουβουργίας μας συγκίνησε όλους. Όχι μόνο για τη χρονική διάρκεια που άντεξαν, όχι μόνο γιατί τόλημψαν να διεκδικήσουν αυτό που όλοι διαπιστώνουμε ότι δηλαδή δεν είναι δυνατόν να ζήσει κάποιος με 500 ευρώ το μήνα, όχι μόνο γιατί υπερασπίστηκαν τους ήδη απολυμένους από την εργοδοσία (πολλοί από αυτούς έφυγαν με 1800 αποζημίωση μετά από 10 χρόνια δουλειάς) αλλά γιατί η προσπάθειά τους αυτή ξεσήκωσε πανελλαδικά ένα πρωτοφανές κύμα αλληλεγγύης.

Σωματεία, μαθητές, φοιτητές, άνεργοι δίνουν χρήματα, τρόφιμα και οργανώνουν δράσεις συμπαράστασης στους απεργούς.

Ένα πρωτοφανές κύμα εργατικής αλληλεγγύης που ξεκινά από κάθε γωνιά της Ελλάδας, ένα μοναδικό φαινόμενο έχει γεννηθεί τους τελευταίους μήνες στη χώρα μας αγκαθιάζοντας τον αγώνα των χαθουβουργών. Έναν αγώνα με τον οποίο ακόμη και η επιβίωσή τους είναι σε κίνδυνο.

Εργατικά σωματεία, άνεργοι, έφηβοι, φτωχοί, εργαζόμενοι, φοιτητικοί σύλλογοι, γυναικείες οργανώσεις, μεμονωμένοι πολίτες βρίσκονται καθημερινά εκεί. Δίνουν χρήματα, τρόφιμα, ψηφίσματα συμπαράστασης.

Στη σιδερένια πύλη του εργοστασίου είναι δεμένα πανό και ζωγραφιές. Στέλνουν μηνύματα αλληλεγγύης μέχρι την τελική νίκη. Οι φτωχογειτονιές των Δυτικών Προαστίων έχουν σηκωθεί στο πόδι.

Τα αρτοποιεία της Εθιεύσινας φουρνίζουν από ένα καρβέλι για κάθε οικογένεια απεργού. Με χρήματα που συγκεντρώθηκαν συβηίστηκαν στο εργοστάσιο 4 αρνιά για τα παιδιά των απεργών. Κομβίο από ταξί διαδήλωνε τη συμπαράσταση των αυτοκινητιστών, ένας συβηιατζής φέρνει κάθε τόσο μερικές μερίδες φαγητό στους απεργούς.

Εκπαιδευτικοί οργανώνουν δωρεάν μαθήματα για τα παιδιά των απεργών, οικοδόμοι τους έδωσαν ξύλα για τις φωτιές που ανάβουν κάθε βράδυ οι απεργοί για να ζεσταθούν, αγρότες στέλνουν φρούτα, περαστικοί από την εθνική οδό σταματούν και δίνουν χρήματα συμπαράστασης...

Οι μαθητές του ΕΠΑΛ Εθιεύσινας έδωσαν συναυλία στο χώρο, πραγματοποιήθηκαν φιλικοί ποδοσφαιρικοί αγώνες τοπικών ομάδων με τα έσοδα να διατίθενται στην ενίσχυση των οικογενειών τους.

Έτυχε να περάσω και εγώ από εκεί και στάθηκα για λίγο στην πύλη. Σκέφτηκα τις δύσκολες συνθήκες δουλειάς τους μέσα στη λάβα και το ψύχος, με συχνά εργατικά ατυχήματα, καρκινογενέσεις, ακρωτηριασμούς, αναπνευστικά προβλήματα, γιατί στην πραγματικότητα αυτή είναι η καθημερινότητα των χαθουβουργών που τώρα καθοούνται να εργαστούν με μισθό 500 ευρώ.

Δεν είναι δυνατόν να μην υποκλιθούμε στους χαθουβουργούς, στους ανθρώπους που δίνουν μάθημα στην ελληνική κοινωνία για το πώς δένεται το ατσάλι...

Νιάρου Μαρία - Σαλήγου Δέσποινα Γ2

Η γέφυρα του Σόλωννα ενώνει το σχολείο με τον ουρανό

Ένα δημόσιο έργο ζωής που έγινε εξ' ολοκλήρου ιδιωτικά με βάση τον εθελοντισμό και την ανάγκη προσφοράς στο συνάνθρωπο.

Ήταν Δεκέμβριος του 2009, βράδυ Παρασκευής. Οι μαθητές έστησαν πάρτυ, ο Σόλωννα και οι φίλοι του πήγαν στο περίπτερο του κολεγίου για να ψωνίσουν, αλλά στο γυρισμό στην Κηφισίας ένα αυτοκίνητο έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα, δεν σταμάτησε στο κόκκινο και έστειλε το Σόλωννα από τη χαρά στον ουρανό.

Στο σημείο αυτό προβλεπόταν η υπογειοποίηση της Κηφισίας, αλλά δεν προχώρησε λόγω των αντιδράσεων των κατοίκων και του οικονομικού κόστους. Η άμεση συνέπεια; Οι χιλιάδες μαθητές να δίνουν μάχη για να διασχίσουν τη λεωφόρο καθημερινά...

Ο θάνατος του Σόλωννα οδήγησε τον πατέρα του κ. Φαίδωνα Καρυδάκη στην απόφαση να δωρίσει τα όργανά του αλλά και να χτίσει την πεζογέφυρα ώστε να μην έχουν άλλοι μαθητές την τύχη του γιου του.

Η γέφυρα αυτή είναι ένα έργο εξ' ολοκλήρου ιδιωτικό, αν και δημόσιο. Η γέφυρα αυτή είναι έργο μιας αφάνταστα μεγάλης ομάδας ανθρώπων. Επιχειρηματίες, το Πολυτεχνείο, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, φωταέριο παραχώρησαν δωρεάν τα δικτά τους, μεμονωμένα άτομα προσέφεραν από εργασία χωρίς χρήματα.

Η δημιουργία αυτής της γέφυρας εμπεριέχει την άπειρη αγάπη των γονιών του προς το Σόλωννα. Ταυτόχρονα όμως αποτελεί και μια απάντηση που όλοι μαζί, οικογένεια, σχολείο και οι με κάθε τρόπο συμμετοχοί στην κατασκευή έδωσαν: πως δεν υπάρχουν μόνον άτομα, υπάρχει κοινωνία, πως ο σεβασμός, η αλληλεγγύη και η αξία της ανθρώπινης ζωής εξακολουθούν να υπάρχουν και είναι μεγαλύτερη ανάγκη να αναδειχθούν σήμερα που οι δολοφόνοι κυκλοφορούν ελεύθεροι ανάμεσα μας (με Audi η όχι).

Δεν υπήρχε κανείς, μα κανείς απολύτως λόγος να φύγει ο Σόλωννας.

Το έργο αυτό ας θεωρηθεί σαν η συλλογική συγγνώμη μιας κοινωνίας προς το Σόλωννα και όλα τα παιδιά της που δεν μπόρεσε να προστατέψει. Η γέφυρα αυτή έγινε από την πίεση των παιδιών, άλλοτε έκαναν κατάληψη στο δρόμο, άλλοτε έγγραφαν στις εφημερίδες.

Είναι ένα έργο ζωής που πρόσφατα εγκαινιάστηκε (11/11/2011) και δείχνει τη δύναμη της συλλογικότητας, τη δυναμική της κοινωνίας των πολιτών

Νιάρου Μαρία- Γ2

Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Β'

Ήταν μεγάλη τιμή για εμάς να συναντήσουμε από κοντά τον Προκαθήμενο της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Έναν άνθρωπο με σημαντικές σπουδές που έχει επιλέξει τους χαμηλούς τόνους στην καθημερινότητά του και προσπαθεί να εκφράζεται μέσα από το έργο του.

Πώς θα μπορούσε να βοηθήσει η Εκκλησία την κοινωνία αυτή τη δύσκολη στιγμή για τη χώρα μας; (ας μη ξεχνάμε το ρόλο της να συμπαρίσταται στον άνθρωπο).

Νομίζω ότι πρέπει να ξεκινήσουμε από το ποιο είναι το νόημα της ζωής. Θα λέγαμε ότι είναι η αγάπη του Θεού και η αγάπη του συνανθρώπου. Αν καταφέρουμε να υλοποιήσουμε αυτήν την εντολή του Χριστού, τότε η Εκκλησία θα έχει πραγματικά επιτελέσει το ρόλο της.

Θεωρείτε ότι φταιξάμε ως άτομα για την οικονομική κρίση ή η ευθύνη αφορά αποκλειστικά τους πολιτικούς ηγέτες;

Σίγουρα όλοι έχουμε ευθύνες, όχι όμως στον ίδιο ακριβώς βαθμό. Όσοι κατέχουν θέσεις ευθύνης έχουν και πολύ περισσότερες ευθύνες- εννοχές. Ο καθένας θα πρέπει να διασφαλίζει τους θεσμούς που εκπροσωπεί.

Πιστεύετε ότι η κοινωνική κρίση έχει άμεση σχέση με την κρίση αξιών;

Σίγουρα. Πρώτα χάνονται οι αξίες και μετά ακολουθούν όλα τα δεινά. Η πνευματική κρίση θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια και στην οικονομική κρίση.

Δικαιολογείτε την αγανάκτηση των πολιτών ή έστω τη σιωπή όσων μένουν σπίτι τους;

Ναι, δικαιολογώ την αγανάκτηση. Πρέπει όμως όλοι να ξεκινούμε πρώτα από τον εαυτό μας, να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Θεωρώ ότι είναι πολύ κακό η σιωπή από αδιαφορία...

Πιστεύετε ότι η Εκκλησία είναι εγκλωβισμένη στο παρελθόν; Ο μέσος άνθρωπος θα ήθελε πιο έντονο το ρόλο της Εκκλησίας;

Καταρχήν θα σας πω ότι Εκκλησία είμαστε ΟΛΟΙ. Η εκκλησία πορεύεται και κοιτά προς το μέλλον. Εμείς οι άνθρωποι απογοητευόμαστε εύκολα αλλά θα πρέπει πάντα να ελπίζουμε και να μην απογοητευόμαστε...

Τι θα λέγατε σε όσους σχολιάζουν το γεγονός ότι η Εκκλησία δεν φορολογείται όσο θα έπρεπε / ή έχει τη δυνατότητα επί των καθαρών εσόδων της;

Αυτό είναι ψέμα. Για παράδειγμα πέρσι η Εκκλησία είχε έσοδα 11.000.000 και πλήρωσε 2.800.000 ευρώ φόρο, δηλαδή περίπου 30 % ο φορολογικός συντελεστής.

Δεν θα μπορούσε η Εκκλησία να χρησιμοποιήσει τα λεγόμενα "φιλέτα" ώστε να αξιοποιηθούν για το κοινωνικό της έργο;

Πρόκειται για "φιλέτα" που όμως δεν κόβονται για βρώση. Ο όρος φιλέτα χρησιμοποιείται κυρίως από τα ΜΜΕ γιατί εξάπτει τη φαντασία. Όντως η Εκκλησία έχει περιουσία αλλά δεν έχει βοηθήσει το Κράτος για την αποδοτική αξιοποίησή τους. Για παράδειγμα όλη η περιοχή που βρίσκεται το Νοσοκομείο Ευαγγελισμός ανήκε στη Μονή Πετράκη. Χτίστηκε το Νοσοκομείο και αυτή τη στιγμή στην Εκκλησία ανήκει το άθροισμα που βρίσκεται μπροστά από το νοσοκομείο. Πρόκειται για 12.000 τ.μ. τεράστιας αξίας. Πώς όμως θα μπορούσε η Εκκλησία να τα εκμεταλλευτεί; Το ίδιο ισχύει και για το λόφο του Λυκαβηττού και για τη λίμνη Βουλιαγμένης. Ήδη έχουν ξεκινήσει συζητήσεις με το κράτος για την αξιοποίηση της Εκκλησιαστικής Περιουσίας και να βοηθήσει το κράτος (προβεί στις νομιμοποιήσεις, θεσπίσει όρους δόμησης κλπ) τότε θα είναι δυνατόν να αξιοποιήσει η Εκκλησία την περιουσία της και να αναλάβει με αυτόν τον τρόπο πολύ σημαντικό κοινωνικό έργο.

Με την ευκαιρία αυτή θα θέλαμε να μας μιλήσετε για το κοινωνικό έργο της Εκκλησίας που γνωρίζουμε ότι ιδιαίτερα αυτές τις δύσκολες ημέρες είναι πολύ σημαντικό.

Ο ρόλος της Εκκλησίας είναι καταρχήν πνευματικός. Στόχος είναι να συντελούμε στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων. Όμως θα αναφέρω, ειδικά τώρα που η χώρα μας πλήττεται από την οικονομική κρίση, η Εκκλησία προσφέρει περίπου 10.000 μερίδες φαγητό καθημερινά στα συσσίτια, συγκεντρώσαμε στις ενορίες περίπου 100 τόνους τρόφιμα και τα διαθέτουμε σε οικογένειες που δοκιμάζονται (χάρη στην προσφορά των ενοριτών). Η Εκκλησία συντηρεί ιδρύματα για παιδιά με νοητική στέρσηση, γηροκομεία.. Θεωρώ πολύ σημαντικό επίτευγμα το ξενώνα που κτίζεται αυτήν την περίοδο στη Γλυφάδα για τα παιδιά με αυτισμό.

Πιστεύετε ότι έχει "αμαυρωθεί" το πρόσωπο της Εκκλησίας με διάφορα σκάνδαλα; (για παράδειγμα η περίπτωση της Μονής Βατοπεδίου).

Η Εκκλησία δεν αμαυρώνεται. Τα πρόσωπα ευθύνονται για τις επιλογές τους. Θεωρώ όμως ότι πρέπει να περιμένουμε την τελεσίδικη δικαστική απόφαση και τότε θα φανεύει πραγματική αλήθεια.

Γιατί οι θρησκείες είναι αδύναμες να αντιμετωπίσουν το χάσμα των λαών; Όλοι γνωρίζουμε πόσοι πόλεμοι έχουν γίνει διαχρονικά με κριτήρια θρησκευτικά.

Όταν οι θρησκείες ξεφεύγουν από το σκοπό τους οδηγού-

νται στο φανατισμό. Όταν κυριαρχεί ο εγωισμός δεν εστιάζουμε στις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες. Ο Χριστός στις παραβολές Του είπε ότι χρειάζονται και τα στάχια και τα ζιζάνια. Τα στάχια θα μας δώσουν τον καρπό και τα ζιζάνια σιγά - σιγά θα μαραθούν.

Συμφωνείτε με όσους λένε ότι υπάρχει ένταση στις σχέσεις Χριστιανισμού- Ισλάμ;

Πρόκειται για δύο διαφορετικές θρησκείες. Η ορθοδοξία ως δόγμα δέχεται και σέβεται τον κάθε άνθρωπο. Δεν ισχύει όμως το ίδιο ούτε για το Ισλάμ, ούτε για τους Εβραίους. Στα συσσίτια προσφέρεται φαγητό σε όλους, ανεξάρτητα από χρώμα ή θρησκεία...

Πίστη και ελευθερία είναι σε αντίθετες όχθες; Αλλοτε πάλη η απόκτηση γνώσεων υποκαθιστά το θρησκευτικό συναίσθημα ως πυξίδα για την αντιμετώπιση της καθημερινότητάς μας;

Πίστη και ελευθερία πηγαίνουν μαζί. Αλήμονο αν δεν έχουμε ελευθερία σε ό,τι πιστεύουμε. Όμως αλλο είναι πίστη, αλλο γνώση. Η πίστη είναι βίωμα, αίσθημα. Η γνώση είναι πολύ σημαντική. Πρωταρχικός στόχος για τον άνθρωπο είναι να μορφώνεται, να εξελίσσεται. Οι γονείς σας προσπαθούν να σας μορφώσουν όσο γίνεται καλύτερα. Όμως μόνο η γνώση δημιουργεί έναν ξερό άνθρωπο. Ο άνθρωπος που βασίζεται τόσο στις γνώσεις όσο και στην πίστη είναι πραγματικά ευτυχισμένος.

Θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για το ιεραποστολικό έργο της Εκκλησίας. Ποια η διαφορά ιεραποστολής- προσπλητισμού;

Ο Χριστός ζήτησε από τους μαθητές του να διαδώσουν το λόγο Του, σε όλη τον κόσμο. Όμως η διάδοση του Χριστιανισμού πρέπει να γίνει με καθεστώς ελευθερίας, όχι με στόχο οικονομικά κίνητρα, όπως γίνεται συνήθως μέσω του προσπλητισμού. Ο προσπλητισμός δεν είναι αποτέλεσμα ελευθερίας βούλησης αλλο σχεδιάζεται με ορθολογικά κριτήρια ή συμφέροντα Εκείνος που διδάσκεται από εσένα δεν είναι κτήμα σου. Αυτήν τη νοοτροπία τη συναντήσαμε ακόμη και μέσα στις θρησκευτικές οργανώσεις. Το ιεραποστολικό κήρυγμα δεν πρέπει να γίνεται με αποικιοκρατικό πνεύμα, όχι δώρο - αντίδωρο και βέβαια όχι με τη βία.

Γιατί πιστεύετε ότι έχουν απομακρυνθεί οι νέοι σήμερα από την εκκλησία; Πώς θα μπορούσαν να επιστρέψουν με δυναμικότητα;

Εμείς τους διώξαμε, με το παράδειγμά μας. Είναι λογικό ο νέος να αμφισβητήσει όλους τους θεσμούς. Αν δεν επαναστατήσει τώρα που είναι 16-17 ετών, τότε θα το κάνει; Το θεωρώ λογικό να μην πηγαίνει ο νέος στις 8 το πρωί στην Εκκλησία, αφού έχουν αλλοάξει οι κοινωνικές συνθήκες (αυτό προσπαθούμε στις μεγάλες ενορίες να το λύσουμε, μέσω της δεύτερης λειτουργίας). Αν οι νέοι δουν πραγματικό ενδιαφέρον και όχι υποκριτικές συμπεριφορές θα προσεγγίσουν τους ναούς οπωσδήποτε.

Ποιος νομίζετε ότι είναι ο ιδανικός τρόπος διδασκαλίας του μαθήματος των θρησκευτικών ώστε να αγγίζει ουσιαστικά τις παιδικές ψυχές;

Ίσως στεναχωρήσω το θεολόγο του σχολείου σας, όμως τα θρησκευτικά νομίζω ότι δεν θα πρέπει να βαθμολογούνται. Τα θρησκευτικά είναι βίωμα. Δεν μπορεί να έχει υψηλό βαθμό και να μην έχεις τις αντίστοιχες εμπειρίες. Με δραστηριότητες προσεγγίζεις τη πίστη καλύτερα. Να φτιάξεις ένα πρόσφορο, να συνειδητοποιήσεις ότι αυτό ήταν το πρώτο δώρο προς το Θεό όταν έβγαιναν οι καρποί. Να συνειδητοποιήσει ο μαθητής πόσο μεγάλη σημασία έχουν για το λαό άρα και για τη θρησκεία μας ο άρτος, το λάδι, το κρασί. Να κατανοήσουμε ότι η αρτοκλασία που πραγματοποιείται τις εορτές στην πραγματικότητα είναι το μοίρασμα μεταξύ των μελών της κοινότητας. Πολύ σημαντικές θεωρώ και τις εκπαιδευτικές εκδρομές για παράδειγμα σε μία βυζαντινή μο-

νή ή για να μελετήσουμε ένα ξυλόγλυπτο τέμπλο...

Τέλος δεν θα θέλαμε να σας κουράσουμε με το βιογραφικό σας (αυτά εύκολα μπορούμε να τα πληροφορηθούμε). Όμως θα θέλαμε να μάθουμε ποιοι άνθρωποι ή ποιες ιερές μορφές σας επηρέασαν ώστε να διαμορφώσετε τη συγκροτημένη προσωπικότητα που μπορεί κάποιος να διακρίνει.

Κυρίαρχη προσωπικότητα για εμένα υπήρξε η μητέρα μου. Η Μάνα. Σίγουρα οι γονείς, οι δάσκαλοι και οι φίλοι είναι εκείνοι που συντελούν περισσότερο στη διαμόρφωση του ανθρώπινου χαρακτήρα.

Τις ερωτήσεις συνέταξαν οι μαθητές: Βαρδολά Αγγελική, Αναστασάκη Βάσω, Κλεισία Βεΐζη της Α Τάξης και Πολύμου Αντώνης της Β'

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Β' (κοσμικό όνομα Ιωάννης Λιάπης) είναι ο 20ος Προκαθήμενος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδας. Γεννήθηκε το 1938 στο Οινόφυτα Βοιωτίας και ήταν το πρώτο από τα δύο παιδιά του Τάσου και της Δήμητρας Λιάπη. Οι γονείς του ασχολούνταν με αγροτικές και ποιμενικές εργασίες. Μετά το πέρας των εγκύκλιων σπουδών του εισήλθε στο Τμήμα Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη συνέχεια στη Θεολογική Σχολή. Διετέλεσε πρώτος σε πανελλαδική κλίμακα υπότροφος του ΙΚΥ στις βυζαντινές σπουδές που πραγματοποίησε στα Πανεπιστήμια του Γκρατς (Αυστρία) και του Μονάχου στη Δ. Γερμανία, ενώ φοίτησε και στο Ostkirchliches Institut, ινστιτούτο της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας που εδρεύει στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε ως πανεπιστημιακός βοηθός στην Αρχαιολογική Εταιρία Αθηνών δίπλα στον Αναστάσιο Ορλάνδο και ως φιλόλογος στο Λεόντειο Λύκειο Νέας Σμύρνης, στο 9ο Νυκτερινό Γυμνάσιο Αθήνας καθώς και στο Γυμνάσιο Αυλώνας. Εγκαταλείποντας την ακαδημαϊκή του καριέρα εντάχθηκε στον ορθόδοξο κλήρο.

Νάνος Βαλαωρίτης

Ο δημιουργός και στοχαστής Νάνος Βαλαωρίτης, τελευταίος μιας μεγάλης γενιάς λογοτεχνών! Πρόκειται για μια εμβληματική μορφή των γραμμάτων μας με πλούσιο και καινοτόμο ποιητικό, πεζογραφικό και δοκιμιακό έργο, το οποίο συνομιλεί γόνιμα με τα πιο πρωτοποριακά ρεύματα της ευρωπαϊκής και αμερικανικής σκέψης.

Πνεύμα ανατρεπτικό και ρωμαλέο, με τις πολλαπλές δραστηριότητές του- ποιητικές, μεταφραστικές, εκδοτικές- συνέβαλε αποφασιστικά στην εξέλιξη και ανανέωση της ελληνικής ποίησης. Δισέγγονος του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, ανήκει στη γενιά των υπερρεαλιστών.

Τον συναντήσαμε στο σπίτι του στο Κολωνάκι και εντυπωσιαστήκαμε από τη ζωντάνια του, το σπινθηροβόλο πνεύμα, τη δημιουργικότητά του και μιλήσαμε μαζί του για το πάντα επίκαιρο «κατεδαφιζόμαστε».

Πρόσφατα δημοσίευσε δύο βιβλία "Ουρανός χρώμα βανίλιας" και "Χρίσματα" στα οποία εξοργίζεται και δείχνει πόσο βαρύ είναι το τίμημα για το χρόνιο ατομικισμό μας.

Από πότε ξεκινήσατε να γράφετε ποιήματα; Από πού εμπνευστήκατε;

Από το σχολείο. Έγραψα ένα δοκίμιο για το Σοθωμό για το σχολικό περιοδικό. Αργότερα το 1935 πήγα σε μια έκθεση βιβλίου και αυτό μου έδωσε την αφορμή να ασχοληθώ με τη γραφή. Στο σχολείο τότε μελετούσαμε μόνο τους κλασικούς (Παπαδιαμάντη, Βαλαωρίτη, Κάββο). Όμως ευτύχησα να ζήσω σε μία εποχή που υπήρχαν φωτεινές μορφές και μπορούσες να τους συναντήσεις. Στα στέκια λογοτεχνών έβλεπα το Δημαρά, το Σεφέρη, τον Ελύτη, τον Καμπανέλλη... Πήγαίνα στο σχολείο του Μακρή, στην Ιπποκράτους, ένα σχολείο από το οποίο αποφοίτησαν μεγάλοι λογοτέχνες, με καθηγητές τους Ι. Μ Παναγιωτόπουλο, τον Κακριδί.

Κάποια στιγμή έπεσε στα χέρια μου μία ποιητική συλλογή: Κ. Π. Καβάφη. Ήταν ένα πρωτόγνωρο ύψος γραφής, με προσωπικό τόνο, με ένα μεταφυσικό, ψυχολογικό υπόβαθρο, σε ελεύθερο - πεζολογικό λόγο.

Αυτός ο μοντερνισμός του Καβάφη, που δεν βασίζεται στον κλασικό δεκαπεντασύλλαβο, αλλιώς είναι ιαμβικός, με απλή - καθημερινά λόγια θεωρώ ότι με έχει επηρεάσει περισσότερο από όλους τους άλλους...

Πόσο έχει αλλιάξει η εποχή από τότε που εμφανιστήκατε στα γράμματα;

Τα πράγματα αλλιάζουν, αλλιώς δυστυχώς τα χειρότερα επαναλαμβάνονται. Ενώ τις κατεστημένες νοοτροπίες... Τότε την δεκαετία του '30 ή '40, όπως ήμε, που δημοσιεύτηκαν τα πρώτα ποιήματα των μοντερνιστών (μία τάση στην ποίηση που εισήγαγε ο Σεφέρης) υπήρξε μεγάλη αντίδραση από τους Παθιακούς (πολύ σημαντικούς βέβαια ποιητές). Αργότερα οι υπερρεαλιστές (Εμπερικός, Εγγονόπουλος) έπρεπε να αντιμετωπίσουν ειρωνίες, χλευασμούς στην Ακρόπολη... Το κατεστημένο πάντα υπάρχει και αντιδρά σε κάθε καινοτομία. Θυμάμαι και εγώ προσωπικά για την οικογένεια ήμουν το "μαύρο πρόβατο" (σε μια οικογένεια διπλωμάτων κλη).

Ποια σημεία χαρακτηρίζουν τους ποιητές της γενιάς σας;

Είναι η ηγεμόνη γενιά του 'πάλι', τα νέα συστήματα γραφής όπως η κειμενική γραφή στο πεζό (όχι το πεζοτράγουδο). Η γραφή αυτή βασίστηκε σε κοινές, καθημερινές φράσεις, σε συνειρ-

μική γραφή. Φράσεις που δεν συνδέονται μεταξύ τους ούτε όμως πρόκειται για αυτόματο κείμενο. Είναι η ηγεμόνη ανανεωτική ποίηση της γενιάς του '30 που έχει αντικειμενικότητα, επεμβαίνει στην κοινωνία, ανοίγει δρόμους, δίνει οράματα.

Σήμερα, δέχομαι πολλή ποιητική συλλογές. Πρόκειται απλά για ναρκισσιστικές συλλογές καθώς ο ποιητής εστιάζεται στα δικά του υπαρξιακά προβλήματα και βρίσκεται έξω από τον κοινωνικό ιστό.

Ζίγουρα είναι πολύ σημαντική και η περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Εγώ τα πρώτα μου ποιήματα τα πήγα στα "Νέα Γράμματα" στον Καραντώνη. Τότε στο καφέ του Λουμίδη σύχναζαν ο Σεφέρης, ο Γκάτσος, ο Σικελιανός, ο Ελύτης, ο Εγγονόπουλος, όρθιοι διάβαζαν ποίηση. Εγώ και κάποιοι άλλοι προσπαθήσαμε στο Καφέ Κοραή στην Ιπποκράτους να συγκεντρωνόμαστε στο πατάρι και ετοιμάζαμε το περιοδικό "Συντέλεια" και "Νέα συντέλεια". Δυστυχώς είμαστε μεγάλοι και αρχίζουν κάποιοι και φεύγουν από τη ζωή.

Τι είναι για εσάς ένα ποίημα; Εσείς γιατί γράφετε;

Δεν επιτρέπεται να γράφουμε για προσωπικά βιώματα. Δεν περιγράφουμε τα ερωτικά, ανομικά ή υπαρξιακά μας προβλήματα. Ο ποιητής προσπαθεί να ενώσει την προσωπικότητά του με τα γενικά δρώμενα. Ο ποιητής πρέπει να επεμβαίνει (δεν εννοώ όμως τη στρατευμένη ποίηση).

Το ποίημα είναι ένα σύνολο λέξεων, ένα γλωσσικό κατασκεύασμα. Είναι κάτι πιο δύσκολο από τα άλλα είδη, έχει μια γλωσσική αυτονομία. Το ποίημα νομίζω ότι πρέπει να είναι και ανοίκειο και οικείο, είναι ένα νέο είδος, ένας νέος χώρος. Πρέπει να ανοίγει προοπτικές στον αναγνώστη για τον τρόπο χειρισμού της γλώσσας. Ας θυμηθούμε πόσο μάγευε ο Σέξπηρ τον αναγνώστη του... Κάθε ποίημα πρέπει να έχει τα χαρακτηριστικά της εποχής του, να είναι γρήγορο αλλιώς και με ειδικό βάρος, να επιπλέει και να μη βουλιάζει στον υποκειμενισμό.

Τι αισθάνεστε αν σας πει κάποιος ότι αγαπά ιδιαίτερα το έργο σας;

Θα ήθελα να δικαιολογήσει γιατί του άρεσε. Δυστυχώς μας λείπει η ικανότητα να σκεφτόμαστε καθώς κάτι τέτοιο δεν έχουμε διδαχθεί από το σχολείο. Δεν με κολλάει αν δεν μου εξηγήσει γιατί. Κάθε ποίημα είναι μια συγκεντρωτική κατασκευή λέ-

ξων, φράσεων αλλιά πρέπει να είναι αμφίπλευρο, αλλιώς είναι διδαχή- υπαινιγμός. Δεν υπάρχει κάποια συνταγή για να γράψει κανείς...

Η ποίηση μπορεί να μας κάνει καλύτερους; Μπορεί να πούμε ότι είναι η φιλοσοφία της καθημερινής μας ζωής;

Σίγουρα μας κάνει καλύτερους. Θυμάμαι την κατοχή, την έζησα εδώ στην Αθήνα. Μπορεί στους δρόμους να έβλεπε καθημερινά νεκρούς από πείνα, όμως τότε γράφτηκαν τα σπουδαιότερα κείμενα. Όταν δοκιμαζόταν ο λαός μας δημοσιεύτηκε για παράδειγμα "η Αμοργός" ή "ο Μπολιβάρ". Θυμάμαι στην Κατοχή συγκεντρωνόμαστε σε σπίτια και μας διάβαζε ποίηση ο Εμπερίκος ή ο Καμπανέλλης τον Οδυσσέα του. Τότε κυκλοφόρησαν "τα Νέα Γράμματα". Πιστεύω ότι και σήμερα θα γίνει το ίδιο, αρκεί να δοθεί μια σωστή κατεύθυνση. Σίγουρα η ποίηση είναι το ασφαλέστερο καταφύγιο για την καθημερινότητά μας.

Όταν γράφετε ποιος είναι ο πρώτος αναγνώστης για εσάς;

Πρώτα θα το διαβάσει ο εκδότης... Συνήθως όμως ο Διευθυντής του εκδοτικού οίκου. Ο Χαρμάνης του "Υψιθόν, ο Πετσόπουλος του Άγρα. Παλαιότερα το διάβαζα σε κάποιους φίλους. Τώρα πλέον έφυγαν... (γέλια)

Συχνά ακούγεται ότι οι Έλληνες δεν διαβάζουν. Πού νομίζετε ότι οφείλεται αυτό; Ποιος είναι ο ρόλος του σχολείου και πώς θα μπορούσαν οι νέοι να αγαπήσουν την ποίηση και την πεζογραφία;

Δεν διαβάζουμε γιατί ζούμε έξω, είναι το κλίμα, ο ήλιος, η θάλασσα. Ας θυμηθούμε τους αρχαίους που για να παρακολουθούν θέατρο είχαν ανοικτά θέατρα. Η ανάγνωση θέλει χρόνο-συγκέντρωση. Έτσι δικαιολογείται που ο βορράς διαβάζει περισσότερο. Εμείς ζούμε στα καφενεία, στις ταβέρνες. Όμως πιστεύω ότι το βιβλίο δεν θα κινδυνεύσει, ακόμη και αν επεκταθεί η χρήση του ηλεκτρονικού βιβλίου. Το σχολείο σίγουρα είναι καθοριστικό για την προσέγγιση της λογοτεχνίας από τους νέους.

Από την άλλη πλευρά ο καθηγητής πρέπει να ξέρει το αντικείμενό του. Πρέπει να υπάρχει ανταπόκριση με την τάξη, ώστε να υπάρχει συμμετοχή, ενθουσιασμός. Όταν δίδασκα θεατρικό έργο στο Πανεπιστήμιο του Σαν Φραντζίσκο κατάλαβα ότι ήταν πολύ σημαντική η έννοια της δημιουργικής γραφής. Οι φοιτητές/τριες έγραφαν δικά τους κείμενα, η μία ομάδα έκρινε την άλλη και τα σκηνοθετούσαν. Η αυτενέργεια είναι το κίνητρο για να γράψεις.

Συχνά η ποίηση είναι αινιγματική. Αφήνει δυνατότητες για πολλές ερμηνείες κάθε στίχος. Ποια είναι η πραγματική σκέψη του ποιητή;

Είναι πολύ σημαντικός ο ρόλος του λόγου. Εξάλλου ο ποιητής είναι αναγνώστης της ποίησης. Αν ξαναδιαβάσω εγώ ο ίδιος τα ποιήματά μου αλλιώς θα τα αποκωδικοποιήσω σε σχέση με τη στιγμή που τα έγραφα. Αυτό θα εξαρτηθεί από τα ψυχολογικά δεδομένα της συγκεκριμένης περιόδου. Αυτός που γράφει κάτι το παραδίδει σε άλλο χώρο. Αν είναι καλό θα επιβιώσει, ας σκεφτούμε πόσο επίκαιρη είναι σήμερα η "κατάσταση πολιορκίας". Πρόκειται για λόγο που επιζεί και εμφανίζεται ανάλογα τις συνθήκες.

Πιστεύετε ότι είναι δυνατόν να αποδοθεί ακριβώς το νόημα ενός έργου όταν μεταφραστεί, όσο καλή και αν είναι η απόδοση σε μια ξένη γλώσσα;

Ναι, συναντώ εκπληκτικές μεταφράσεις. Δεν είμαι επιφυλακτικός ως προς αυτό.

Μήπως ζούμε σε μια αντιποιητική εποχή; Είναι δύσκολο να πει κάποιος σήμερα ότι είναι ποιητής;

Ας μη ξεκινάμε ότι ζούμε την εποχή της εικόνας. Πολλοί λοιπόν αποφεύγουν να το πένε. Είναι σαν να πες ότι είσαι ληπρός ή σήμερα πολιτικός... Υπάρχει μια συστηματική τάση υποβάθμισης της. Σε αυτό συντελούν και ορισμένοι που έχουν φιλοδοξίες και πληρώνουν για να δημοσιεύσουν έργα τους. Η ενασχόληση με την ποίηση απαιτεί γνώσεις, δεν αρκεί να γράφεις κλισιό ή να επαναλαμβάνεις πράγματα που έχουν ήδη γραφεί.

Από τη μια πλευρά ακούγεται ότι ζούμε σε μια αντιποιητική εποχή, από την άλλη κάθε χρόνο εκδίδεται- κυκλοφορεί ένας μεγάλος αριθμός ποιητικών συλλογών. Αυτό δεν είναι αντιφατικό;

Πιστεύω ότι πάντα θα εκφράζονται οι άνθρωποι μέσω της γραφής. Ξέρετε καθώς μελετώ την παγκόσμια σύγχρονη ποίηση παρατηρώ ότι στην Αμερικάνικη ή Αγγλική ποίηση δεν υπάρχει έμπνευση. Ενώ υπάρχει υψηλό επίπεδο, είναι όλα τόσο φορμαρισμένα και κάπου είναι παγιδευμένοι στην κουϊτούρα τους. Εδώ, είναι ειρωνικό βέβαια, αλλιά η ανυπαρξία κριτικής μας εξασφαλίζει ελευθερία, η αναρχία μας κάνει πιο εφευρετικούς. Όταν έγραφε ο Καβάφης ήταν περιτριγυρισμένος από 300 λογοτεχνικά περιοδικά που τον έκριναν... Αρκεί να μη ξεκινάμε με ναρκισσιστική διάθεση.

Ποιοι πιστεύετε ότι είναι σήμερα οι εχθροί της ποίησης;

Ο Χειμωνάς έλεγε ότι εχθροί της ποίησης είναι όσοι την τροφοδοτούν. Όσοι άθελά τους την υποβιβάζουν. Είτε όσοι γράφουν χωρίς να έχουν να προσφέρουν δρόμους στους ανθρώπους είτε όσοι δεν διαβάζουν και υποτιμούν γενικά αυτή τη διαδικασία...

Ποια η θέση και ο ρόλος του ποιητή σήμερα (οικονομική κρίση) και γενικά των πνευματικών ανθρώπων;

Σίγουρα πολύ μεγάλος. Προσφέρουν την ηθική υποστήριξη που είναι απαραίτητη στους ανθρώπους. Έχω ζήσει στο Berklin (την πρωτεύουσα των αστέγων). Πολλοί φοιτητές μου ήταν άστεγοι. Η οικονομική κρίση μας δείχνει την πραγματική ζωή. Οι πνευματικοί άνθρωποι πρέπει να συμμετάσχουμε ουσιαστικά στο οικονομικό δράμα των ανθρώπων. Θεωρώ ότι μας έγινε μια πολιτιστική επίθεση. Δεν είναι απλά μια οικονομική υπόθεση, δεν είναι το γεγονός ότι δεν ήμασταν έτοιμοι για την ευρωζώνη. Ο Έλληνας έχει σχέση με την Αρχαία Ελλάδα. Είμαστε ένα έθνος που πρέπει να επιβιώσουμε. Αν για παράδειγμα ηγόμασταν Πελασγοί (άγνωστος όρος για πολλούς) δεν νομίζω ότι θα δεχόμασταν τόσο συντονισμένη επίθεση. Νομίζω ότι τελικά η Γερμανία δεν μας συχώρεσε ποτέ το γεγονός ότι έχασε τη μάχη της Ρωσίας εξαιτίας μας. Ζούμε και πάλι ένα νέο "αντισιμιτισμό".

Αρα η κρίση δεν είναι κατά τη γνώμη σας οικονομική αλλιά πολιτιστική..

Ναι, βέβαια πολιτιστική. Όλη η Ευρώπη δομήθηκε πάνω στον ελληνικό πολιτισμό. Μοιάζει σαν την εξέγερση εναντίον του γονέα. Τα έχει αναφέρει αυτά ο Φρόυντ. Το εξώφυλλο με το δόκτυλο της Αφροδίτης το φανερώνει αυτό. Ακόμη και ο Μπρετόν είχε ότι η Ελλάδα δεν υπήρξε....

Όλοι γνωρίζουμε την αγάπη σας για τη φύση- οικολογία. Πιστεύετε ότι θα σωθεί ο πλανήτης μας;

Είμαι γενικά αισιόδοξος άνθρωπος. Πιστεύω ότι θα έρθει η ισορροπία. Τα οικολογικά ευρήματα θα συντελέσουν να συνειδητοποιήσουν όσοι διαχειρίζονται τις τύχες του πλανήτη ότι πρέπει να γίνονται έλεγχοι;

Πιστεύω ότι θα βοηθήσει και η κοινωνία των πολιτών. Δεν δέχομαι ότι οι Έλληνες δεν αντιδρούμε. Πιστεύω ότι γίνονται και εδώ αντιδράσεις, τόσο το κίνημα αγανακτισμένων, όσο και μέσω της τεχνολογίας οι άνθρωποι και ιδιαίτερα οι νέοι συμμετέχουν στα κοινά. Έχω ζήσει τον εμφύλιο. Ίσως δεν έχει γίνει γνωστό αλλιά ξεκίνησε από εμάς, τους φοιτητές. Μέσα στο Πανεπιστήμιο κάναμε πραγματικό πόλεμο μεταξύ μας. Πιστεύω ότι θα κυριαρχήσει τώρα η λογική και θα υπάρξει σύμπτωση μεταξύ των πολιτικών.

Θα μας πείτε κάτι αισιόδοξο για το τέλος, για τους νέους;

Είμαι αισιόδοξος ότι θα αλλιάξουν οι πολιτικές ελίτ στη χώρα μας. Είμαστε μια χώρα του άσπρου- μαύρου, μνημόνιο- αντιμνημόνιο, όμως θεωρώ ότι θα δοθεί κάποια λύση. Είναι η πιθαντική ισορροπία. Ο Ομπάμα δεν είναι οπαδός της λιτότητας. Τώρα πλέον όλοι ξέρουμε ότι η κρίση προήλθε από το χρηματοπιστωτικό σύστημα που είναι αντιπαραγωγικό (κατά τη μαρξιστική έννοια). Η λιτότητα και τα δρακόντεια μέτρα σίγουρα δεν είναι η λύση για να βγούμε η κρίση.

Ναι, είμαι αισιόδοξος για τους νέους, πρόκειται για ένα σφάλμα του συστήματος που θα διορθωθεί. Θα αλλιάξει πιστεύω η νοσοτροπία, το κεφάλαιο δεν είναι δυνατόν να κυκλοφορεί ανεξέλεγκτα διεθνώς. Πιστεύω ότι η ανάκαμψη θα εμφανιστεί και πάλι μετά την πτώση.

Τη συνέντευξη πήραν οι μαθήτριες: Κατσαρού Λένα (B5), Νιάρου Μαρία και Σαήκου Δέσποινα (Γ2)

Η εξομολόγηση ενός συμμαθητή μας που φοιτά σε σχολείο στο Βέλγιο

Ο Γιώργος Αργυριάδης, ένας ιδιαίτερα αγαπητός συμμαθητής μας, έφυγε από τη χώρα μόλις τελείωσε τη Β' Λυκείου για να εγκατασταθεί στο Βέλγιο. Σκεφθήκαμε να επικοινωνήσουμε μαζί του (αυτά είναι τα θετικά της τεχνολογίας...) και να μας πληροφορήσει για το εκπαιδευτικό σύστημα αυτής της ευρωπαϊκής χώρας.

Ποια είναι η δομή του εκπαιδευτικού συστήματος στο Βέλγιο;

Η δομή κατά κάποιον τρόπο μοιάζει καθώς και εδώ υπάρχουν τρία στάδια εκπαίδευσης. Το δημοτικό (6 τάξεις) και το ενιαίο γυμνάσιο - λύκειο (από 3 τάξεις αντίστοιχα). Η βασική διαφορά είναι ότι η τελευταία τάξη ε-

δώ δεν συνοδεύεται με το άγχος των πανε-

ληθικών εξετάσεων. Αφού τελειώσεις την τελευταία τάξη αποκτάς ένα δίπλωμα το οποίο σου δίνει τη δυνατότητα να σπουδάσεις σε οποιαδήποτε σχολή επιθυμείς.

Πώς είναι μια τυπική ημέρα στο σχολείο για έναν δεκαεπτάχρονο;

Συνήθως συμπληρώνουμε ένα πεντάωρο μάθημα μέχρι τις 12:45, μας επιτρέπουν να γευματίσουμε ή να βγούμε έξω από το σχολείο. Ξεκινάμε πάλι μάθημα στις 13:30 για να κάνουμε αθλητικές δραστηριότητες για δύο περίπου ώρες και γύρω στις 15:15 επιτέλους θα σχολιάσουμε. Εδώ δεν έχουμε κάθε ώρα διάλειμμα, συνήθως κάνουμε ένα δεκάλεπτο διάλειμμα κάθε δύο ή τρεις ώρες μαθήματος.

Ποια τα θετικά του κάθε εκπαιδευτικού συστήματος;

Σίγουρα είναι μια δύσκολη ερώτηση και θα σου απαντήσω αντικειμενικά και όχι με βάση τα συναισθήματά μου. Θεωρώ ότι τα σχολεία στο Βέλγιο λειτουργούν καλύτερα. Τα σχολεία είναι μεγαλύτερα, με πιο ευρύχωρες τάξεις και κυρίως πολλές εγκαταστάσεις που σου δίνουν τη δυνατότητα να ασχοληθείς με οποιοδήποτε άθλημα επιθυμείς. Θεωρώ ότι συντελεί πολύ και η ύπαρξη εστιατορίου μέσα στο σχολείο. Πολύ θετικό στοιχείο θεωρώ την προθυμία των εκπαιδευτικών για να υποστηρίζουν τους μαθητές/μαθήτριες (υπάρχουν βέβαια λίγες εξαιρέσεις). Εννοείται ότι δεν εννοώ ότι κάτι τέτοιο δεν είχα συναντήσει στο συγκεκριμένο προηγούμενο σχολείο μου στη Νίκαια. Στην Ελλάδα θεωρώ ότι οι φιλικές σχέσεις μεταξύ καθηγητών και παιδιών θεωρώ ότι είναι το θετικότερο στοιχείο του εκπαιδευτικού συστήματος και η ζωντάνια των εκδρομών. Θετικό είναι και η ύπαρξη δωρεάν παιδείας, κάτι που είναι έστω και θεσμικά κατοχυρωμένο στην πατρίδα μας.

Ποια αρνητικά στοιχεία εντοπίζεις στο Βέλγιο και ποια στην Ελλάδα;

Ένα αρνητικό στο Βέλγιο είναι η στάση των συμμαθητών σε εμένα και κατά συνέπεια σε κάθε μετανάστη. Σίγουρα είναι κουραστικό το σχολείο, υπάρχουν ημέρες που σχολιάμε στις 16:05 και δεν προλαβαίνεις να ξεκουραστείς. Υπάρχει διάβασμα στο σπίτι καθώς σε φορτώνουν πολλές εργασίες και κάθε ημέρα έχεις να προετοιμαστείς για κάποιο διαγωνισμό καθώς έχουμε 1 ή 2 σχεδόν κάθε ημέρα. Θεωρώ ότι είναι αρνητικό το γεγονός ότι η παιδεία δεν είναι δωρεάν στο Βέλγιο.

Για την Ελλάδα θεωρώ ότι η ανυπαρξία κατάλληλων εγκαταστάσεων είναι το βασικό αρνητικό του εκπαιδευτικού συστήματος, και το γεγονός ότι οι διδακτικές ώρες δεν επαρκούν να καλυφθεί η άπειρη ύλη των εξετάσεων και είναι απαραίτητη η ύπαρξη του φροντιστηρίου. Σε αυτό όμως συντελεί μερικές φορές και η απειθαρχία των μαθητών ώστε να μην μπορεί να γίνει κατανοητός ο καθηγητής....

Ποιες συγκεκριμένες δραστηριότητες κάνετε μέσα στο σχολείο;

Είναι πάρα πολλές: ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλλεϋ, χάντομπολ, χορός, πολεμικές τέχνες, ασκήσεις εδάφους, γυμναστήριο, κολλήμβηση, ράγκνυ, γκολφ, τένις, και μπάντμιντον. Υπάρχουν πολλές αίθουσες, γήπεδα, χώροι για να βάζουμε τα ποδήλατα ή τα μηχανάκια

μας.

Υπάρχουν φροντιστήρια ή ινστιτούτα ξένων γλωσσών;

Αν ζητούσαμε από Βέλγους να μεταφράσουν αυτή την λέξη δεν θα κατανοούσαν την έννοια... Δεν υπάρχουν αφού όλη η ύλη καλύπτεται στο σχολείο καθώς και τις ξένες γλώσσες (αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά). Αν είσαι αδύναμος σε κάποιο μάθημα ο καθηγητής είναι ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ να σου λύσει την απορία και να παραμείνει στο χώρο του σχολείου για όσο χρειαστεί. Βέβαια η μάθηση είναι προσωπική υπόθεση και ο μαθητής θα πρέπει να διαβάζει καθημερινά μόνος του.

Πώς είναι ειδικότερα οι σχέσεις με τους καθηγητές σας;

Όλοι είναι ιδιαίτερα φιλικόι, συμπαθητικοί και υποστηρικτικοί. Όμως δεν μπορώ να μην αναφέρω ότι εγώ προσωπικά δέχτηκα μια φραστική και ρατσιστική μπορώ να πω επίθεση από έναν καθηγητή μαθηματικών που μου είπε με ειρωνικό γέλιο να πάω πίσω στην Ελλάδα μπας και τη σώσω... Ακόμη και στα διαγωνίσματα βρίσκονται από πάνω μας και ρωτούν αν έχουμε κάποια απορία σε κάποια ερώτηση... (όπως σας είπα έχουμε πολλά διαγωνίσματα)

Πώς αντιμετωπίζουν εσένα, έναν Έλληνα μαθητή;

Δυστυχώς η μεγαλύτερη πλειοψηφία των μαθητών έχει ρατσιστικές αντιλήψεις (ή έστω δείχνουν κουμπωμένοι προς τους ξένους). Στην καλύτερη των περιπτώσεων ανταλλάσσουμε κάποιες τυπικές φράσεις αλλά τίποτα περισσότερο. Πολλές φορές στην τάξη είμαι μόνος μου καθώς κανείς δεν παίρνει την πρωτοβουλία να καθίσει δίπλα μου. Αυτό είναι κάτι που με στεναχωρεί πολύ γιατί το μόνο που θέλω είναι η φιλική παρέα. Με όσους συμμαθητές μου από την Ελλάδα επικοινωνούμε μέσω διαδικτύου έχω πει πόσο με στεναχωρεί αυτό το γεγονός....

Τι πιστεύουν για την οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα; Μήπως ότι φταίνει οι πολίτες;

Δυστυχώς πιστεύουν ότι φταίνει και ο μέσος Έλληνας. Οι ειδήσεις έχουν ελληνικό χρώμα, αναφέρονται σε κάθε νέο από την ελληνική οικονομία. Ο μέσος Βέλγος κατά βάθος επιθυμεί την έξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη και να ακολουθήσουν η Ιταλία και η Ισπανία ώστε να μην κινδυνεύσει καθόλου η σταθερότητα του κοινού νομίσματος.....

Στις πόλεις υπάρχει πράσινο;

Ναι εξάλλου γι' αυτό φημίζεται το Βέλγιο. Έτσι εξηγείται ότι οι πολίτες περπατούν, κάνουν ποδήλατο, χαίρονται και σέβονται τη φύση. Όμως επιβιβάζονται και μεγάλα πρόστιμα για όσους ρυπαίνουν ή δεν ενδιαφέρονται για την ανακύκλωση.

Τι επικρατεί μετά τις σπουδές; Υπάρχει επαγγελματικός προσανατολισμός;

Μέχρι τώρα δεν υπάρχει ανεργία. Όσοι τελειώσουν τις σπουδές τους βρίσκουν έγκαιρα δουλειά. Ο θεσμός του επαγγελματικού προσανατολισμού λειτουργεί ουσιαστικά. Από μικρή τάξη οι μαθητές μαθαίνουν πως πρέπει να διαλέξουν μια δουλειά που τους αρέσει, ταιριάζει στο χαρακτήρα και τα ενδιαφέροντά τους, καθώς αυτή η επιλογή δεν πρέπει να γίνει βιαστικά ή τυχαία. Είναι απόφαση ζωής. Ο κάθε νέος είναι σίγουρος ότι θα βρει μια σταθερή δουλειά και θα εξασφαλίσει τουλάχιστον το βασικό μισθό που είναι περίπου 1200 ευρώ.

Θα ήθελες να μεταφέρουμε κάποιο μήνυμα στους συμμαθητές μας στο σχολείο;

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω που έστω και με αυτόν τον τρόπο μου δώσατε την ευκαιρία να κάνω κάτι για το περιοδικό του σχολείου που τόσο αγάπησα! Ελπίζω να βρεθούμε πάλι πάνω όλοι μαζί, κάποια στιγμή. Εγώ προς το παρόν μένω με τις αναμνήσεις. Θέλω να ευχηθώ καλή επιτυχία στις Πανεληθδικές για τους μαθητές/τριες της Γ' Λυκείου. Πολλά χαιρετίσματα στους καθηγητές, φίλους και γνωστούς αλλά ακόμη και στους μαθητές της Α' Λυκείου που δεν πρόλαβα να γνωρίσω

Τη συζήτηση με το Γιώργο έκανε η Γάρυ Κατσανάκη-Μενάρες Β5

ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΑΔΑ 2012... Η Αθήνα καίγεται μπροστά στα μάτια μας, τα ΜΜΕ μας πηλάσσουν ψεύτικες αλήθειες. Προπαγάνδα παντού δεν ξέρουμε πια τι είναι πραγματικό.

Χαμένοι μέσα στο σύννεφο της παραπληροφόρησης, προσαθούμε ανελέητα να στηριχτούμε σε κάτι αληθινό...

Έχουμε γίνει υποχείρια μιας παρανοσημένης κατάστασης στην οποία βυθιζόμαστε. Δεν υπάρχει ηθική και ψυχραιμία, ο φόβος μόνο κυριαρχεί τους αδικημένους πολίτες, που αμφιβάλλουν για το μέλλον αυτής της χώρας.

Με αφορμή αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, το παρακάτω άρθρο μου δίνει την δυνατότητα να εκφράσω τα συναισθήματά μου για τις δυσκολίες που περνάει η χώρα μας και να θέσω κάποια ερωτήματα που μας κινούν την περιέργεια, αλλά κανείς δεν μας δίνει μια σαφή απάντηση...

1) Όπως παρατηρούμε σήμερα τι γίνεται, καταλαβαίνουμε που βαδίζουμε.

Σε πολλές μεγάλες πόλεις όπως η Αθήνα, επικρατεί ένα αδιάνοτο χάος. Ελεύθερη διακίνηση και χρήση ουσιών, παράνομες αγοραπωλησίες, πορνεία και παιδεραστία.

Ακόμα και τις πρωινές ώρες, όλα είναι "νόμιμα". Αστυνομία πουθενά. Ο κάθε πολίτης βρίσκεται σε κατάσταση πανικού. Φοβάται να κυκλοφορήσει γιατί δεν ξέρει αν η επόμενη μέρα θα ξημερώσει γι' αυτόν και την οικογένειά του, γιατί δεν ξέρει αν θα έχει χρήματα για να παρέχει τα αναγκαία στο παιδί του, γιατί δεν έχει την εξουσία να αντιδράσει για να σωθεί. Όλα έχουν ένα τίμημα.

Αν σκοτώσεις θα μπεις φυλακή, αλλά αν σε σκοτώσουν θα ξεφύγουν. Και όλα αυτά γιατί; Γιατί η ζωή είναι γλυκιά και κανένας μας δεν θα ήθελε να φύγει χωρίς να έχει ζήσει όλες τις χαρές της. Τελευταίωσαν λοιπόν οι εποχές που όλοι είχαν ανοιχτές πόρτες και παράθυρα. Τώρα ήρθε η στιγμή που πρέπει να πάρουμε το νόμο στα χέρια μας. Κανένας δεν θα μας κοιτάξει, εμείς πρέπει να κοιτάξουμε να βοηθήσουμε τον εαυτό μας. Η προστασία είναι για αυτούς που έχουν εξουσία. Είναι για τους λίγους. Είναι για αυτούς στους οποίους οφείλεται όλη αυτή η παράνοια που περνάει η κοινωνία μας. Είναι γι' αυτούς που προσπαθούν να καταστρέψουν τα οράματά μας.

2) Γιατί άραγε να πληρώνονται οι αθηναίτες περισσότερο από αυτούς που έχουν σπουδάσει και έχουν προσπαθήσει αρκετά για να έχουν μια αξιοπρεπή δουλειά; Ίσως κάποιοι να αναρωτηθούν "μα οι αθηναίτες πληρώνονται από τους συλλόγους;" και αυτή είναι η αλήθεια... Ο απλός λαός όμως δεν πληρώνεται και δεν πληρώνει, λόγω της οικονομικής κρίσης που προήλθε από την υποτιθέμενη "ανικανότητα" των τριακοσίων. Γιατί οι αθηναίτες να έχουν χρήματα, δημοσιότητα και φήμη, ενώ οι σπουδαγμένοι άνθρωποι να μένουν στην αφάνεια; Γιατί εκείνοι που προσπαθούν με νύχια και με δόντια να μπουν σε μία σχολή και να βρουν μια σταθερή δουλειά, με καλό εισόδημα, η άλλη μέρα τους βρίσκει να περπατούν σκυμμένοι και να μοιράζουν βιογραφικά; Κανείς δεν είπε ότι ο αθηναϊσμός είναι εύκολο πράγμα, αλλά είναι σίγουρα πιο εύκολο από την παιδεία.

3) Με ποιά δικαίωμα η κυβέρνηση απαγορεύει την δικαστική ποινή στους πολιτικούς που έχουν παρανομήσει και έχουν καταχραστεί την περιουσία ενός ολόκληρου έθνους και τώρα αναγκάζει τον κόσμο να δουλεύει για να ξεπληρώσει τα χρέη τους;

4) Δεν είναι άδικο να προστατεύονται από τα όργανα της αστυνομίας αυτοί που έχουν προκαλέσει καταστροφές, έχουν κλέψει, έχουν "δολοφονήσει" και να ρέει πως η αντιμετώπιση που δέχονται είναι απάνθρωπη, ρεε και έχουν περισσότερα δικαιώματα από τον λαό ή είναι κάτι ανώτερο, ή μήπως είναι κάτι πολύ κατώτερο; Και τελικά, αν πράγματι είναι αποδεδειγμένα ένοχοι, γιατί δεν αποκαλύπτονται τα πρόσωπά τους, για να δει και ο κόσμος ποιοί μας εξαπάτησαν; Γιατί όλα γίνονται εν αγνοία μας;

5) Γιατί στο σχολείο μάς μαθαίνουν από πού προέρχονται οι λέ-

ξεις δήμος και δημοκρατία, οι οποίες έχουν ελληνικές ρίζες; Είμαστε Έλληνες, είμαστε περήφανοι για τον τόπο που καταγόμαστε, αλλά δεν είμαστε περήφανοι γι' αυτούς που μας κυβερνούν και μας κακομεταχειρίζονται.

6) Όταν γεννηθήκαμε μάς μάθανε ότι στο σχολείο θα γίνουμε άνθρωποι, μαθαίνοντας δεκάδες πράγματα για τη ζωή. Και τώρα που έφτασε το λύκειο, ακόμα και αυτοί που θεωρούνται αδικημένοι, οι καθηγητές, όταν τους ρωτάς πώς θα μπορούσαμε να βοηθήσουμε εμείς, οι νέοι, που ίσως συμβάλλουμε στο να αλλάξει αυτή η κατάσταση, εκείνοι σου απαντούν λέγοντας ότι το θέμα αυτό είναι χρονοβόρο και μεγάλο και συνεχίζουν το μάθημά τους. Λίγοι είναι αυτοί που θα μπουν στον κόπο να σου απαντήσουν, ίσως αυτοί που να έχουν ζήσει τη ζωή και να θέλουν να μας ανοίξουν τα μάτια, για να μην κάνουμε και εμείς τα ίδια λάθη, για να παραδώσουμε στα παιδιά μας, μια Ελλάδα με όνειρα, χωρίς προβληματισμούς και κακουχίες.

Βέβαια η παιδεία είναι απαραίτητη αλλά και παράλληλα ανεπαρκής. Στη ζωή χρειάζεται και η ηθική, η άποψη για τα γεγονότα, γι' αυτό που αξίζουμε ως άνθρωποι. Δεν ήρθαμε μόνο για τον βαθμό, ήρθαμε με σκοπό να ονειρευτούμε, να προσφέρουμε και να ανταμειφθούμε!

7) Γιατί να μην ακολουθήσουμε και εμείς το παράδειγμα άλλων χωρών στις οποίες οι μαθητές μαζί με γονείς και καθηγητές, οργάνωναν πορείες και διαδήλωναν ως ένδειξη διαμαρτυρίας με στόχο να διεκδικήσουν τα δικαιώματα και τα θέλω τους; Ο ΚΑΘΕΝΑΣ από εμάς έχει δικαίωμα στην ελευθερία και πρέπει να αγωνιστεί για να την κερδίσει, αυτό μας μαθαίνουν στα σχολεία. Μένοντας όμως άπραγοι και μιλώντας μόνο θεωρητικά δεν θα καταφέρουμε τίποτα.

Ο λαός έχει το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης γι' αυτό που έγινε.

Εμείς ψηφίσαμε αυτούς για τους οποίους υπερηφανευόμαστε αν πως θα μας σώσουν και μερικές φορές ερχόμεσαν σε αντιπαράθεσεις μεταξύ μας για το ποιός τα θέλει καλύτερα. Και τώρα βρισκόμαστε να παλεύουμε για να σωθούμε και πληρώνουμε ακριβά τις επιλογές μας, που ίσως να επηρεάσουν τις επόμενες γενιές. Με απλά λόγια όπως στρώσαμε... θα κοιμηθούμε.

8) Άραγε θα πολεμούσαν τότε κάποιοι για την ελευθερία μας, αν έβλεπαν πως έχουμε καταντήσει σήμερα; Να πολεμάμε μεταξύ μας, ο καθένας για τον εαυτό του, για να σωθούμε, είτε σκοτώνοντας, είτε κλέβοντας, είτε κάνοντας καθετί παράνομα... Σίγουρα δεν θα έμπαιναν καν στον κόπο να το σκεφτούν.

9) Γιατί να μπαίνει φυλακή εκείνος ο οποίος προσπάθησε με κάθε τρόπο να σώσει την οικογένειά του και να επιβιώσει και ο ίδιος και όχι εκείνοι που έστειλαν τους νέους μετανάστες για να εργαστούν, έκλειψαν και εξαπάτησαν τον λαό; Σίγουρα δεν φταίνε οι πολιτικοί για όλα. Κάποια από αυτά όμως είναι αποτελέσματα ανίκανης διακυβέρνησης του κράτους και οδήγησαν τον κόσμο στην παρανομία. Η "κλιπή" ωστόσο των τριακοσίων φάνηκε τώρα, ο λαός όμως δεν μπορεί να πράξει δίχως εξουσία.

Αν συνεχίσουμε έτσι δεν θα βγάλει πουθενά. Οι άνθρωποι θα αντιμετωπίσουν μιζέρια και ταπείνωση και ίσως αναγκαστούμε να κάνουμε αυτό που δεν θα θέλαμε ποτέ! Μπορεί και να παρανομήσουμε, κανείς δεν ξέρει. Εκείνη την ώρα όμως κανείς δεν θα το θεωρήσει κακό, αλλά αναγκαίο κακό. Όλοι θα κοιτάζουν να σωθούν και δεν θα νοιαστούν για τον διπλανό τους.

Εμείς, το νέο αίμα έχουμε όνειρα, ιδέες, απόψεις, πιστεύουμε σε μια Ελλάδα αλληλωτική. Αυτά τα όνειρα δεν πρόκειται να σταματήσουν!

Μακάρι τα όνειρά μας να μην χαθούν ποτέ... Μακάρι να κάνουμε τη διαφορά... Μακάρι να γίνουμε η γενιά που θα σώσει την Ελλάδα!!!

Κελεφούρα Ελένη, Α3

Πιλότοι των πυροσβεστικών αεροσκαφών

Κάθε πτήση και... πόλεμος

Ρισκάρουν κάθε μέρα τη ζωή τους, πολλοί ονομάζουν τους πιλότους των πυροσβεστικών αεροσκαφών ήρωες. Και δίκαια θα λέγαμε και δίκαια είναι από τα πιο αγαπητά σώματα για τον κάθε πολίτη.

Επισκεφθήκαμε το στρατιωτικό αεροδρόμιο Ελευσίνας και συζητήσαμε για τις συνθήκες εργασίας με τον κ. Διοικητή της 355 ΜΤΜ κ. Μάμα Κρασσό.

Θα θέλαμε να μας μιλήσετε για το έργο της υπηρεσίας σας εδώ. Πόσοι άνδρες υπηρετείτε εδώ;

Είμαστε από τις αρχαιότερες μοίρες. Ιδρύθηκε το 1937. Αρχικά υπήρχαν μόνο "ντακότες". Το 1955 πήρε μέρος στη Κορέα. Στην Ελευσίνα μέχρι το 1984 υπήρχαν οι ντακότες στην Ελευσίνα, ενώ από το 1974 άρχισαν να έρχονται πυροσβεστικά αεροσκάφη. Στην αρχή υπήρχαν και οι δύο μοίρες μαζί, ήταν μία μοίρα. Το 1984 δημιουργήθηκε το σμήνος της 355 στη Θεσσαλονίκη μόνο από ντακότες και έτσι εδώ έμειναν μόνο τα πυροσβεστικά αεροσκάφη.

Το 1984 ήρθαν αεροσκάφη τύπου "ντορνιέ" (dorn 28), μικρό μεταφορικό αεροσκάφος και αυτό τηρήθηκε μέχρι πριν ένα χρόνο. Το φθινόπωρο του 2010 αποσύρθηκε το τελευταίο αεροσκάφος. Τώρα εδώ υπάρχουν μόνο CL215 (Canadair), τα παλιά όπως λέμε γιατί έχουμε και τα CL415 που τα προμηθευτήκαμε το 1999-2000 και βρίσκονται τώρα στη Θεσσαλονίκη.

Εδώ υπηρετούμε περίπου 74 πιλότοι - αξιωματικοί. Δεν υπάρχουν υπαξιωματικοί, σμηνίτες ή βοηθητικό προσωπικό. Αυτό σημαίνει ότι το προσωπικό θα χρειαστεί να επέμβει στο αεροπλάνο αν χρειαστεί και είναι επιφορτισμένο και με τα γραφειοκρατικά πέρα από τα τυπικά καθήκοντα.

Όταν ήρθα εγώ στη μοίρα ως ανθυποσμηναγός, η μοίρα είχε 45 σμηνίτες για υποστήριξη και 25 χειριστές. Τώρα έχει 75 χειριστές χωρίς κανένα σμηνίτη ή υπαξιωματικό.

Ποιο είναι το κίνητρο για να γίνει κανείς πιλότος;

Κατ' αρχήν ο νέος πρέπει να αγαπάει το αεροπλάνο. Θα πρέπει να αγαπάει την πατρίδα του, στην οποία θα προσφέρει μέσα από το αεροπλάνο. Η πτήση προσφέρει πρωτόγνωρα συναισθήματα, φοβερή αίσθηση ελευθερίας. Σίγουρα το λιγότερο σημαντικό κίνητρο είναι τα χρήματα.

Ποιες είναι οι σημαντικότερες δυσκολίες του επαγγέλματός σας;

Απαιτείται καρδιά, ψυχή, γνώσεις. Ο πιλότος της πολεμικής αεροπορίας κινδυνεύει κάθε μέρα. Πρέπει να συμφιλωθεί με τον εχθρό, με τον κίνδυνο. Όμως ο πιλότος του πυροσβεστικού αεροσκάφους, είναι ο μόνος που κάνει πραγματικό πόλεμο. Ακόμα και οι αναχαιτίσεις στο Αιγαίο γίνονται εικονικά. Εμείς θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε ένα πεδίο που συνεχώς αναπροσαρμόζεται, την προσθαλάσσωση, τον άνεμο, συνθήκες που αλλιάζουν συνεχώς όπως η φωτιά.

Τι συναισθήματα αισθάνεστε;

Τα συναισθήματα αναπτύσσονται μετά το πέρας της αποστολής. Οι αισθήσεις πρέπει να είναι σε ποσοστό 100% σε εγρήγορη (το 99% είναι επικίνδυνο). Η ηθική ικανοποίηση είναι μεγάλη για τον πιλότο όταν δει ότι σώθηκαν περισσότεροι άνθρωποι...

Πώς σας αντιμετωπίζει η επίσημη Πολιτεία;

Μας επισκέπτονται, ειδικά σε περιόδους έξαρσης της πυρόσβεσης. Όμως για εμάς η μεγαλύτερη ανταμοιβή έρχεται από τους απλούς ανθρώπους. Θυμάμαι στις πρόσφατες φωτιές στην Πεντέλη, οι φωτιές είχαν πλησιάζει τα σπίτια των κατοίκων, όλοι ήταν φοβισμένοι αλλά τελικά όλα πήγαν καλά. Το βράδυ οι κάτοικοι μας έστειλαν 3-4 μπουκάλια κρασί για να μας ευχαριστήσουν...

Θυμάστε την πρώτη σας πτήση;

Όλοι οι πιλότοι. Χαρακτηριστικά θυμάμαι ότι ήμουν στο Τατόι, ίκαρος, πολύ άγχος, διάβασμα, σκληρή εκπαίδευση. Μπήκαμε 175 νέοι και βγήκαμε 75. Θυμάμαι τον εκπαιδευτή μου στην πρώτη πτήση, χωρίς να προβλέπεται από τους κανονισμούς μου έδειξε τι είναι τα αρνητικά και τι τα θετικά G. Νιώθεις την τριπλή δύναμη από το βάρος σου. Αν είσαι 80 κιλά δέχεσαι πίεση 240 κιλών... Νιώθεις να αιωρείσαι μέσα στο αεροπλάνο. Όσο πιο δύσκολη είναι η εκπαίδευση, τόσο πιο καλοί πιλότοι θα αποφοιτήσουν.

Σε ποια κατάσταση είναι τα αεροσκάφη;

Αυτή τη στιγμή είναι 4 στην πίστα και τα υπόλοιπα 9 στα επισκευαστικά κέντρα της μονάδας και της αεροπορικής βιομηχανίας στην Τανάγρα. Συνολικά είναι 13 αεροσκάφη.

Πώς μπορείς να γίνεις πιλότος πολεμικής αεροπορίας;

Μέσα από Πανελλαδικές Εξετάσεις, μπαίνεις στη Σχολή Ικάρων αφού έχεις επιτύχει και σε ψυχοσωματικές δοκιμασίες. Απαιτείται όμως άριστη φυσική κατάσταση (10/10 όρασης, ούτε καν 9/10 ή 20/20 ακουστική οξύτητα, ούτε καν 19/20)

Στην Ελευσίνα δεν έχουμε πολεμικά αεροσκάφη;

Όλα είναι πολεμικά. Τα πυροσβεστικά αεροσκάφη δεν κάνουν αναχαιτίσεις και βομβαρδισμούς. Εδώ υπάρχουν μόνο πυροσβεστικά και μεταφορικά ελικόπτερα (χρησιμοποιού-

Με τον Εκπαιδευτή κ. Μαρτίδη Αναστάσιο.

νται για τη μεταφορά στρατού- εφοδίων). Τα υπόλοιπα βρίσκονται στην Τανάγρα, Ανδραβίδα, Άραξο κλπ.

Πώς αισθάνεται η οικογένειά σας όταν βρίσκεστε σε υπηρεσία;

Σίγουρα αγωνιούν. Ιδιαίτερα η σύζυγος, ειδικά το καλοκαίρι με ισχυρούς ανέμους ...

Είναι απαραίτητο να πετάει και ο Διοικητής;

Βεβαίως και μάλιστα στις πιο επικίνδυνες πτήσεις. Παράλληλα ο Διοικητής αξιολογεί και όσους εκπαιδεύονται. Υπάρχουν ειδικές πτήσεις και γραπτές εξετάσεις και αξιολογούν ο Διοικητής και ο Αξιωματικός Επιχειρήσεων (Υποδιοικητής Μοίρας).

Αληθεύει ότι πολλοί πιλότοι δεν εκτοξεύουν το κάθισμα τους ώστε να σωθούν;

Είναι μία δύσκολη απόφαση. Ο πιλότος νιώθει το χειριστήριο σαν το σπίτι του. Δεν είναι εύκολο να το αφήσεις να καταστραφεί. Μέχρι την τελευταία στιγμή ο πιλότος προσπαθεί να επισκευάσει τη βλάβη και να προσγειωθεί σε πεδίο μαζί με το αεροπλάνο του. Είναι πολλή η περιπτώσεις αυτοθυσίας των πιλότων που καθυστέρησαν να εκτιναχθούν.

Αληθεύει ότι είμαστε υψηλότεροι στα Βαλκάνια σε επίπεδο πυρόσβεσης;

Όχι μόνο στα Βαλκάνια, αλλά σε όλη την Ευρώπη. Είμαστε και μία από τις μεγαλύτερες δυνάμεις πυροσβεστικών αεροσκαφών στην Ευρώπη. Έχουμε και το προσόν να είναι πολλοί έμπειροι οι πιλότοι καθώς πετούν πολλές ώρες λόγω των πολλών εστίων πυρκαγιάς. Θεωρούνται ότι είναι από τους καλύτερους πιλότους της πολεμικής αεροπορίας.

Θα αναφέρω ότι στις φωτιές του Ισραήλ πέρσι, συμμετείχαμε και εμείς και η μοίρα της Θεσσαλονίκης (με τα πιο σύγχρονα αεροσκάφη) μαζί με άλλες εννέα χώρες. Ο Πρόεδρος του Ισραήλ αφού σε κοινή τελετή μας ευχαρίστησε όλους, διοργάνωσε μια ειδική τελετή για να τιμήσει τους Έλληνες πιλότους και μάλιστα ζήτησε και τη συνεργασία μας για να εκπαιδευτούν στη χώρα μας οι πιλότοι τους.

Έχετε κάποια ιδιαίτερη εμπειρία;

Οι εμπειρίες είναι πολλές αν σκεφτεί κανείς ότι έχω πάνω από 3.000 ώρες πτήσης σε πυροσβεστικά αεροσκάφη και πάνω από 4.500 ώρες πτήσης συνολικά. Δεν υπάρχει φωτιά που να μην έχω πάρει μέρος. Θυμάμαι ιδιαίτερα τις φωτιές στη Σάμο, τη Χαλκίδα.

Πώς ανταποκρίνεστε στις αυξημένες ανάγκες της καλοκαιρινής περιόδου;

Το καλοκαίρι υπάρχει διαφορετική διάρθρωση. Και τα 13 αεροσκάφη χρησιμοποιούνται και διασκορπίζονται στη Σάμο, Ανδραβίδα, Πρέβεζα, Βόλο, Θεσσαλονίκη και κάποια μένοντα εδώ. Υπάρχουν ακόμη τα καινούργια PGI και τα ψεκαστικά στο Τατόι (τώρα πλέον που δεν χρησιμοποιούνται για ψεκασμούς, ληιτουργούν ως πυροσβεστικά παίρνοντας νερό από διάδρο-

μο). Με αυτόν τον τρόπο υπάρχει άμεση πρόσβαση στο χώρο της φωτιάς. Μέσα σε 20 λεπτά γίνεται η πρόσβαση (βρίσκεται ο χειριστής, κάνει δοκιμές, τροχοδρομεί). Το χειμώνα η αναμονή μπορεί να φθάσει και την μία ώρα.

Όλοι οι πιλότοι είναι απόφοιτοι της Ικάρων;

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 υπήρχε έλλειψη στη Σχολή. Οπότε η Ικάρων πήρε δόκιμους αξιωματικούς σπννήτες για 4 χρόνια παρουσιάστηκαν στην αεροπορία, έγιναν δόκιμοι αξιωματικοί στην αεροπορία, έκαναν εκπαίδευση στην Ικάρων και βρέθηκαν στην Ελευσίνα.

Ενώ θα μπορούσατε να επιλέξετε την πολιτική αεροπορία που προσφέρει πολλή περισσότερα χρήματα δεν το κάνατε. Γιατί;

Για εμάς η πολιτική αεροπορία είναι κάτι βαρετό. Ρουτίνα. Πολλοί όταν αποστρατεύονται εργάζονται στην πολιτική αεροπορία. Υπάρχει ένα καθεστώς να προηγούνται οι πιλότοι της πολεμικής αεροπορίας, λόγω της εμπειρίας τους.

Θα συμβουλεύατε κάποιο νέο να γίνει πιλότος;

Φυσικά. Ο ένας γιος μου έχει τελειώσει την Ικάρων. Είναι μια αξιοπρεπής δουλειά, σου προσφέρει εμπειρίες, αίσθηση ελευθερίας. Αρκεί να μην το επιλέξεις μόνο με βιοποριστικά κριτήρια.

Αφού ευχαριστήσαμε τον κύριο Διοικητή, επισκεφθήκαμε τους άνδρες της μοίρας που βρίσκονταν σε επιφυλακή. Εκεί συναντήσαμε και τον Υποδιοικητή κ. Αντώνη Αζιώτη

Οι ερωτήσεις ήταν ανάλογες. Ο κ. Περικλής Κακάνης αναφέρθηκε στις φωτιές στην Ηλεία. Ο ίδιος έγινε πιλότος γιατί ήταν και ο πατέρας του.

Όλοι μας τόνισαν τη μεγάλη αγάπη τους για το αεροπλάνο, την ηθική ικανοποίηση όταν νιώθεις ότι βοήθησες να σωθεί ένα δάσος, μια πόλη, το φόβο των συγγενών τους σε κάθε πτήση. Κάποιος πιλότος μας ανέφερε ότι πέρσι που βρέθηκε στη φωτιά στο Ντράφι, ούτε καν κοίταξε αν κινδύνευε το σπίτι του που βρισκόταν στην περιοχή. Δεν είναι δυνατόν να παρεκκλίσεις ούτε σπιθαμή από τις εντολές που έχεις πάρει...

Όλοι θυμούνται την πρώτη πτήση τους (το solo όπως λέγεται). Οι κίνδυνοι της δουλειάς τους έχουν να κάνουν με την ασφαλή προσθαλάσωση, με τον άνεμο... τα συναισθήματα πρέπει να μένουν στο έδαφος.

Πολλοί μίλησαν και για συναδέλφους που έχουν χάσει...

Εμείς φύγαμε από την Ελευσίνα με αισθήματα ευγνωμοσύνης για αυτά τα παιδιά και με τη βεβαιότητα ότι συναντήσαμε πραγματικούς ήρωες.

Ας έχουν πάντοτε καλές πτήσεις!!

Σωτήρης Καρνάτος, Γιώργος Κοντοπάνος (B2), Θεόδωρος Ψαλλιδάς (B3) Φάνης Φιλιππούλης (A6)

Με τον Διοικητή της μοίρας κ. Μάμα Κρασσά.

Παζάρι στο Σχιστό

Εδώ και 30 χρόνια, στο Σχιστό παραβιάζεται συστηματικά και κατάφωρα η νομοθεσία που δίδει την προστασία, μεταφορά και πώληση ζώων και πτηνών. Παρά το ότι δεν τηρούνται στο ελάχιστο οι στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής και η φοροδιαφυγή αγγίζει δυσθεώρητα ύψη, τα παζάρια συνεχίζουν απρόσκοπτα τη λειτουργία τους, παντελώς ανενόχλητα από τις Αρχές.

Κυριακή πρωί στη λεωφόρο Σχιστού και η ουρά των αυτοκινήτων για να φτάσει στο παζάρι ακολουθεί τα χιλιόμετρα με στοιβαγμένα χαλιά που πωλούν οι τσιγγάνοι.

"Όλα πουλιούνται, για όλα υπάρχει ο αγοραστής!". Αυτό είναι το καύσιμο που κινεί το γιγάντιο εμπορικό τροχό του Σχιστού. Όπου κάθε Κυριακή χιλιάδες άνθρωποι συναντιούνται σε ένα ξέφρενο χορό "δούναι και λαβείν".

Ντόπιοι, Αθηναίοι, Ρωσοπόντιοι, τσιγγάνοι, γύφτοι, Γεωργιανοί, μελαμψοί διαφόρων αποχρώσεων στήνουν το δικό τους πανηγύρι.

Κανάρες και κότες, δίπλα σε πανάκριβες μοτοσυκλέτες Χόντα των 12000 ευρώ. Χαρτιά υγείας με το κιλό, πλιά σε τζιπ Τσερόκι, που έχουν όμως δώσει τη λάμψη και τη γκλαμουριά στο παλιό αφεντικό...

Παμπάλλαιες μηχανές λύνονται επί τόπου για να βγει ένα ανταθλακτικό Λάντα, που πουθενά δε θα μπορούσε να βρεθεί. Βουνά αγκινάρες και πανάκριβες Νίκον σε απόσταση αναπνοής.

Ό,τι πάρεις πέντε ευρώ σε "επώνυμα" αθλητικά. Ιμιτασιόν αντίκες, χιλιάδες σουβλάκια τσιτσιρίζουν στα κάρβουνα από τις 9 το πρωί δίπλα στο σαλιεπιτζή.

Το επιθετικό μάρκετινγκ των γύφτων είναι ικανό να σε κάνει να φύγεις με ένα φορτηγό πιθάρι που δεν έχεις πού να τα βάλεις.

Στο παράδρομο διασχίζοντας θα δεις τρισάθλια κλουβιά όπου στριμώχνονται εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, μικρά πουλιά (παπαγαλάκια, καρδερίνες, απδόνια αηλιά και άλλα είδη πουλιών που μας είναι άγνωστα, πολύχρωμα και εξωτικά). Τα πουλιά τιτιβίζουν α-

νήσυχια για το αβέβαιο μέλλον τους και προσπαθούν να κινηθούν ανάμεσα στις κουτσουλιές, πατώντας το ένα το άλλο. Στο τέλος του δρόμου ξεκινά η ζωοπανήγυρη με τις κότες, τις γαλοπούλλες, τα γουρούνια, τα κουτάβια, τα χάμστερ, τις χελώνες, τα ερπετά, τα παγώνια, τα κουνέλια και τα περισσότερα στοιβαγμένα σε μικρά κλουβιά προς πώληση σε "τιμή ευκαιρίας". Η εικόνα παραπέμπει στο Μεσαίωνα και οι μρωδιές είναι έντονες αφού τα ζώα είναι αιχμαλώτα σε τρισάθλιες συνθήκες ταλαιπωρημένα, αφυδατωμένα, υποσιτισμένα, μέσα σε ακαθαρσίες...

Ζώα χωρίς χαρτιά, χωρίς εμβόλια, φθηνά, γρήγορα, απλά, πουλιούνται

σαν δήθεν μάρκας. Δεν είναι τυχαίο ότι αν χαθεί το ζώο σου, οι ειδικοί σε παραπέμπουν στο παζάρι στο Σχιστό σαν το πιο πιθανό μέρος να το βρεις...

Στην παρατήρηση πελάτη ότι μια κότα μοιάζει ημιθανής, ο πωλητής την αρπάζει και την πετά πίσω. Σε άλλο πάγκο βλέπεις έναν πελάτη να αγοράζει ένα ζωντανό κόκορα και ο πωλητής του στρίβει επί τόπου τον λαιμό και τον βάζει σε σακούλα.

Συχνά αναφέρουν ότι τα ζώα που δεν πουλιούνται τα εγκαταλείπουν εκεί στα κλουβιά τους για να πεθάνουν από πείνα και δίψα.

Ποιος ευθύνεται;

Και όμως, τόσο η εθνική όσο και η ευρωπαϊκή νομοθεσία απαγορεύει ρητά την υπαίθρια πώληση ζωντανών, ενώ ειδικά για τα ζώα συντροφιάς πρόσφατος νόμος απαγόρευσε πλήρως την πώλησή τους σε ηλικία κάτω των επτά εβδομάδων. Την ίδια στιγμή, ήδη από το 1983 απαγορεύεται η αγοραπωλησία κάθε είδους ζωντανού πτερωτού θηράματος, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και τα ωδικά πτηνά. Συγκεκριμένα, η κατοχή ωδικού πτηνού επιτρέπεται μόνο στην περίπτωση που έχει γεννηθεί και ανατραφεί στην αιχμαλωσία (φέρει ειδικό δαχτυλίδι). Όπως φαίνεται η μόδα της καρδερίνας

στο κλουβί είναι μια κερδοφόρος βιομηχανία. Στο παζάρι του Σχιστού καταλήγουν πουλιά που έχουν αιχμαλωτιστεί παράνομα σε όλη την Ελλάδα (με ξόβεργα, παγίδες με κηλιά με κόλλα, ακόμα και με τη χρήση δεμένων καρδερίνων που κεληποδούν προσκαλώντας και άλλα πουλιά).

Στο Σχιστό ο σεβασμός στα ζώα είναι άγνωστη έννοια.

Μάταια οι φιλοζωικές οργανώσεις φωνάζουν για τις απαράδεκτες συνθήκες που επικρατούν εκεί. Σε πολλές περιπτώσεις έχουν επέλθει και απειθυθερώσει ζώα, με αιφνιδιαστικές επισκέψεις.

Όπως συμβαίνει συνήθως κάθε υπηρεσία εξαιρείται εαυτή της από την ευθύνη. Ο Δήμος Περάματος είναι μεν υπεύθυνος για τη χορήγηση αδειών μικροπωλητών, ωστόσο δεν έχει τη συνοδική ευθύνη του παζαριού, ενώ σύμφωνα με καταγγελίες πολύ συχνά οι χορηγηθείσες άδειες αφορούν άλλα είδη από εκείνα που τελικά βγαίνουν στους πάγκους. Για την πώληση ζώων από μικροπωλητές απαιτείται ειδική άδεια από το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, το οποίο όμως δηλώνει ότι δεν έχει δώσει καμία άδεια (ας μη ξεχνάμε ότι πρόσφατα ανησυχούσαμε για τη νόσο των πουλιερικών).

Συχνά -πυκνά, το "σύστημα" αφήνει παράθυρα αυθαιρεσιών. Μικρά ή μεγαλύτερα πάντως ανοιχτά, προκειμένου να εξυπηρετούνται συγκεκριμένα συμφέροντα να γίνονται "δουλειές" να μην

ταράζονται τα λιμνάζοντα νερά.

Ο τζίρος του παζαριού σε μία μέρα λειτουργίας προσεγγίζει ή και ξεπερνά εκείνη των καταστημάτων ενός μεγάλου εμπορικού κέντρου σε μία εβδομάδα.

Στο φανάρι δυο τροχονόμοι σφυρίζουν αδιάκοπα, για να κρατήσουν ανοιχτό το δρόμο για το νεκροταφείο.

Είναι το The Mall των φτωχών; Όχι, είναι πολύ καλύτερο. Πρόκειται για το πανηγύρι των τρελών αγοραπωλησιών!

Αθικαρίδου Εμανουέλα - Γ'

Διαλυτήρια πλοίων

Σκουπίδια και Σκουριά εναντίον Σαλαμινομάχων

Οι αρχαιο-
τητες και
ο θόκη-
ρη η περιοχή ό-
που έγινε η ναυ-
μαχία της Σαλα-
μίνας... συμβιών-
νουν με παλιά
ναυπηγεία και
βιομηχανικούς
ρύπους.

Ναυπηγεία
και διαλυτήρια
πλοίων με μισο-

βυθισμένα και σκουριασμένα σκάφη που ρυπαίνουν τη θάλασσα, σκουπίδια κάθε λογής- βιομηχανικά και αστικά- αλλιά και παράνομες εκσκαφές. Κάπου εκεί και τα αρχαία: Ο Τύμβος των Σαλαμινομάχων και η θαλάσσια περιοχή όπου έγινε το 480 π.Χ η ναυμαχία που οι Έλληνες κατατρόπωσαν τους Πέρσες. Πώς είναι δυνατόν η συνύπαρξη αρχαιοτήτων με όλες αυτές τις ρυπογόνες εγκαταστάσεις; Είναι μία κατάσταση που διαιωνίζεται αφού δεν έχει ληφθεί καμία απόφαση για απομάκρυνση των ναυπηγείων, παρά το γεγονός ότι λειτουργούν εντός της κηρυγμένης από το 2001 Αρχαιολογικής Ζώνης Α', κάτι που σημαίνει ότι δεν επιτρέπεται καμία δόμηση, εγκατάσταση και οποιαδήποτε δραστηριότητα.

Σε όλη την ακτογραμμή του Σαρωνικού υπάρχουν διάσπαρτα κουφάρια. Κάθε εγκαταλειμμένο πλοίο έχει τη δική του θαλάσσινη ιστορία, αλλιά συνήθως το ίδιο άδοξο τέλος. Αρχικά το πλοίο παροπλίζεται, έρχεται μαρasmus και στο τέλος η ε-

γκατάλειψη συνήθως λόγω χρεών. Τα πιο τυχερά λίγο πριν γίνουν ναυάγια, απαλλιάσσονται από το μαρτύριο της αδράνειας, βρίσκοντας νέο ιδιοκτήτη που θα τα στείλει να... λιώσουν κυριολεκτικά στα διαλυτήρια πλοίων της Τουρκίας, Ινδίας, Πακιστάν. Στις χώρες αυτές οι εργάτες κόβουν για ένα δολλάριο την ημέρα μέσα στη θάλασσα, απειλευθρώνοντας στο περιβάλλον βαρέα μέταλλα και τοξικά.

Το scap, όπως λέγεται η διαδικασία, τελευταία αποτελεί μια εξαιρετικά δυναμική αγορά, επιζήμια όμως για το περιβάλλον.

Οι υπεύθυνοι καταγγέλλουν ότι η κοπή των πλοίων γίνεται ημιαιθαίρετα, αφού δεν υπάρχουν οι απαιτούμενες περιβαλλοντικές μελέτες. Στην περιοχή δικαιοδοσίας του ΟΛΠ σαπίζουν περίπου 100 εγκαταλειμμένα πλοία. Όταν το πλοίο βγει σε πλειστηριασμό, θα υπολογιστεί με το βάρος του σε μέταλλο και την τρέχουσα αξία του μετάλλου ανά τόνο. Στο scap όμως ο τόπος θα πουληθεί ακόμη και 200 δολλάρια ακριβότερα, λόγω του διεθνούς ανταγωνισμού.

Όμως από αυτές τις δραστηριότητες που γίνονται χωρίς κανένα νομοθετικό πλαίσιο και από τις συνεχείς αμμοβολές το περιβάλλον επιβαρύνεται ιδιαίτερα.

Σύμφωνα με μέτρηση της Greenpeace το 2005, η τοξική ουσία που χρησιμοποιείται στα υφαιλοχρώματα ξεπερνά στην Κυνόσουρα κατά 85.000 φορές τα επιτρεπόμενα όρια. Από την άλλη πλευρά δεν θα έπρεπε να υπάρχουν ούτε ναυπηγεία, ούτε διαλυτήρια, ούτε πλατφόρμες διαχωρισμού αποβλήτων σε μια περιοχή που έχει χαρακτηριστεί ως αρχαιολογική ζώνη Α, όπως ακριβώς η Ακρόπολη, στην οποία σύμφωνα με ιστορικούς αν γίνουν ανασκαφές θα έρθουν στην επιφάνεια τμήματα από αρχαίες τριήρεις.

Νιάρου Μαρία Γ2

Ο κρυμμένος ναός της Αφροδίτης στη Θεσσαλονίκη

Έως πότε θα μένει λησμονημένος;

Ένα παράδοξο μυστικό, ένα μοναδικό μνημείο, βρίσκεται στην καρδιά της Θεσσαλονίκης, στην πλατεία Αντιγονιδών. Ένα σπάνιο εύρημα του 6ου πΧ που μεταφέρθηκε στην πόλη, κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους, από την Αινεία, την πόλη που ίδρυσε ο Αινείας έξω από τη Μηχανιώνα.

Σε κάθε άλλη γωνιά του πλανήτη και μόνο η είδηση ενός τέτοιου αρχαιολογικού πλούτου θα είχε κινητοποιήσει φορείς και πολίτες. Δυστυχώς αυτό το ασύλληπτης αξίας εύρημα απειλείται να αποτελέσει θεμέλιο πολυκατοικίας παρά την κινητοποίηση των άμεσα ενδιαφερομένων κατοίκων γύρω από την περιοχή αυτή.

Το μνημείο αποτελεί εθνική κληρονομιά και ανήκει σε όλες τις επόμενες γενιές των Ελλήνων καθώς επίσης και στην πολιτιστική κληρονομιά της Θεσσαλονίκης.

Σε μια περίοδο που το κράτος διαδίδει τα περί βιομηχανίας του τουρισμού, δεν φροντίζει να αναδείξει ένα από τους μεγαλύτερους θησαυρούς της αρχαιότητας. ...

Ο υστεροαρχαϊκός ναός, αφιερωμένος στη θεά Αφροδίτη, ήταν γνωστός από τα διάσπαρτα στην πόλη της Θεσσαλονίκης ιωνικά αρχιτεκτονικά μέλη του, τα περισσότε-

ρα από τα οποία προέρχονται από την εκσκαφή που έγινε το 1936 για την ανέγερση διόροφης οικοδομής (στη διασταύρωση των οδών Κρυστάλλη και Διοικητηρίου). Η περιοχή του Διοικητηρίου ήταν γνωστή στους ρωμαϊκούς χρόνους ως η περιοχή των ιερών, αφού εκεί ήταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι ναοί και ιερά. Το θέμα τότε είχε ξεχαστεί με τα γεγονότα του Β' Παγκοσμίου πολέμου.

Το 2000 με την κατεδάφιση της διόροφης οικοδομής σε οικοπέδο της πλατείας Αντιγονιδών, πραγματοποιήθηκε ανασκαφή από τον αρχαιολόγο Α. Τασιά, η οποία έφερε στο φως την κρυμμένη πλούσια ιστορία της πόλης.

Τότε αποκαλύφθηκε το ανατολικό τμήμα της κοιλίδας του συγκεκριμένου ναού, αγάλματα ελληνορωμαϊκών χρόνων και πλήθος θραυσμάτων αρχιτεκτονικών μελών. Οι κίονες του ναού που φτάνουν τα 7 μέτρα ύψος, όπως και πολλή από τα ευρήματα, χάρη στις προσπάθειες των αρχαιολόγων της ΣΤ' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων και των υπεύθυνων του Αρχαιολογικού Μουσείου, εκτίθενται σε αίθουσα του Αρχαιολογικού Μουσείου Θεσσαλονίκης.

Η θέση του ναού δεν ανήκει σε οικοπέδο της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, αλλιά σε ιδιώτη. Αν δεν απαλλοτριωθεί ο χώρος από το ΥΠΠΟΤ θα πρέπει να καταχωθεί για να προστατευτεί και παράλληλα να επιτραπεί η δόμηση όσων ενδεχομένως χώρων επιθυμεί ο ιδιοκτήτης.

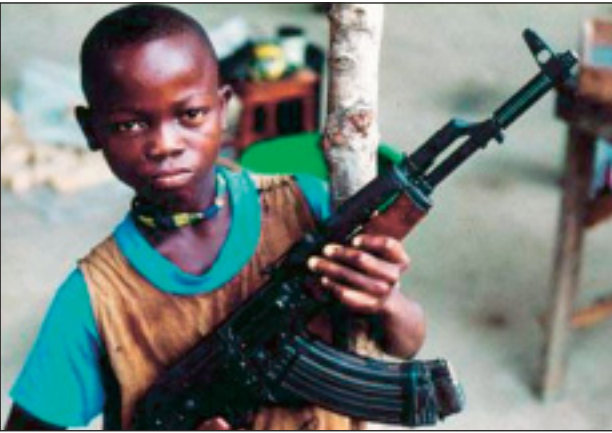
Φυσικά η εφαρμογή της «Σοθωμώνειας» αυτής πρακτικής θα καταστήσει αποτρεπτική την οποιαδήποτε μελλοντική έρευνα και θα καταδικάσει το μνημείο σε λησμονιά...

Το θέμα της απαλλοτρίωσης, μετά από ένσταση των ιδιοκτητών του οικοπέδου, επρόκειτο να συζητηθεί τον Απρίλιο του 2011 σε συνεδρίαση της Επιτροπής Απαλλοτριώσεων του Υπουργείου Πολιτισμού, η οποία όμως αναβλήθηκε για το 2012. Αν η απαλλοτρίωση απορριφθεί και η ένσταση γίνει δεκτή, ο ναός θα μαζωχθεί!

Όπως δήλωσε ο αρχαιολόγος - αρχιτέκτονας κ. Γιώργος Κοροδέδος «δεν είναι δυνατόν αν αναδειχτούν οι κίονες μέσα σε μια αίθουσα. Ενώ τα ευρήματα αποτελούν το ένα τρίτο αυτών που μπορεί να προκύψουν»...

Χαριανοπούλου Ιωάννα -Γ5

Παιδιά-Στρατιώτες στις Τριτοκοσμικές Χώρες

Εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά δεν θα περάσουν την μέρα παίζοντας και γελώντας. Θα οπλιστούν το Καθόσονοφ που τους βαραίνει και θα επιτεθούν κατά του «εχθρού»! Κάποια, τα πιο φοβισμένα, θα επιτεθούν υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών που οι επικεφαλής των στρατιωτικών και παραστρατιωτικών ομάδων στις οποίες δια της βίας έχουν ενταχθεί, θα τους έχουν δώσει. Η τραγωδία των παιδιών-στρατιωτών δεν έχει τέλος.

Σε 25 χώρες όλο του πλανήτη περίπου 300.000 παιδιά δεν έχουν το δικαίωμα στο παιχνίδι, στη μόρφωση, στη ζωή. Από τα στρατολογημένα παιδιά ελάχιστα φτάνουν τα 18 χρόνια ζωής.

Σε περισσότερες από 17 συγκρούσεις παγκοσμίως τα παιδιά χρησιμοποιούνται σαν στρατιώτες καταγγέλλει η Συμμαχία Ενάντια στην εκμετάλλευση παιδιών σε εμπόλεμες καταστάσεις. Αν και ακριβή νούμερα δεν είναι δυνατόν να καταγραφούν, εκτιμάται ότι τα παιδιά στρατιώτες ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες (για πολλούς εκατοντάδες). Αν και πολλά παιδιά απελευθερώθηκαν σε χώρες της δυτικής Αφρικής, σε άλλες χώρες όπως το Τσαντ, το Κονγκό, η Σομαλία και το Σουδάν, η Ουγκάντα και η Υεμένη ακόμα χρησιμοποιούνται σε στρατιωτικές επιχειρήσεις. Τα παιδιά στρατιώτες αποτελούν ιδανική λύση για αιμοσταγείς δικτάτορες και στρατιωτικούς.

Δεν παραπονιούνται, δεν πηλώνονται και αν τους ζητηθεί σκοτώνουν χωρίς κανένα ενδοιασμό ή ηθικές αναστολές. Παιδιά στρατιώτες χρησιμοποιούνται επίσης σε χώρες όπως η Σρι Λάνκα, από τους Τίγρης του Ταμίλ, στη Κολλομβία, από Ινδούς Μαιοιστές και αντάρτες στην Ταϊλάνδη. Συχνό είναι επίσης και το φαινόμενο να χρησιμοποιούνται παιδιά σε επιθέσεις αυτοκτονίας, ιδιαίτερα στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και στην Παλαιστίνη.

Μετά το τέλος μιας σύρραξης, η αποστρατεία, ο αφοπλισμός και η κοινωνική επανένταξη δεν είναι ποτέ απλές υποθέσεις. Τα παιδιά δεν επιθυμούν να επιστρέψουν στην οικογένειά τους, πολύ περισσότερο που, αρκετά από αυτά, επέλεξαν οικειοθελώς να γίνουν στρατιώτες, θεωρώντας πως κι αυτό ένα επάγγελμα είναι. Στα μάτια τους η στρατιωτική ζωή έχει και τις θετικές πλευρές της. Για τον κάτοχο ενός καλήσικοφ είναι ευκολότερο να κλέβει κατοίκους από το να τις εκτρέφει.

Επίσης παρεμβαίνουν και ψυχολογικοί παράγοντες. «Όπως πολλοί έφηβοι, τα παιδιά στρατιώτες ονειρεύονται να γίνουν παντοδύναμοι, με τη διαφορά ότι αυτά υλοποιούν το όνειρό τους» τονίζουν ειδικοί στον ΟΗΕ. «Νομίζουν ότι είναι θεοί, πανίσχυροι και αθάνατοι. Γι αυτό γίνονται καλοί στρατιώτες. Γιατί δεν φοβούνται το θάνατο».

Υπάρχουν όμως και οικογένειες που φοβούνται ότι τα παιδιά τους είναι μηλεγμένα σε βρώμικες ιστορίες και δεν τα υποδέχονται πάντα με ανοιχτές αγκάλες.

Για να ενθαρρύνει τους χωρικούς να αποδεχθούν τους μικρούς στρατιώτες τους, μια Μη Κυβερνητική Οργάνωση στο Γκούλου, στα βόρεια της Ουγκάντα, οργανώνει «τελετές καθαρσης».

Στα πλαίσια της προσπάθειας για την ομαλή επανένταξή τους η UNICEF και το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη τους προτείνουν εκπαιδευτικά προγράμματα διάρκειας έξι μηνών συνήθως. Τα προγράμματα αυτά προκαλούν αντιδράσεις, καθώς τα θύματα των παιδιών στρατιωτών τα εκηλαμβάνουν μερικές φορές ως ανταμοιβή για τα εγκλήματά τους.

Σελβασάκη Μαρία, Νικολάκη Φωτεινή (B3)

Η εξομοίωση ενός πρώην παιδιού-στρατιώτη

Ο Sylvère Ndayishimiye από το Μπουρουντί, σήμερα 22 ετών, δεν έζησε τα ανέμελα παιδικά χρόνια που ζήσαμε όσοι είχαμε την τύχη να γεννηθούμε στην αναπτυσσόμενη Ευρώπη. Κι αν ακόμα ανησυχούμε σήμερα για την οικονομική κρίση και διαπνεόμαστε από το φόβο μήπως γυρίσει το βιοτικό μας επίπεδο πολλές δεκαετίες πίσω, τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τη συγκλονιστική πραγματικότητα που βίωσε αυτός ο άνδρας στην παιδική του ηλικία, ένα από τα χιλιάδες παιδιά-στρατιώτες της Αφρικής.

Με τον πόλεμο ανάμεσα στις φυλές των Τούτσι και των Χούτου να μαίνεται στο Μπουρουντί δώδεκα χρόνια, από τον 1993 έως το 2005, έναν πόλεμο που κόστισε τις ζωές σε περισσότερες από πενήντα χιλιάδες ανθρώπινες ζωές, πολλά ανήλικα παιδιά, αγόρια αθλά και κορίτσια, έχασαν την παιδική τους αθωότητα και εκπαιδεύονταν από

τους αντίπαλους στρατούς συμμετέχοντας στον πόλεμο που προκάλεσαν οι "μεγάλοι". Σήμερα, το Μπουρουντί είναι η τρίτη φτωχότερη χώρα του κόσμου, με τα δύο τρίτα του πληθυσμού να ζει με λιγότερο από ένα ευρώ την ημέρα, ενώ μόλις το 2% του πληθυσμού της χώρας έχει ηλεκτρικό ρεύμα.

Σε αφιέρωμα της γερμανικής εφημερίδας Die Welt, ο Sylvère Ndayishimiye εξομολογείται τις αναμνήσεις του από την εποχή εκείνη. "Είχαμε συλλήβει κάποιους κυβερνητικούς στρατιώτες ως αιχμαλώτους. Ήταν Τούτσι. Τέσσερις άντρες τον κρατούσαν στο έδαφος. Έβαλαν ένα μαχαίρι στα χέρια μου και μου είπαν "Τώρα είναι η σειρά σου!". Ήταν ο πρώτος άνδρας που σκότωσε ο Ndayishimiye σε ηλικία μόλις 15 ετών. "Ήταν 35 ετών. Είπα ότι δεν μπορώ να το κάνω. "Σκότωσε τον ή θα σε σκοτώσουμε", είπαν. Είχαν ήδη έτοιμα τα κα-

ήσανοκοφ. Έτσι, τον μαχαίρωσα. Υπήρξε τρόμος στα μάτια του. Φώναζε για έλθεος. Έμμηξα το μαχαίρι στην καρδιά του. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που σκότωσα.

Ακοηούθησαν ακόμα τριάντα πέντε από τότε, αηθά μου επιτρεπόταν να τους πυροβολώ και με καθήσανοκοφ κι έτσι δεν ήταν τόσο άσχημα". Σύμφωνα με τον Philipp Hedemann, τον δημοσιογράφο της γερμανικής εφημερίδας που υπογράφει το άρθρο, το βήμμα του νεαρού άνδρα, όσο θυμάται τη φρίκη του παρελθόντος, είναι κενό, δεν μπορεί να ξεχάσει το παρελθόν. "Το να πυροβολώ τους άηθους άνδρες ήταν πολύ πιο εύκοηο. Δεν έπρεπε να τους κοιτώ στα μάτια. Μόνο τον άνδρα που μαχαίρωσα και βήεπω ακόμα όνειρα γι' αυτό".

Ο Ndayishimiye δεν πήγε ποτέ σχολείο, αηθά αναγκάζοταν από μικρή ηηικία να εργάζεται. Σε ηηικία 13 ετών εργαζόταν ως μάγειρας, όταν τον απήγαγαν μέηη του FNL, οι αντάρτες Χούτου, στρατολογώντας τον με τη βία.

Την ίδια κιόηιας ημέρα, χάραξαν στο αριστερό του χέρι έναν κωδικό και στο δεξί του χέρι το βαθμό ιεραρχίας του, δυο σημάδια που θα τον συνοδεύουν

στο υπόηοιοπο της ζωής του. Η εκπαίδευση του περιελάμβανε μαθήματα κουνγκ φου, χρήση όηηων, καθήσανοκοφ και χειροβομβίδων, ενώ οι εξετάσεις που έπρεπε να περάσει ήταν η δοηοφονία του 35χρονου άνδρα, που την περιέγραψε πιο πάνω. Όπως περιγράφει στην ίδια συνέντευξη, όηοι στην ομάδα αυτή έπαιρναν ναρκωτικές ουσίες, κυρίως κάνναβη, κάθε βράδυ ηεηηατούσαν χωριά, κάηηιζαν και έπιναν ότι έβρισκαν μπροστά τους. "Μου έηεγαν ότι ποηεμούσαμε με την ηηευρά του δίκαιου, ότι ποηεμούσαμε για την εηευθερία. Μόηηις καταηαμβάναμε την εξουσία και ο ηγέτης μας γινόταν πρόεδρος, κάθε οικογένεια θα αποκτούσε από μια αγεηάδα και από μία κασίκα. Και τους πίστευα" δηλύνει, αν και τώρα το μόνο που αισθάνεται είναι ντροπή.

Σε κάποια φάση αιμαηωτίστηκε από τον αντίπαηο, κυβερνητικό στρατό, οι οποίοι και τον βασάνισαν για να του αποσπάσουν ηηηροφορίες, αηηά ανεπιτυχώς. Τεηηικά, τον απεηηεθέρωσαν μέηηη της ομάδας του, ωστόσο, ηίγες ημέρες αργότερα, το έσκασε από τη μονάδα του, ύστερα από μια μάχη που έσπειρε ποηηούς θανάτους. "Αν με έπιναν, θα με έδεναν και θα με πυροβο-

ηούσαν πίσωηηατα. Προηηιμούσα όμωσ να πεθάνω, παρά να συνεχίσω να σκοτώνω". Είχαν περάσει δύο χρόνια από την ημέρα της απαγωγής του.

Ο Ndayishimiye επέστρεψε στη γενέτειρά του, το Bururi, όμωσ τίποτα δεν ήταν το ίδιο. "Όηοι με φοβόντουσαν, κανείς δεν ήηεηε να μου δώσει δουηειά και κανένα κορίτσι δεν ήηεηε να βγει μαζί μου, παρότι δε βίασα ποτέ κάποια γυναίκα".

Σύμφωνα με την ανθρωπιστική οργάνωση Terre des Hommes ο αριθμός των παιδιών και εφηβων στρατιωτών σε όηον τον κόσημο φτάνει τους διακόσιους πενήηηα ηηιιάδες, μεταξύ των οποίων και ποηηά κορίτσια. Η Theodora Nisabwe, καθηγήτρια ψυχοηογίας στο Πανεπιστήμιο του Μπουρουντί, τα παιδιά είναι εύκοηα χειραγωγήσιμα: "Ποηηές φορές δεν ξέρουν την ακριβή διαφορά ανάμεσα στο καηό και το κακό. Θέηηουν την αναγνώριση, αηηά δεν μπορούν να υποηοηίσουν σωστά πού βρίσκεται ο κίνδυνος και δεν αντιηαμβάνονται το αμετάκλητο του θανάτου. Τα παιδιά στρατιώτες εκπαιδεύονται συστηματικά, να μην έχουν αισθήματα και γι' αυτό γίνονται συηνά πολύ βίαια

πηγή internet - Μυηωνάκη Μαρία Α4

Φιηανθρωπία του θεάματος

Συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία της ετήσιας έκθεσης της UNICEF. Εκατοντάδες ηηιιάδες παιδιά γεννιούνται με μια μπάλα κανονιου δεμένη στα πόδια... Εκατοντάδες ηηιιάδες παιδιά σε όλο τον κόσμο, χάνουν την παιδικότητά τους εξαιτίας της φτώχειας και γίνονται εύάλωτα στην εκμετάλλευση, τη κακοποίηση, τις διακρίσεις και το στιγματισμό.

Το ένα στα τρία παιδιά στον αναπτυσσόμενο κόσμο είναι καχεκτικό (σχεδόν 200.000 εκ.) και πάνω από 500.000 εκ. παιδιά στις αναπτυσσόμενες χώρες αγωνίζονται να επιβιώσουν με λιγότερο από ένα δολλάριο την ημέρα.

Ευτυχώς τα πράγματα στη χώρα μας, στον τομέα αυτό, πάνε καλά. Όπως σημειώνει η έκθεση «η Ελλάδα βρίσκεται αναμεσα σε εκείνες τις χώρες που παρέχουν αρκετά καλές συνθήκες διατροφής, υγιεινής και μάρφωσης στα παιδιά».

Φυσικά, έτσι είναι...

Δεν μπορεί τώρα λίγες ηηιιάδες σύγχρονοι Όλιβερ Τουίστ των δρόμων και των φαναριών - οι περισσότεροι «εισαγόμενοι» όπως υποστήριξε ένας υπουργός κάποτε - να αμαυρώνουν την εικόνα...

Κι αν ακόμα 75 ηηιιάδες περίπου ανήλικι τα χρόνια της αηωότητάς τους εργάζονται σε φάμπρικες αηήλωτης εργασίας, επιτέλους ας γίννει γνωστό ότι υπάρχουν και νόμοι που το απαγορεύουν.

Η υποδιάλυση Στατιστική μας Υπηρεσία θα έπρεπε κάπου να τους καταγράψει.

Φυσικά, έτσι είναι...

Στο κάτω κάτω της γραφής ακόμα κι αν όλα αυτά ισχύουν εμεις είμαστε ηηηά στη κλίμακα της φιηανθρωπίας...

Αυτό φανερώνουν οι ηηεμαραθώνιοι και η φιηανθρωπία του θεάματος.

Μόνο που εμεις οι εχθροί της φιηανθρωπίας πιστεύουμε στη φράση του Τζωρτζ Μπέρναντ Σω «δεν έχουμε ανάγκη από καλούς Σαμαρείτες... Το πρόβλημα είναι να πάψουν να υπάρχουν ληστεές».

Μυηωνάκη Μαρία Α4

ΕΛΛΑΔΑ 2012: ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΟΝΕΙΡΟΥ

Γύρω μου επικρατεί το χάος. Κάηε πρωί που ηρησιμοποιώ το ηεωφορείο για να πάω στο σχολείο μου φτάνουν στα αυτιά μου, διάφορα νέα σχετικά με την οικονομική κρίση της Εηηάδας. Πηέον αυτό είναι το κύριο θέμα. Ειδήσεις, εφημερίδες, ραδιοφωνικοί σταημοί όηοι πηέον ηηιάνε για αυτό ηεσ και δεν το περιμένανε. Λεσ και υπήρχε εηηίδα να σωθούμε. Κάηε μέρα τα ίδια ακούω. Όηοι είναι πολύ απασηοηημένοι. Αηηοι με τις μετοχές τους, αηηοι με τον 13ο και 14ο μισθό που έτσι και αηηιώς ότι και να κάνουνε θα κοπέι, και τα σχετικά. Κανένας τους όμωσ δεν γυρίζει να κοιτάξει και ηίγο εμάς τους νέους. Αηηά τις σας ηέω; Πάντα έτσι δεν ήταν; Εγώ και η παρέα μου ηηιάμε πηέον για καταστροφή ονειριου. Δεν έχουμε μετοχές για να τις κηάψουμε ότι και ηρημα πολύ. Έχουμε όμωσ όνειρα. Η μάηηον είχαμε όνειρα. Κάηε πρωί ηέμε ο ένας στον αηηο τα όνειρα που είχαμε και έπειτα πέφτουμε πάνω σε κάποιον που ηηιάει στο κινητό του, αγριεμένος βέβαιο από τα χτεσινά δεηηία ειδήσεων. Και έπειτα εκείνος ο άγνωστος φεύγει. Χωρίς να ξέρει τι άφησε πίσω του σε εμάς τα παιδιά που τον ακούσαμε. Κοιταζόμαστε και απορούμε με το πόσο τυφηοί γινόμαστε πότε-πότε. Το δικό μου όνειρο ήταν να γίνω δασκάηα. Πάντα το αγαπούσα αυτό το επάγγελημα και ακόμα το αγαπάω. Βηέπω όμωσ κάθε πρωί όηους αυτοούς και μετά ψάηνω να δω που βαδίζω. Άσχετα με το αν μου αρέσει ή όχι. Πηέον κανένας δεν ρητάει και μένα. Αηηά αποφασίζουν οι αηηοι και εμένα δεν μου πέφτει ρόγος. Κανείς τους όμωσ δεν ξέρει ότι αυτό που ονομάζουν εκείνοι οικονομική κρίση για μένα και τους φίηους μου είναι καταστροφή ονειριου.

Λυμπεροπούηου Βασιηική-Μαρία Α3

ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΜΑΚΟΧΩΡΙΑ ΘΡΑΚΗΣ

Πομακοχώρια, οροσειρά της Ροδόπης. Εδώ η πολυμορφία δεν είναι μειονέκτημα, εδώ η πολυγλωσσία δεν είναι ψεγάδι. Εδώ η διαφορετικότητα είναι πλούτος μοναδικός και το γνωρίζουν πολύ καλά χριστιανοί και μουσουλμάνοι που αιώνες τώρα συμβιώνουν αρμονικά, μοιράζοντας τις πίκρες και τις χαρές τους, τραγουδούν μαζί και ο άνεμος της Ροδόπης σιγοντάρει το τραγούδι τους. Εδώ ζουν και οι Πομάκοι, οι σθαβόφωνοι μουσουλμάνοι, άνθρωποι αγνοί και φιλόξενοι αληθιά ταλαιπωρημένοι στη διάρκεια των χρόνων από τους πολλούς προσεταιρισμούς της ταυτότητάς τους. Ταλαιπωρημένοι αληθιά με την επιθυμία να ζήσουν χωρίς ταμπέλες!

Μια μειονότητα με πολλές ταυτότητες

Οι Πομάκοι αποτελούν το 34% του συνόλου της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη, ενώ στο Νομό Ξάνθης υπολογίζεται ότι ξεπερνούν το 60% των μουσουλμάνων. Εκτός από την Ελλάδα, Πομάκοι υπάρχουν σήμερα και στη Βουλγαρία (περίπου 270.000), αληθιά και στην Τουρκία (περίπου 70.000).

Υπάρχουν πολλές θεωρίες για την καταγωγή τους όμως πιστεύεται ότι είναι γηγενές φύλο της Θράκης.

Στην οροσειρά της Ροδόπης πιστεύεται ότι οι Πομάκοι δέχτηκαν τη μωαμεθανική θρησκεία γύρω στα τέλη του 17ου αιώνα, στα χρόνια του Σουλτάνου Μεχμέτ Δ' και του μεγάλου βεζίρη Μεχμέτ Κιοπρούλου.

Την περίοδο αυτή κατεδαφίστηκαν στην περιοχή 218 εκκλησίες και 336 παρεκκλήσια. Βασική αιτία του εξισλαμισμού είναι η δυσβάστακτη φορολογία.

Από τους βαλκανικούς πολέμους ως τις μπάρες (1912-1995)

Ο 20ος αιώνας βρίσκει τους Πομάκους σκορπισμένους στα Βαλκάνια, δίχως ενιαία εθνολογική ταυτότητα. Μετά τη λήξη του Β' Βαλκανικού Πολέμου το 1913, η Δυτική Θράκη έμεινε στη Βουλγαρία, συμπεριλαμβάνοντας το μεγαλύτερο μέρος των Πομάκων. Την περίοδο 1912-1918 οι Πομάκοι δέχτηκαν πιέσεις να εκβουληγαριστούν όμως οι ίδιοι επιθυμούσαν ένωση με την Ελλάδα. Το 1919 διενεργήθηκε στον Εχίνο δημοψήφισμα, με το οποίο οι Πομάκοι ζήτησαν να ενωθεί η περιοχή τους με την Ελλάδα. Το 1923 υπογράφηκε στη Λωζάνη η Σύμβαση περί Ανταλλαγής των Πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, από την οποία εξαιρέθηκαν όλοι οι μουσουλμάνοι της Δυτικής Θράκης. Για τους μουσουλμάνους που απέμειναν στη Θράκη, η Συνθήκη της Λωζάνης προέβλεπε σχολική εκπαίδευση στη μητρική τους γλώσσα, κάτι που στην πράξη δεν εφαρμόστηκε για τους Πομάκους και τους Ρομά και ίσχυσε μόνο για τους τουρκόφωνους.

Στα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι Πομάκοι υπέστησαν πολλές θρησκευτικές βιαιότητες.

Το 1936 η μεταξική δικτατορία δημιούργησε τις Επιτηρούμενες Ζώνες από την ορεινή Θράκη μέχρι την Ήπειρο. Οι κύριες περιοχές κατοικίας των Πομάκων έγιναν απαγορευμένες και ελεγχόμενες με μπάρες. Για την είσοδο χρειαζόταν ειδική άδεια από την Αστυνομία. Οι Επιτηρούμενες Ζώνες ατόνησαν, για να καταργηθούν από τον έπουργό Εθνικής Άμυνας Γεράσιμο Αρσένη το 1995.

Το 1954 τέθηκε σε ισχύ ο νόμος «περί τουρκικής μειονότητας Θράκης» με το οποίο προβλεπόταν μεγάλος αριθμός μετακλητών δασκάλων από την Τουρκία ενώ ο πλήρης εκτουρκισμός της μειονοτικής εκπαίδευσης συντελέστηκε με το Μορφωτικό Πρωτόκολλο του 1968.

Με την πρακτική αυτή θεωρείται ότι διασφαλίζονται οι πολλές ελληνοτουρκικές σχέσεις ενώ έτσι απομακρύνθηκε ο κίνδυνος του βουλγαρικού κομμουνισμού για τους Πομάκους...

Τα τελευταία χρόνια, ο τατζαμιά της Θράκης, έχει ξεσπάσει πόλεμος κατά των «απίστων» των «γκιαουρδών». Πολλοί μελετητές προφητεύουν επεκτατικές δράσεις της Τουρκίας ...

Μέσα από τη μειονοτική εκπαίδευση οι Πομάκοι μαθητές γκετοποιούνται και αναγκάζονται πηλη της ελληνικής την τουρκική γλώσσα ενώ αγνοείται εντελώς η μητρική τους γλώσσα.

Αυτή η θεσμοθετημένη τριγλωσσία ισοδυναμεί με παραποίηση της ταυτότητας των Πομάκων. Μία ήυση θα ήταν η κατάργηση των μειονοτικών σχολείων που καταδικάζουν τους Πομάκους μαθητές σε αμάθεια και η παροχή σε όλους του μουσουλμάνους ισότιμης με όλους τους Έλληνες πολίτες εκπαίδευσης καθώς και διδασκαλίας, πηλη του βασικού προγράμματος, των μητρικών γλωσσών της μειονότητας (τουρκικής, πομακικής, ρομά)

Η γλώσσα των Πομάκων

Το βασικό στοιχείο που διαφοροποιεί τους Πομάκους από τις άλλες δύο ομάδες της μειονότητας (τουρκόφωνους και Ρομά) είναι η γλώσσα τους.

Πιο συγκεκριμένα μιλούν ένα παλαιοσλαβονικό ιδίωμα που έχει πολλές ομοιότητες με άλλες νοτιοσλαβικές γλώσσες. Η γλώσσα αυτή δεν υπήρχε σε γραπτή μορφή μέχρι το 1995 και εξακολουθεί και σήμερα να μεταδίδεται μόνον προφορικά.

Τα πρώτα βήματα καταγραφής της πομακικής γλώσσας έγιναν μάλιστα από το δάσκαλο στον Εχίνο Πέτρο Θεοχαρίδη πριν σαράντα χρόνια.

Η οικονομία τους Σήμερα οι Πομάκοι εργάζονται στις οικοδομές, στα καράβια και στα ναυπηγεία στην Αθήνα, τη Ρόδο, τη Μύκονο, τη Ξάνθη, την Κομοτηνή και τη Γερμανία. Για όσους ζουν στα πομακοχώρια, κύριες ασχολίες παραμένουν η γεωργία και η κτηνοτροφία. Ειδικότερα η καλλιέργεια του καπνού αποτελεί γεωργική δραστηριότητα που εκτείνεται καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Καλλιεργούν την ποικιλία «μπασμά» που θεωρείται άριστη αληθιά απαιτεί σκληρή δουλειά. Από την προετοιμασία των χωραφιών, τη λίπανσή τους και το όργωμα ως τη σπορά, το τσάπισμα, τη συγκομιδή, το βελόνιασμα και το παστάθιασμα, όλη η οικογένεια καλείται να μοιραστεί τις δουλειές για να εξασφαλίσει ένα βασικό ετήσιο εισόδημα. Το καλοκαίρι οι μεγάλοι και τα μεγαλύτερα παιδιά ξεκινούν τη δουλειά στα χωράφια από τις 6 το πρωί και συνήθως σταματούν με το σούρουπο. *Παναδοπούλου Ασπασία Β3*

Η γιαγιά μου η Σωτηρία!

Αναζητώντας κανείς πληροφορίες για το παρελθόν του μπορεί να ανακαλύψει πολύ ενδιαφέροντα πράγματα! Έτσι και εγώ πριν λίγο καιρό συζητώντας με την οικογένεια μου έμαθα κάτι πολύ ενδιαφέρον για το δικό μου παρελθόν! Έχω την τύχη να είμαι απόγονος της αειμνήστης **Σωτηρίας Μπέλλου!** Μια γυναίκα σταθμός για το ρεμπέτικο τραγούδι!

Από μικρή η Σωτηρία έψελνε. Όταν έγινε δέκα χρόνων, έφυγε από τον παπού της και πήγε στη Χαλκίδα όπου έμεναν οι γονείς της και τα μικρότερα αδέρφια της. Ο πατέρας της ήταν από τους πλέον εύπορους κατοίκους της πόλης γιατί διατηρούσε το μεγαλύτερο και το καλύτερο κατάστημα τροφίμων στην πολυσύχναστη οδό Αβάντων.

Στον κινηματογράφο πρότυπο της ήταν η Βέμπο

Η Ελένη Μπέλλου, γνήσια Αρβανίτισσα, δεν ήθελε ποτέ να δει τη μεγαλοκόρη της τραγουδίστρια. Η Σωτηρία (αρβανίτικο κεφάλι κι αυτή) εγκατέλειψε το σπίτι της. Έφυγε από τη Χαλκίδα, για την Αθήνα. Ήταν αρχές της ναζιστικής κατοχής. Το αρβανίτικο πείσμα να εγκαταλείψει το σπίτι της, την οδήγησε σε μεγάλες περιπέτειες.

Στην απειρία της, γνωρίσθηκε στη Χαλκίδα, στα 17 της χρόνια, το 1938 με έναν άνδρα που την κορτάριζε συνεχώς όταν την έβλεπε στο μαγαζί του πατέρα της. Το επάγγελμά του ήταν ελεγκτής στα λεωφορεία. Ο Βαγγέλης Τριμούρας (πέθανε πέρυσι 85 ετών στην Αθήνα κι άφησε έναν γιο από τη δεύτερη γυναίκα του).

Οι γονείς της την είχαν προειδοποιήσει να προσέξει αυτή τη γνωριμία της. Εκείνη δεν τους άκουσε και παντρεύτηκε. Έζησε μαζί του έξι μήνες. Εκείνος, όμως, έκανε άστατη ζωή. Άρχισαν οι καβγάδες. Η Σωτηρία δεν σήκωνε από τότε φοβέρες και ζοριήλικια. Κάποια στιγμή πάνω σ' έναν από τους πολλούς καβγάδες τού 'ριξε βιτριόλι στο πρόσωπο. Συνελήφθη και καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών χρόνων και έξι μηνών.

Στο Εφετείο μειώθηκε η ποινή της

στους έξι μήνες. Πλήρωσε και βγήκε από τη φυλακή. Ξαναγύρισε στη Χαλκίδα και με το που έφτασε στο σπίτι της, άρχισε η γκρίνια και το ξύλο. Την έδερναν όλοι. Γονείς κι αδέρφια. Θεωρούσαν ότι τους ντρόπιασε όλους στην οικογένεια. Η ζωή της πραγματικό μαρτύριο. Δεν άντεχε άλλο. Ήταν πρωί της 28ης Οκτωβρίου 1940, όταν αποχαιρετούσε τη Χαλκίδα κι έμπαινε στην "πόστα", το τρένο που θα τη μετέφερε στην Αθήνα. Πόλεμος. Η Σωτηρία στα ίδια βαγόνια με τους φαντάρους. Όταν κατέβηκε στο σταθμό Λαρίσης, κάποιος της έδωσε μια κουραμάνια.

Η οικογένεια της Σωτηρίας χάνει τα ίχνη της αλλιώς την εντοπίζουν μετά από 7 χρόνια.

Οργανώθηκε στις γραμμές του ΕΑΜ. Κινδύνευσε πολλές φορές. Οι Γερμανοί την έπιασαν, τη βασάνισαν, την έκλεισαν φυλακή. Κρατήθηκε μαζί με άλλους ομοϊδεάτες της σε ένα υπόγειο καμπαρέ της οδού Βουκουρεστίου, το "Κιτ-Κατ". Όταν αφέθηκε ελεύθερη, πήγε κι έπιασε δουλειά στο "Τζιμ του Χοντρώ" με τον Τσιτσάνη. Είχε όμως μια άσχημη περιπέτεια.

Ένα βράδυ που τραγουδούσε, μπήκε στο μαγαζί μια παρέα από Χίτες. Της κρατούσαν γινάτι από τα Δεκεμβριανά το 1944, όπου η Μπέλλου είχε λάβει μέρος στις μάχες σαν αγωνίστρια του ΕΛΑΣ. Ένας από τους Χίτες ανέβηκε στο πάγκο και της ζήτησε να τραγουδήσει "Του αητού ο γιος". Εκείνη αρνήθηκε και τότε μαζεύτηκαν όλοι της παρέας και την τσάκισαν στο ξύλο.

Οι τρομοκράτες που έκαναν άνω κάτω το μαγαζί φώναζαν στην Σωτηρία: "Πες του αητού το γιο, γιατί θα σε καθαρίσω Βουλγάρη". Ήταν Δεκέμβρης του 1948. Η τραγουδίστρια έφυγε από τον "Τζιμ τον Χοντρώ" και πήγε σε ένα μαγαζί και εργάστηκε μαζί με τον Μάρκο Βαμβακάρη. Ήταν το κέντρο "Παναγάκη" στην οδό Παρασίου.

Η ζωή της Μπέλλου από το 1940 έως το 1946, τότε δηλαδή που μπαίνει πλέον επίσημα στον χώρο και τον κόσμο του ρεμπέτικου, είναι μια περιπέτεια, ένα θρίλερ. Έκανε πολλές δουλειές για να επιβιώσει.

Με τα χαρτζιλίκια που μάζευε από όλες αυτές τις δουλειές, αγόρασε παπούτσια και κουβέρτες, νοίκιασε μια κάμαρα - σπίτι στο Περιστέρι, κι αγόρασε μια κιθάρα, που ήταν το μεγάλο της όνειρο.

Ένα βράδυ του Μάη του 1945 κατέβαινε την Ιπποκράτους. Είχε πάει να συναντήσει κάποιες κοπέλες, που ήταν συγγενείς της, στην οδό Διγενή Ακρίτα. Κοντά στην πλατεία Εξαρχείων, είδε μια ταβέρνα και μπήκε μέσα. Κάθισε σ' ένα

τραπέζι στην αυλή και παρήγγειλε κάτι να φάει.

Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού και μερικοί θαμώνες κοίταζαν επίμονα τη Σωτηρία. Καθώς περίμενε την παραγγελία, το μάτι της έπεσε πάνω σε μια κιθάρα. Ρώτησε τον ταβερνιάρη αν μπορεί να παίξει, πήρε θετική απάντηση και άρχισε να παίζει και να τραγουδά ένα παλιό τραγούδι της Σοφίας Βέμπο "Τι έχεις κι όλο κλαις και δεν μου το λες" και το "Αντιηλιθύνει οι φυλακές τ' Ανάπλη κι ο Γεντί Κουλές".

Στην απέναντι γωνιά, άκουγε με πολλή προσοχή την κοπέλα με την κιθάρα, ένας 45άρης καθοντυμένος, με ψαρά μαλλιά. Το επόμενο βράδυ η Μπέλλου ξαναπήγε στο μαγαζί, έπαιξε και τραγουδούσε. Στην ταβέρνα, πήγαιναν πολλοί κοσμικοί. Ανάμεσά τους και ο θεατρικός συγγραφέας Κίμων Καπετανάκης, ο οποίος δύο βράδια αργότερα, πήγε με τον Βασίλη Τσιτσάνη εκεί. Ενθουσιάστηκε από τη φωνή της Μπέλλου, αλλιά και από τη δεξιότητά της στην κιθάρα. Τα είπαν οι δυο τους και συμφώνησαν να μπουκ στο στούντιο.

Στα χρόνια της πολυτάραχης ιστορίας στο ελληνικό τραγούδι, η Μπέλλου έκανε πολύ μεγάλες επιτυχίες των πιο γνωστών λαϊκών συνθετών: "Συννεφιασμένη Κυριακή", "Καβουράκια", "Όταν πίνεις στην ταβέρνα", "Κάνε λιγάκι υπομονή" του Τσιτσάνη, "Γύρνα στη ζωή την πρώτη" "Κάνε κουράγιο καρδιά μου" (Παπαϊωάννου), "Ο ναύτης" "Το σβηστό φανάρι" (Μητσόκη), "Είπα να σβήσω τα παλιά" (Καθόδρα), "άνοιξε, άνοιξε" (Παπαϊωάννου).

Από το '41 ως το '76 τραγουδούσε αδιάκοπα όλους σχεδόν τους λαϊκούς συνθέτες. Στο λαϊκό πάγκο, σε όλη της την πορεία στο τραγούδι, είχε πολύ έντονη παρουσία. Ξεχωριστή ιστορία έγραψε μαζί με Τσιτσάνη - Παπαϊωάννου, στην Καισαριανή, στο "Σκοπευτήριο" και στο "Χάρωμα".

Έδωσε δεκάδες συναυλίες σε πολιτιστικές εκδηλώσεις. Η Μπέλλου υπήρξε ειλικρινής και γνήσια σαν καλλιτέχνης και σαν άνθρωπος. Βοήθησε όσο μπορούσε πολλούς νέους συναδέλφους της να σταθούν στο τραγούδι. Αγαπήθηκε από τον κόσμο του λαϊκού τραγουδιού και όχι μόνο.

Διαβάζοντας κανείς όλα τα παραπάνω καταλαβαίνει πως η ζωή της Σωτηρίας Μπέλλου ήταν δύσκολη, κουραστική και συνάμα ωραία! Κατάφερε να πραγματοποιήσει τα όνειρα της ακόμα και αν χρειάστηκε να περάσει πολλές δύσκολες στιγμές! Είναι μεγάλη μου τιμή να φέρω το όνομα μιας τόσο μεγάλης προσωπικότητας του ρεμπέτικου!

Μπέλλου Νικορέττα Β2

MICHAEL JACKSON

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΡΟΠ

Γεννημένος στις 29 Αυγούστου του 1958 στο Gary της Indiana, έβδομος από τα συνοδικά εννέα παιδιά της οικογένειας μεγάλωσε μέσα σε ένα πολύ αυστηρό περιβάλλον, κάτω από το βλέμμα του δεσποτικού πατέρα του. Οι γονείς του, Joe και Katherine, εργάτες και οι δύο, ασχολούνταν και με τη μουσική από χόμπι. Ο πατέρας, μετά την εργασία του, έπαιζε κιθάρα και τραγουδούσε στους Falcons, ένα blues συγκρότημα.

Η μουσική, ήταν η μόνη διασκέδαση της οικογένειας στο μικρό σπίτι των δύο δωματίων κι. Φυσικό ήταν, μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον, κάποια από τα παιδιά γρήγορα έδειξαν ενδιαφέρον για τη μουσική. Θέλοντας να μοιάσει στον πατέρα του, ένα από αυτά, ο Tito, έπαιρνε κρυφά την κιθάρα του Joe, μέχρι που μια μέρα σπάει κατά λάθος μια από τις χορδές. Όταν ο πατέρας το έμαθε, του ζήτησε σε εξάλλη κατάσταση να του δείξει αν πράγματι έμαθε να παίζει, για να γλιτώσει το ξύλο. Ο Joe βλέποντας το ταλέντο του, αποφάσισε να αρχίσει πρόβες μαζί του.

Ο αρκετά μικρός ακόμα Michael, ακούγοντας τις πρόβες στο σπίτι σιγοτραγουδούσε και παράλληλα, χόρευε και προσπαθούσε να μιμηθεί τους μεγάλους τραγουδιστές της εποχής - κυρίως τον James Brown. Το ταλέντο του στο τραγούδι δεν άργησε να φανεί σε ηλικία μόλις έξι ετών, ο Michael Jackson πήρε τη θέση του κεντρικού τραγουδιστή στο γκρουπ, με το όνομα "The Jackson Five".

Οι Jackson Five γρήγορα έγιναν διάσημοι και πολύ αγαπητοί, ιδιαίτερα ο Michael, που παρά την πολύ μικρή ηλικία του, τραγουδούσε και χόρευε σαν επαγγελματίας. Η φήμη τους έφθασε ακόμα και μέχρι τη Νέα Υόρκη. Το 1966 κερδίζουν τον πολύ σημαντικό διαγωνισμό ταλέντων "Amateur Night". Την επόμενη χρονιά και μετά τον θρίαμβο στο Apollo, οι Jackson Five αρχίζουν να ανοίγουν τις εμφανίσεις γνωστών ονομάτων της εποχής, όπως των Emotions και της Gladys Knight, η οποία μίλησε με τα καλύτερα λόγια γι' αυτούς στον Berry Gordy, διευθυντή της σημαντικότερης δισκογραφικής εταιρείας μαύρης μουσικής, της Motown Records.

Στο μεταξύ όμως, ο Gordon Keith, ιδιοκτήτης μιας δισκογραφικής εταιρείας, της Steeltown Records, πλησιάζει τον Joe και τον πείθει να ηχογραφήσουν οι Jackson Five κάποια δικά του τραγούδια για την εταιρεία του. Το πρώτο τους single, με τίτλο "Big Boy", κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο του 1968.

Ο Berry Gordy, είχε καταφέρει μέσα σε λίγους μήνες να κάνει τους Jackson Five το πιο δυνατό εμπορικό χαρτί της Motown. Στα μέσα του 1971, ο Gordy προτείνει στον Joe Jackson - που ήταν πλέον επίσημα ο manager των παιδιών του - να δοκιμάσουν τον Michael και σαν σόλο καλλιτέχνη. Η ιδέα άρεσε στον Joe και ο 13χρονος Michael, παρά το πιεσμένο πρόγραμμα των ζωντανών εμφανίσεων και των συνεχών ηχογ

Τον Οκτώβριο, το πρώτο σόλο single του Michael Jackson με τίτλο "Got To Be There" κυκλοφορεί και σκαρφαλώνει μέχρι το Νο4 του Billboard Hot 100, ενώ τον Ιανουάριο του 1972 ακολουθεί το ολοκληρωμένο ομότιτλο άλμπουμ, που πηγαίνει στο Νο14 και γίνεται πλατινένιο. Η διορατικότητα του Berry Gordy είχε αρχίσει να δικαιώνεται, αφού όλα επιβεβαί-

ωναν πως η πολύ σημαντική αρχή για μια επιτυχημένη σόλο καριέρα είχε γίνει. ραφήσεων, μπαίνει στο στούντιο για πρώτη φορά μόνος του.

Ο Michael Jackson το 1972 παίρνει τα πρώτα του βραβεία ως καλύτερος τραγουδιστής. Τον Μάιο, κυκλοφορεί το έβδομο άλμπουμ των Jackson Five, "Lookin' Through The Windows", που όμως δεν καταφέρνει να σημειώσει ανάλογη επιτυχία με τα προηγούμενα και η Motown, για να καλύψει την "κοιλιά" που είχε αρχίσει να σχηματίζεται, επισπεύδει το δεύτερο σόλο άλμπουμ του Michael. Το "Ben" κυκλοφορεί τον Αύγουστο του 1972.

Για το "Thriller", ο Michael γυρίζει ένα εντυπωσιακό βίντεο, σκηνοθετημένο από τον John Landis, ενώ και τα "Billie Jean" και "Beat It" συνοδεύονται από ακριβά βίντεο κλιπ - τα πρώτα βίντεο από μαύρο καλλιτέχνη που προβλήθηκαν στο MTV, σπάζοντας ένα εμπόριο ετών. Ο Michael Jackson, θεωρείται ο καλλιτέχνης που όρισε τους εκφραστικούς κανόνες του σύγχρονου βίντεο κλιπ, αναβαθμίζοντάς το σε τέχνη.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, η εξέλιξη της ποπ μουσικής με την ενσωμάτωση περισσότερων R'n'B στοιχείων, έκανε τον Michael Jackson να στραφεί για πρώτη φορά μετά από δέκα και πλέον χρόνια σε νέο παραγωγό, τον Teddy Riley. Αποτέλεσμα της συνεργασίας τους, το άλμπουμ "Dangerous" το 1991, με πρώτο single το "Black Or White" και τον Michael να κοροϊδεύει την μεγάλη συζήτηση που έχει αναπτυχθεί για το λευκό του χρώμα.

Το καλοκαίρι του 1992, ξεκινάει μία ακόμη μεγάλη παγκόσμια περιοδεία, που όμως θα τερματιστεί εσπευσμένα περίπου ένα χρόνο μετά, εξαιτίας των κατηγοριών για σεξουαλική παρενόχληση ενός παιδιού, που σήμαναν την έναρξη μιας πολύ κακής περιόδου τόσο προσωπικά, όσο και επαγγελματικά. Παρά τα τεράστια προβλήματα, το 1995 καταφέρνει να επιστρέψει δυναμικά στην δισκογραφία με το άλμπουμ "History", που πηγαίνει από την πρώτη εβδομάδα στην κορυφή των πωλήσεων Αμερικής και Βρετανίας. Για το πρώτο single του άλμπουμ, το ντουέτο με την αδελφή του Janet, "Scream", ο Michael γυρίζει το ακριβότερο βίντεο κλιπ όλων των εποχών, που κόστισε συνοδικά πάνω από 7.000.000 δολάρια.

Θάνατος

Στις 25 Ιουνίου 2009 ο Τζάκσον έχασε τις αισθήσεις του στην πολυτελή κατοικία που νοίκιαζε, στην περιοχή Holmby Hills του Λος Άντζελες. Οι προσπάθειες ανάνηψης του προσωπικού του ιατρού Κόναντ Μάρει απέβησαν άκαρπες. Η πυροσβεστική υπηρεσία του Λος Άντζελες έλαβε επείγουσα κλήση στις 12.22 π.μ., ενώ έφτασε στο σημείο τρία λεπτά αργότερα. Αναφέρθηκε ότι δεν ανέπνεε και εφαρμόστηκε καρδιοαναπνευστική ανάνηψη. Κηρύχθηκε νεκρός στις 2.26 π.μ.

Η είδηση του θανάτου του έκανε τον γύρο του κόσμου μέσα σε λίγα λεπτά. Η υγεία του Τζάκσον τον τελευταίο καιρό ήταν επιβαρυνμένη και επίσης ήταν εθισμένος σε παυσίπονα φάρμακα. Ο θάνατος του προκλήθηκε από οξεία δηλητηρίαση μετά τη λήψη ισχυρού αναισθητικού, ηρεμιστικού καθώς και άλλων φαρμάκων.

ΜΠΟΣΗ ΤΖΟΪΚΑ (Α4)

ΧΟΡΟΣ - ΤΡΟΠΟΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Άραγε ο χορός είναι απλά ένα άθλημα ή είναι κάτι παραπάνω; Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι στην αρχαιότητα ο χορός ήταν ιερός, πνευματικής ουσίας, ήταν ένα δώρο των αθανάτων προς τους ανθρώπους. Στην αρχαία τραγωδία η παρουσία του χορού είχε ιδιαίτερη σημασία στην εξέλιξη του έργου.

Ωστόσο παρατηρούμε ότι ο χορός παραμένει διαχρονικός. Στις μέρες μας ορθόενα και περισσότεροι άνθρωποι αποφασίζουν να ασχοληθούν με αυτό το άθλημα είτε επαγγελματικά είτε ερασιτεχνικά. Είναι εντυπωσιακό μικρά παιδιά 4-5 χρονών να σε μαγεύουν με το χορό τους και εσύ να αναρωτιέσαι πώς είναι δυνατόν, να χορεύουν τόσο όμορφα. Στην πραγμα-

τικότητα όλοι οι άνθρωποι μικροί και μεγάλοι έχουν την ικανότητα να χορεύουν, αρκεί να αισθάνονται τον ρυθμό, να χορεύουν με πάθος και όλο αυτό να βγαίνει μέσα από την ψυχή τους. Ο χορός είναι μια ιστορία. Είναι η ιστορία του κάθε σώματος. Κάθε χορευτής έχει να αφηγηθεί μια ή περισσότερες ιστορίες μπροστά στα μάτια των θεατών. Ο χορός είναι άποψη, είναι ζωή, βοηθάει τον χορευτή να χαλαρώσει, να εκφράσει τα συναισθήματά του, να διαμορφώσει την προσωπικότητά του.

Υπάρχουν πολλά είδη χορού όπως hip hop, ράτιν, μπαλέτο, σύγχρονο, μοντέρνο, jazz, oriental, οι ελληνικοί παραδοσιακοί χοροί και άλλα πολλά. Μέσα από τα διάφορα είδη του, φανερώνεται ο χαρακτήρας του καθενός ανάλογα με τις επιλογές του. Για παράδειγμα ένας χορευτής που χορεύει hip hop διακρίνεται από νεύρο και ένταση ενώ το μπαλέτο χρειάζεται ηρεμία και συγκέντρωση.

Στο χορό χρειάζεται τεχνική, σωστό στήσιμο αθλήα όταν το σώμα χάσει τον έλεγχο γίνεται ακόμα πιο ενδιαφέρον γιατί τότε φαίνεται πραγματικά ο αθλητικός χορός. Ο χορός είναι μια μοναδική εμπειρία. Κάνει τη ζωή σου πιο όμορφη, πιο δημιουργική. Ο χορός είναι ΕΣΥ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ ΤΡΙΩΝ ΧΟΡΩΝ

Η ιστορία των Latin

Πάρα πολλοί διαδεδομένοι χοροί ανά την υφήλιο πηγάζουν από τη Λατινική Αμερική. Μερικά παραδείγματα τέτοιων χορών είναι τα Merengue, Rueda, Salsa, Mambo κ.α. Κάποιοι από αυτούς, όπως η Samba, το Cha Cha Cha, η Rhumba, το Jive και το Paso Doble έχουν ξεχωρίσει και γι' αυτό έχουν εισαχθεί στον αθλητικό χορό Latin (International Dance Sport Competitions). Αυτοί είναι χοροί ζευγαριών που με τον καιρό εξελίσσονται και αποκτούν νέα ακροβατικά, πιο ακριβείς τεχνικές και περισσότερες φιγούρες. Οι ραβές που χρησιμοποιούνται σε αυτούς τους χορούς ποικίλουν από φιγούρα σε φιγούρα και μπορεί να είναι από κλειστό πιάσιμο με Frame μέχρι ανοικτό κράτημα ενός χεριού ή τελείως ελεύθερο. Οι φιγούρες των χορών αυτών έχουν πλέον καταγραφεί και κατηγοριοποιηθεί ανάλογα με το βαθμό δυσκολίας εκτέλεσης και εκμάθησης. Από τις αρχές του 20ου αιώνα που οι Λατινοαμερικάνικοι χοροί άρχισαν να διαδίδονται στη δυτική Ευρώπη, συμφωνήθηκαν παγκοσμίως ηεξιλήθγια, τεχνικές, ρυθμοί και φιγούρες ώστε να υπάρχει μεγαλύτερη και σωστότερη οργάνω-

ση σε αθλητικό αθλήα και κοινωνικό επίπεδο χορού. Οι Latin χοροί δημιουργήθηκαν και εξελίχθηκαν από την σύμπτυξη Αμερικάνικων, Ευρωπαϊκών και Αφρικάνικων εθίμων και ρυθμών στην Αμερική, όταν οι Ευρωπαίοι άποικοι μετέφεραν στην Αμερική νέγρους από την Αφρική ως σκλήβους. Ο χορός ήταν ένα πολύ βασικό κομμάτι της κουλτούρας και στις τρεις προαναφερόμενες φυλές.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΕΤΟΥ

Το μπαλέτο είναι χορογραφική σύνθεση προορισμένη να παρουσιάζεται σε κοινό, με ή χωρίς μουσική, ερμηνευμένη από έναν ή περισσότερους χορευτές.

Πρόκειται για εξευγενισμένη ανθρώπινη κίνηση και έκφραση που απαιτεί ηεπτές δεξιότητες δύναμης, συντονισμού και αίσθησης του χώρου και του εαυτού μας. Υπάρχουν διάφορα είδη: ακαδημαϊκό, αυθικό, αφηρημένο, μπαλέτο σοφλέζ, μπαλέτο δωματίου, κλασικό μπαλέτο κ.ά.

Το μπαλέτο εξελίχθηκε κατά τη διάρκεια των δυο προηγούμενων αιώνων, προερχόμενο απ' τις βασίλικές αυλές της Γαλλίας και της Ιταλίας, ως ευγενής ψυχαγωγία. Βασίστηκε στο danse d'ecole και οι κανόνες και το ηεξιλήθγιό του κωδικοποιήθηκαν γύρω στο 1700 στη Γαλλία.

Ο σταθερός άξονας προέρχεται από τη συμμετρία των μελών του σώματος.

Δουλεύοντας συμμετρικά και με τον ίδιο ρυθμό όλες τις ηιευρές, αναπτύσσονται οι μυς το ίδιο, πράγμα που είναι απαραίτητο για την ισορροπία.

Το κέντρο βάρους του σώματος είναι στην κοιλιά και για να ισορροπήσει ηρέπει το σώμα να στέκεται ηεθείως ευθεία.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ HIP HOP

Ο χορός hip hop είναι κυρίως χορός που χορεύεται στο δρόμο και στα clubs. Μπορεί να αποτεήεσει επίδειξη δύναμης χωρίς τη χρήση βίας ανάμεσα στις ομάδες νέων. Πολλά μουσικά βιντεοκλήπς βασίζονται σε χορευτικές φιγούρες hip hop. Μερικά είδη του είναι τα krumping, crip walk, snap dance, harlem shake, clown walk, gangsta walking και άλλα. Το hip hop ξεκίνησε τη δεκαετία του '70 από τη Νέα όρκη, ως μουσικό είδος αθλήα και ως κουλτούρα. Η κουλτούρα του hip hop περιλαμβάνει το χορό του break dance, γκράφτι, μουσική rap και το ντύσιμο hip hop

Σήμερα, διδάσκειται το hip hop σε σχολές χορού. Απ' τη στιγμή, όμως, που είναι μια τόσο ευρεία έννοια, ο δάσκαλος χορού έχει τη δυνατότητα να προσμείξει διάφορα στιλή χορού, ακόμα και jazz. Βασίζεται περισσότερο στον αυτοσχεδιασμό κι όχι τόσο σε αυστηρή χορογραφία με συγκεκριμένα βήματα.

Τερεζάκη Τζένη Α6

Φάνης Μουρατίδης

Έγινε γνωστός από τη θητεία του στο ιστορικό θέατρο Αμόρε. Ο ροκάς της σειράς του Mega M+M που πέρασε από τα μονοπάτια του «ποιοτικού» αναμετρήθηκε με το λαϊκό θέαμα και κατέληξε στο ότι είναι αναγκαία η σύζευξή τους.

Συναντήσαμε τον καταξιωμένο ηθοποιό στο θέατρο «Χώρα» όπου ερμηνεύει ένα μονόλογο που έγραψε η Δήμητρα Παπαδοπούλου.

Εμπνευσμένη από το σπουδαίο έργο του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, η συγγραφέας μεταφέρει την ιστορία του «γελοίου» στο γνώριμο περιβάλλον της σύγχρονης Αθήνας.

Ο Φάνης Μουρατίδης υποδύεται τον Έλληνα του 2012, που χάνει τη δουλειά του, το ακριβό του σπίτι στο Ψυχικό, το κύρος του επιτυχημένου διαφημιστή και μαζί κάθε ελπίδα για το μέλλον του.

Μετακομίζει σε ένα υπόγειο στον Άγιο Παντελεήμονα Αχαρνών και πάνω που έχει αποφασίσει ότι η μοναδική λύση είναι η αυτοκτονία, πέφτει στα χέρια του το βιβλίο του Ντοστογιέφσκι με τίτλο «Το όνειρο ενός γελοίου». Κι εκεί αρχίζει η περιπέτειά του. Ο δικός μας «γελοίος» μαζί με το γελοίο του ομώνυμου έργου θα βιώσουν ακριβώς τις ίδιες εμπειρίες και θα οδηγηθούν –και οι δύο– όχι μόνο στη λύση, αλλά στην εύρεση του νοήματος της ζωής τους.

Αφού παρακολούθησαμε την παράσταση, ξεκίνησε η κουβέντα μαζί του. Δείτε τι ακριβώς μας είπε...

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ ΣΑΣ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ (ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΑ);

Η πρώτη φορά σαν ερασιτέχνης ήταν σε ένα παιδικό θέατρο το 1988 στη Θεσσαλονίκη. Ήταν η πρώτη επαγγελματική δουλειά με την έννοια ότι δεν είχα βγάλει ακόμα την δραματική σχολή αλλά πήρωνόμουνα από αυτό που έκανα.

ΠΩΣ ΣΑΣ ΦΑΝΗΚΕ Η ΠΡΩΤΗ ΣΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΕΚΕΙ;

Για να μην την έχω εγκαταλείψει από τότε μάλλον θα ήταν ωραία (γέλια).

ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Ή ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ;

Εγώ αγαπώ την δουλειά μου και όπου και να την κάνω την κάνω με την ίδια αγάπη. Δε με απασχολεί το μέσο, με απασχολεί να κάνω τη δουλειά μου και τη γουστάρω είτε είναι στο θέατρο είτε στην τηλεόραση,

Αυτό που με ενδιαφέρει όμως είναι η παρέα. Εάν δεν είναι καλή η παρέα με ό,τι και να ασχολείσαι είναι πραγματικό μартύριο....

ΠΟΙΟ ΘΕΩΡΕΙΤΕ ΠΟΙΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ;

Όλα είναι το ίδιο δύσκολα, ο ηθοποιός κάθε φορά που καλείται να ερμηνεύσει ένα ρόλο ή να πει μια ιστορία ξεκινάει πάντα από το μηδέν. Όταν είσαι συνεπής ανεξάρτητα από το είδος (θέατρο, κινηματογράφος, τηλεόραση) δίνεις το 100% του χαρακτήρα, του δυναμικού σου. Ακόμη και δύο λόγια να έχεις να πεις σε μία παράσταση πρέπει να αφομοιωθείς από το ρόλο σου. Αυτό έχει δείξει η πρακτική. Το κοινό δεν κρίνει με βάση το μέγεθος του ρόλου αλλά με την αυθεντικότητα που ερμηνεύεις τη σκηνή.

ΕΧΕΤΕ ΑΓΧΟΣ ΠΡΙΝ ΒΓΕΙΤΕ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ;

Πάντα ήνω ότι το κοινό είναι σαν μία «γκόμενα» που βγαίνει για πρώτη φορά ραντεβού. Πρέπει να την εντυπωσιάσεις. Κάθε παράσταση είναι διαφορετική. Μπορεί εσύ να είσαι ο ίδιος, όμως η σχέση με το κοινό είναι συγκοινωνούντα δοχεία. Υπάρχει αλληλεπίδραση, κάθε φορά δημιουργείται διαφορετικό κλίμα, άρα πρέπει πάντα να είσαι σε εγρήγορση...

ΠΟΙΟΣ ΡΟΛΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΠΑΙΞΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΘΕΩΡΕΙΤΕ ΟΤΙ ΥΠΗΡΞΕ ΣΤΑΘΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ ;

Υπάρχουν διάφοροι ρόλοι δεν είναι ένας και δυο...ας πούμε είναι ο Άρθι Μπερσάρε, ο Τεύκτρος από τον Αίαντα, ο Βασιλιάς Ιωάννης, αυτό που κάνω τώρα....

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΚΩΜΙΚΟΥΣ Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ ;

Δεν έχω προτίμηση.... Αρκεί να υπάρχουν ρόλοι...

ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΑΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΡΙΕΡΑ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ;
Όχι γιατί φοβάμαι... Δεν ήξερα αγγλικά. Τώρα πια είμαι με-
γάλος (γέλια).

Προτιμώ τελικά την εγχώρια παραγωγή...

**ΜΠΟΡΕΙ ΕΝΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΘΕΑΤΡΟ
Η ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ;**

Εξαρτάται από τις ανάγκες σου. Σίγουρα μόνο το θέατρο
δεν εξασφαλίζει σε κανένα μία άνετη ζωή γι αυτό πολλοί κά-
νουν δύο και τρεις δουλειές...

**ΔΗΛΑΔΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΜΕΙΒΕΤΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ;**

Ναι αλήθια όλα εξαρτώνται από τη φάση που βρίσκεσαι, από
τον ίδιο το ρόλο. Για παράδειγμα εάν είσαι ο πρωταγωνιστής
και βρίσκεσαι σε μία πολύ καλή φάση της επαγγελματικής
σου πορείας θα πάρεις πολλή περισσότερα από κάποιον που
έχει ένα μικρό ρόλο.

ΕΙΧΑΤΕ ΚΑΠΟΙΟ ΗΘΟΠΟΙΟ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟ;

Δεν είχα μικρός, απόκτησα μεγάλος. Έχω μεγάλη αδυναμία
στο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι, έχω ψύχωση με αυτόν τον τύπο.

**ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ ΕΝΑ ΘΕΑΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ Η
ΑΠΛΩΣ ΝΑ ΕΧΕΙ ΨΥΧΑΓΩΓΗΘΕΙ;**

Όπως αισθάνεται ο ίδιος. Από μια παράσταση εισπράττεις
αυτό που εσύ πραγματικά θέλεις. Μπορεί κάποιος να προβλη-
ματίζονται, αλήθια απλά να ψυχαγωγούνται από την ίδια παρά-
σταση.

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ;

Ναι και από το έργο. Όμως ας απενοχοποιήσουμε τη λέξη
ψυχαγωγία. Δεν είναι εξ' ορισμού κακή λέξη. Σημαίνει καλή
παιδεία- αγωγή της ψυχής.

**ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΣΤΙΣ
ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ (χειρό-
τερη);**

Όχι δεν το νομίζω. Όσο περισσότεροι υπάρχουν στο χώρο,
τόσο ανεβαίνει η ποιότητα του υλικού. Επιβιώνουν – αναδει-
κνύονται συνήθως οι ικανότεροι

**ΘΑ ΠΡΟΤΕΙΝΑΤΕ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΑΥΤΟ
ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ**

Αν το θέλει πολύ ο ίδιος, ναι θα το πρότεινα. Αν όμως εισέ-
πραξε κάποια μπράβο όταν έπαιξε ένα ρόλο σε μία σχολική
παράσταση, θεωρώ ότι δεν αρκεί. Χρειάζονται γνώσεις και τύ-
χη για να γίνεις γνωστός.

ΠΟΛΛΟΙ ΝΕΟΙ ΕΠΗΡΕΑΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ...

Θα πρέπει να επιλέξεις το επάγγελμά σου γιατί πραγματικά
εκφράζεσαι μέσα από αυτό και το αγαπάς. Όχι γιατί είναι μόδα
και έτσι θα γίνεις αναγνωρίσιμος. Αυτές οι επιλογές που στη-
ρίζονται σε τέτοια κίνητρα συνήθως είναι αποτυχημένες.

**ΕΜΕΙΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ. ΤΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΘΑ ΔΙΝΑΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ;**

Να το συνεχίσουν γιατί έτσι αποκτούν παιδεία, γίνονται κα-
λύτεροι άνθρωποι. Δεν σημαίνει από μόνο του ότι είμαι ηθο-
ποιός... Χρειάζονται γνώσεις, εξειδίκευση και σκληρή δου-
λειά. Αν κάποιος από τους συμμαθητές σας αγαπά πολύ αυτό
που κάνει, σίγουρα θα ασχοληθεί και επαγγελματικά. Αρκεί
να οχυρώσει τον εαυτό του με όλα τα απαραίτητα εφόδια.

**ΕΝΑΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΑ Η ΝΑ ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟ
ΤΑΛΕΝΤΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ;**

Και τα δύο. Ταλέντο και γνώσεις είναι αλληλένδετα. Το τα-
λέντο δίνει ώθηση αλήθια δεν αρκεί από μόνο του. Θέλει σκλη-
ρή δουλειά...

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΠΑΙΖΕΙ ΡΟΛΟ ;

Όλα παίζουν ρόλο. Ακόμη και η «ασχήμια» μπορεί να σε
βοηθήσει, αν την χρησιμοποιήσεις εποικοδομητικά, αν την
χρησιμοποιήσεις για να αναδείξεις την προσωπικότητά σου
και κάνεις ένα μειονέκτημά σου προσόν. Πρέπει ο καθένας να
διατηρεί την ιδιαιτερότητα και μοναδικότητά του.

**ΤΑΥΤΙΖΕΣΤΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΡΟΛΟ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΤΕ
ΤΩΡΑ;**

Σίγουρα ναι!

**ΔΗΛΑΔΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑΥΤΙΣΤΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΓΙΑ ΝΑ
ΕΡΜΗΝΕΥΣΕΙ ΣΩΣΤΑ ΕΝΑ ΡΟΛΟ;**

Δεν μπορώ να το πω απόλυτα, γιατί έτσι ακυρώνεις άλλα
χαρακτηριστικά του χαρακτήρα σου. Όμως πρέπει να συνει-
δητοποιήσεις ότι μέσα από το σώμα, τη φωνή, τη ψυχή σου εκ-
φράζεται ο ήρωας τον οποίο ερμηνεύεις.

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΔΗΛΑΔΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ;

Σαφέστατα μέσα από την δικιά του προσωπικότητα, να το
μεταφέρει με τον προσωπικό του τρόπο. Αυτός ο τρόπος έχει
σημασία γιατί αυτός είναι ο άξονας της επικοινωνίας με το κοι-
νό. Σαφέστατα όμως ο ρόλος πρέπει να σε αγγίζει, αυτή είναι
η παιδαγωγική τέχνη του θεάτρου. Μέσα από κάθε ρόλο ζεις
διαφορετικές ζωές, εμπλουτίζεις τα συναισθήματα, την εν-
συναίσθηση και γίνεσαι καλύτερος άνθρωπος.

**ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΕΙΣΤΕ ΜΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ
ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΤΕΙΤΕ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ;**

Όχι δεν είναι πιο δύσκολο γιατί όταν αγαπάς αυτό που κά-
νεις οι δυσκολίες αντιμετωπίζονται ως ευκαιρίες.

ΣΥΜΦΩΝΕΙΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ;

Καταρχήν το βιβλίο αυτό το έχω διαβάσει πολλές φορές και
το έχω πλήρως κατανοήσει. Εξάλλου ο Ντοστογιέφσκι είναι ο
αγαπημένος μου συγγραφέας. Είναι ανατόμος της ανθρωπι-
νης ψυχής και καταφέρνει να βγάλει τους ήρωες από τη λογο-
τεχνία και να ζήσουν δίπλα μας. Είναι ζωντανό!

Είναι άνθρωποι καθημερινοί που όλοι γνωρίζουμε επικοι-
νωνώντας με τους συνανθρώπους μας.

**Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ
ΣΤΗΛΙΤΕΥΕΙ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ, ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΥ
ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΝΑ ΕΝΤΕΙΝΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ**

Όταν ταξιδεύω στην Ευρώπη μου αρέσει ότι με μία απλή
ταυτότητα μπορώ να περνώ σύνορα, να επισκεπτόμαι διαφο-
ρετικά κράτη, να καταργούνται διαχωριστικές γραμμές. Τα
σύνορα είναι ανθρώπινες κατασκευές, θεσμικά πλαίσια που
ορίζονται μέσω διεθνών συνθηκών που περικλείνουν ανθρω-
πινες ψυχές με ίδιες ανάγκες. Θεωρώ ότι η ανθρωπινή φύση
είναι ίδια, ανεξάρτητα από το σε ποιο μέρος του πλανήτη κα-
τοικεί. Σύντομα θα πρέπει να καταργηθούν όλοι οι κοινωνικοί
περιορισμοί που μας κρατούν μακριά από κάθε άλλη άνθρω-
πο ανεξάρτητα της εθνικότητάς του.

τη συνέντευξη πήραν οι:

Χατζοπούλου Βερόνικα, Κατσανάκη- Μενάρης Γάρυ,
Κατσαρού Λένα, Μυρίσης Γιώργος, του Β5

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

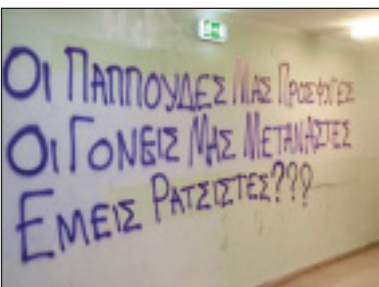
Ο Φάνης Μουρατίδης γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη και σπούδασε στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Είχε παρουσία σε δύο κρατικές σκηνές και στο ελεύθερο θέατρο. Επίσης είχε έξι εμφανίσεις στην Επίδωρο και συνεργασίες με μερικούς από τους σπουδαιότερους Έλληνες σκηνοθέτες. Έγινε γνωστός από τη θητεία του στο ιστορικό θέατρο Αμόρε. Στη συνέχεια και εντελώς ξαφνικά έπλευσε προς άλλα καλλιτεχνικά νερά δοκιμάζοντας τις δυνάμεις του στο ελεύθερο θέατρο και στην τηλεόραση. Είναι παντρεμένος με την επίσης ηθοποιό Άννα Μαρία Παπαχαλαράμπους, έχουν δύο παιδιά τα οποία είναι αγόρια και μένουν στο Χαλάνδρι. Οι δύο ηθοποιοί γνωρίστηκαν στα γυρίσματα της επιτυχημένης τηλεοπτικής σειράς "Μπαμπά Μην Τρέχεις" που προβαλλόταν από το MEGA.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Ορατισμός έκανε την εμφάνιση του πριν πολλά χρόνια όταν οι λευκοί άρχισαν να αισθάνονται ανώτεροι και θεωρώντας πως οι υπόλοιποι ήταν πολύ κατώτεροι τους και έτσι άξιζαν να τους συμπεριφέρονταν αναλόγως.

Η λέξη "άνθρωπος" σημαίνει κοιτάω πάνω, δηλαδή έχω στόχους, όνειρα, φιλοδοξίες... Στη χώρα μας όσο και αν δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε το ποσοστό των ρατσιστών είναι τεράστιο παρά το μεγάλο αριθμό μεταναστών που ζουν στις ελληνικές περιοχές. Και το κυριότερο πρόβλημα είναι ότι δεν βλέπεις μόνο μεγάλους ανθρώπους και ενήλικες να συμπεριφέρονται ρατσιστικά απέναντι στους μετανάστες, αλλά ακόμα και μικρά παιδιά, παιδιά που ακόμα δεν έχουν μάθει τι θα πει ζωή. Βέβαια, δεν είναι δικό τους το φταίξιμο, αλλά των γονιών τους. Τι σημασία έχει αν κάποια από τα παιδάκια στο σταθμό είναι από την Αλβανία ή αν είναι διαφορετικοί από εμάς; Εμείς ήμαστε όλοι ίδιοι; Κατανώ ότι είναι δύσκολο να εξηγήσεις σε ένα 7χρονο πώς να κάνει παρέα με ένα παιδί, το οποίο οι φίλοι του δεν τον παίζουν. Βέβαια, το να βλέπεις ένα παιδάκι να κάνει παρέα με ένα άλλο επειδή είναι από πχ: Αλβανία ίσως είναι ένα είδος ρατσισμού. Κανονικά δεν θα πρεπε να του το ζητήσουμε αλλά να το καταλάβει μόνο του... Όμως οι άνθρωποι που είναι από διαφορετική χώρα είναι σαν και εμάς. Στο κάτω κάτω οι χώρες είναι κομμάτια γης χωρισμένα με γραμμές που έχουμε βάλει εμείς οι άνθρωποι. Θεωρείτε σωστό να μισούμε όσους έχουν γεννηθεί από την άλλη μεριά της γραμμής; Με το να συναναστρέφουμε μόνο μεταξύ μας το μόνο που θα μάθουμε είναι για την ελληνική παράδοση. Παράδειγμα: Αν τα σκυλιά κάναν μόνο παρέα μεταξύ τους το μόνο που θα μάθουν είναι να γαβγίζουν, αν όμως άνουν και με άλλα ίσως μάθουν να καληπάζουν. Να ένα πολύ ωραίο παράδειγμα που θα μπορούσαν οι γονείς να χρησιμοποιήσουν. Δεν είναι σωστό να κάνουμε τα παιδιά μας ίδιους με εμάς... Ο ι επιλογές αυτές πρέπει να στηρίζονται αποκλειστικά στα ίδια.

Στη γειτονιά μου συνήθιζαν να μένουν μια οικογένεια μεταναστών, οι οποίοι αναγκάστηκαν να μετακομίσουν διότι κανένας δεν τους φέρονταν φυσιολογικά... Θα θέλαμε να μας συμβεί το ίδιο πράγμα; Να πάμε σε μια άλλη χώρα και να αντιμετωπίζουμε εχθρικά; Να μας έχουν βγάλει διάφορα επίθετα και ο φούρναρης της γειτονιάς να αρνείται να μας δώσει ψωμί; Ο ι άνθρωποι είναι σαν τα βιβλία, δεν κρίνονται μόνο από το ξώφυλλο. Ο ι άνθρωποι αυτοί έχουν έρθει στη χώρα μας για κάτι καλύτερο, για νέες ευκαιρίες ή στη «χειρότερη» περίπτωση γιατί η Ελλάδα είναι μία από τις ωραιότερες χώρες της Ευρώπης. «Το όνειρό μου είναι να μπορώ να ονειρεύομαι και η Ελλάδα για μένα είναι σαν τον ύπνο, μέσω αυτής θα τα πραγματοποιήσω.», αυτή ήταν μια απάντηση που δώθηκε από ένα παιδί μόλις 11 χρονών όταν αποβιβάστηκε στην Ελλάδα. Είναι κρίμα αυτό το παιδί να δέχεται διακρίσεις από τους γονείς και να του χαλάμε τη ζωή μας και είμαστε βάρβαροι...

Παρακάτω είναι κάποιες δικαιολογίες που οι ρατσιστές χρησιμοποιούν πολύ συχνά για να ικανοποιήσουν το τεράστιο εγώ

τους και να φανούν ανώτεροι. Σίγουρα κάποια από αυτές τις έχετε ακούσει ή τις έχετε σκεφτεί και εσείς.

«Εγώ δεν είμαι ρατσιστής, αλλά οι ξένοι παίρνουν όλες τις δουλειές». ΛΑΘΟΣ! Οι ξένοι παίρνουν τις δουλειές που δεν θέλουμε εμείς να κάνουμε, τις δουλειές που προσφέρουν το βασικό μισθό. Επιπλέον, έρευνες έχουν δείξει ότι μετανάστευση και ανεργία δεν έχει καμία απολύτως σχέση, αλλά αντιθέτως οι οικονομικοί μετανάστες έχουν βοηθήσει πολύ στο τομέα της αγροτικής οικονομίας.

«Εγώ δεν είμαι ρατσιστής, αλλά δεν καταλαβαίνουν τι μας προσφέρουν». ΠΟΛΛΑ! Συνεχίζοντας την προηγούμενη εξήγηση, οι οικονομικοί μετανάστες όχι μόνο ανέπτυξαν πάρα πολύ την αγροτική οικονομία και άνοιξαν λογαριασμούς ύψους 4.000.000.000 ευρώ. Όλα τα οικονομικά ινστιτούτα ερευνών έδειξαν ότι οι μετανάστες έχουν δώσει ανάσα στα ασφαλιστικά ταμεία. Έχουν επίσης, δείξει, ότι οι αλλοδαποί έχουν συμβάλει στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας μας και τέλος από τους περίπου 3.900.000 ασφαλισμένους του ΙΚΑ τα 1.200.000 είναι μετανάστες...

«Εγώ δεν είμαι ρατσιστής, αλλά με τους ξένους αυξήθηκε η εγκληματικότητα». ΛΑΘΟΣ ΠΑΛΙ! Στατιστικές μελέτες δείχνουν ότι οι ξένοι ευθύνονται μόνο για το 35% των παραβάσεων, αλλά εμείς τους φορτώνουμε και το υπόλοιπο 65% και αυτό είναι πολύ άδικο. Για κάθε ξένο που παρανομεί υπάρχουν χιλιάδες άλλοι που δουλεύουν σκληρά για να ζήσουν τις οικογένειες τους. Τέλος, αν και εδν νομίζω ότι η εγκληματικότητα θα μειωθεί ποτέ, πιστεύω ότι ούτως ή άλλως δεν θα μειωθεί με την αποξένωσή τους αλλά με την ενσωμάτωσή τους...

Η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών είναι άνθρωποι που έρχονται στη χώρα μας με όνειρα, που συχνά γίνονται εφιάλτες. Κανείς μας δεν θα παιρνε ένα όπλο να πυροβολήσει κάποιον, αλλά όλοι μας λίγο πολύ το κάνουμε με τη συμπεριφορά μας. Ο ρατσισμός δεν περιορίζεται μόνο στο χρώμα ή στο θρήσκευμα, αλλά και στους ίδιους τους Έλληνες. Πόσες φορές έχετε σκεφτεί άσχημα για κάποιον παχύ άνθρωπο, ή για κάποιο άσχημο; Το ξέρετε ότι αυτός ο παχύς ίσως υποφέρει από θυρεοειδή ή ο άσχημος έχει κάποια γεννητική ανωμαλία; Γνωρίζετε ότι η 14χρονη που βλέπετε να κυκλοφορεί με το παιδί της και την αποκαλείται που.. ανα βιάστηκε στα 13 της; Έτσι ακριβώς, ο άνθρωπος που αποκαλείς υβριστικά Αλβανό, Πακιστανό κλπ ίσως έχει περάσει πολλά στη χώρα του και ήρθε στην Ελλάδα για ένα καλύτερο μέλλον και εμείς του το μαυρίζουμε. Στερεότυπα και ρατσισμός δεν διαφέρουν πολύ τελικά, αλλά εμείς τα κάνουμε δύο διαφορετικά πράγματα.

Ρατσισμός είναι ασθένεια που μεταδίδεται με το φόβο και συμφέρει αυτούς που θέλουν να φοβόμαστε, αλλά όχι εμάς. Αν δεν μπορούμε να αγαπήσουμε τους ξένους μπορούμε τουλάχιστον να τους σεβαστούμε! Είναι ωραία η ποικιλία, παιδιά...! Αν δεν μπορείς να ελέγξεις τις πράξεις σου έληξε το μυαλό σου, αυτό μπορείς να το κάνεις. Βοήθησε και εσύ να γίνει ο κόσμος μας καλύτερος... Με όσα συμβαίνουν αυτό το διάστημα το έχουμε όλοι ανάγκη να νιώσουμε άνθρωποι!

Δημαράκη Νάσια - Α2

«Ρατσιστικές Αντιλήψεις και Βία έρχονται καθημερινά οι Μετανάστες στην Ελλάδα»

Στη σύγχρονη Ελλάδα που οι ρατσιστικές αντιλήψεις για τους ξένους αυξάνονται η βία βρίσκει πάντα τρόπο να ξεσπά στους αδύναμους και απροστάτευτους μετανάστες. Οι φασιστικές οργανώσεις

αυξάνονται και ενδυναμώνονται δραματικά και δυστυχώς συχνά αυτό προέρχεται από εφήβους.

Τα αίτια ποικίλλουν και οι συνέπειες είναι καταστροφικές για την κοινωνία.

Η θεωρία του ρατσισμού υποστηρίζει την ανωτερότητα μιας φυλής ενώ αποβλέπει στη διατήρηση της "καθαρότητας" της και στην κυριαρχία της επί των άλλων. Ο φανατισμός λοιπόν των ρατσιστών τις περισσότερες φορές οδηγεί σε βιαιοπραγίες έναντι των υποτιθέμενων "εχθρών".

Έτσι λοιπόν φασιστικές οργανώσεις εκμεταλλεύονται την απελπισία και την οργή της νεολαίας που έχει προέλθει από την άθλια κοινωνική κατάσταση που επικρατεί σήμερα. Αυτές οι οργανώσεις ρίχνουν την ευθύνη στους μετανάστες- μικροπωλητές για όλα τα σοβαρά κοινωνικά προβλήματα όπως είναι η διαρκώς αυξανόμενη ανεργία και η σημερινή οικονομική κρίση.

Με τη διάδοση ψευδών πληροφοριών όπως για παράδειγμα ότι "οι Πακιστανοί παρενοχλούν και σε πολλές περιπτώσεις βιάζουν τις κοπέλες μας", "Αυτοί έχουν δουλειά ενώ εμείς όχι", φανατίζουν και παθιάζουν τα μέλη που συνήθως είναι ελλι-

πώς πληροφορημένα. Πρέπει να σημειώσουμε ότι υπόσχονται στα νέα τους μέλη, εξουσία και δύναμη μέσω της βίας και του ξυλοδαρμού.

Φυσικό επακόλουθο λοιπόν αυτού του φανατισμού κατά των μεταναστών είναι και οι καθημερινές σκηνές βίας στους δρόμους της πόλης.

Σωρεία επιθέσεων πραγματοποιείται διαρκώς γύρω από το Village Park του Ρέντη. Στις 18 Σεπτέμβρη ακροδεξιόι μαχαίρωσαν Αφγανό πρόσφυγα σύμφωνα με την αντιφασιστική πρωτοβουλία "Ποτέ Ξανά".

Στις 26 Αυγούστου σύμφωνα με αναρχικές οργανώσεις, μαχαίρωθηκε από μέλη της Χρυσής Αυγής αντιφασίστας. Στις 10 Σεπτεμβρίου έγιναν εισβολές σε σπίτι Πακιστανών, στην ευρύτερη περιοχή της Θηβών και στην Παλιά Κοκκινιά, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δεκάδων Πακιστανών.

Όμως έως πού θα φτάσει αυτή η κατάσταση;

Έως πότε τα ΜΜΕ θα κρατούν κρυφές αντιφασιστικές διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων; Ως πότε οι πολιτικοί θα σταματήσουν να "κάνουν τα στραβά μάτια" και θα αποφασίσουν την εφαρμογή μέτρων για την αντιμετώπιση της βίας και του ρατσισμού;

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ελληνική κοινωνία έχει ζήσει έντονα τη μετανάστευση σε δύσκολες εποχές...

Αυτό το κοινωνικό φαινόμενο είναι εύκολο να αντιμετωπιστεί. Αρκεί να υπάρξει η πολιτική βούληση και η ελληνική κοινωνία που είναι μια "ανοικτή" κοινωνία θα ακολουθήσει..

Κατσούρας Αλέξανδρος-Β2

AIDS-SOA-SIDA

Το AIDS είναι μια σεξουαλικά μεταδιδόμενη ασθένεια. Πολλοί άνθρωποι δεν το παίρνουν στα σοβαρά οδηγώντας τους εαυτούς τους σε συνθήκες επίπονες. Δεν χρειάζεται κάποιος νέος ή γενικά σεξουαλικά ενεργός άνθρωπος να φοβάται να κάνει έρωτα, αλλιώς να ξέρει να προστατευτεί. Ένα από τα σοβαρά προβλήματα που έρχονται στην επιφάνεια στην αντιμετώπιση του AIDS είναι ο ρατσισμός εναντίον των ανθρώπων με αυτή την ασθένεια. Το να πάρεις ένα τεστ και να είναι θετικό δεν σημαίνει πως αυτόματα τελειώνει η ζωή σου. Υπάρχουν θεραπείες, οι οποίες μπορούν να σε κάνουν να ζεις για μεγάλο χρονικό διάστημα, φυσικά με τα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει ένας άνθρωπος κάνοντας συγκεκριμένες θεραπείες. Είναι επίσης σημαντικό να πούμε ότι το να ζεις μ' έναν άνθρωπο που έχει AIDS ή να χεις τα ίδια πράγματα με αυτόν δεν είναι επικίνδυνο, δεν μπορείς να κολληθείς δηλαδή την ασθένεια από αυτόν. Επιπλέον, όλοι πρέπει να κάνουμε τεστ για να μαθαίνουμε αν είμαστε προθετικοί, ώστε να μην οδηγηθούμε στα τελικά στάδια. Δεν είναι ανάγκη, στην τελική, άνθρωποι να πηγαίνουν στο γιατρό με βαριές νοσήσεις που έχουν προκληθεί από το AIDS και μετά να μαθαίνουν ότι είναι θετικοί. Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο. Δεν είναι παρά ένα απλό test. Ένα τεστ που ίσως σας σώσει και τη ζωή. Στους κινδύνους απαντάς με προφυλάξεις!

Οι νέοι πλέον δεν νοιάζονται για την υγεία τους παρά μό-

νο για την απόλαυση. Το να χρησιμοποιεί ένα ζευγάρι προφυλάξη είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο του έρωτα. Δεν υπάρχει τίποτα το αντιαισθητικό στο να νοιάζεσαι για τη ζωή σου, τη ζωή που με τόσο κόσμο σε έφεραν οι γονείς σου, σε μεγάλωσαν και σε προστάτευσαν στα παιδικά σου χρόνια. Τη ζωή που αναλαμβάνεις εσύ να προστατέψεις από την ενηλικίωσή σου και μετά...

Υπάρχουν βέβαια και άλλο ένα είδος οροθετικών: αυτοί που συνεχίζουν τη ζωή τους με καμία έννοια και κάνοντας έρωτα δίχως να ενημερώνουν ότι έχουν τη συγκεκριμένη ασθένεια που έχει οδηγήσει πολλούς στο θάνατο. Γιατί πρέπει να συμβαίνει αυτό; Γιατί υπάρχουν τόσο ανεύθυνοι άνθρωποι; Βέβαια δεν μιλάμε πια για ανευθυνότητα, αλλιώς για αναισθησία! Τη ζωή, ο καθένας την ορίζει μόνος του με τους δικούς του κανόνες και πράξεις. Κανένας δεν μπορεί να μου πει τι να κάνω και πώς να φερθώ όταν έχω μια Χ ωριμότητα. Οφείλουμε να ενημερωθούμε όλοι για την ασθένεια που πλήττει τα 2/6 του πληθυσμού, γιατί εμείς μπορεί να ξέρουμε τι εστί προφύλαξη, οι υπόλοιποι όμως δεν είναι σε θέση να κατανοήσουν τα πράγματα γύρω τους.

Νάσια Δημαράκη Α2

Με μια δικιά μου ματιά...

Η λευκή περιπέτεια της άμβλωσης

Μια ημέρα ακόμα και η κόκκινη κηλίδα δεν ήξει να φανεί. Θεέ μου ποτέ άηλοτε δεν περίμενες με τόση λαχτάρα. Να όμως που αυτός ο μήνας μένει λευκός, καθαρός, ανώδυνος.

Το τεστ. Πρέπει να κάνεις το τεστ. Πέρασαν κιόλας δέκα ημέρες με τον εφιάλητη της αναμονής. Τώρα πια "κάτι" μέσα σου σε καλεί να δεθείς μαζί του. Κι εσύ το αρνείσαι. Φοβάσαι αληθιά και το ποθείς. Καρπός του έρωτα.

Αποτέλεσμα άγνοιας ή αδιαφορίας. Επιθυμητό, που δεν μπορείς να το κρατήσεις ή ανεπιθύμητο που δεν επιθυμείς στη ζωή σου. Τι αληθιάζει;

Έτσι ή αληθιάς η περιπέτεια τώρα αρχίζει. Το όνομά της: **Έκτρωση**

Ένα θέμα τόσο γυναικείο! Τόσο δικό μας που όμως απέκτησε "ταυτότητα" στα χέρια των ανδρών. Εκείνοι αποφάσισαν ότι δεν είναι δικαίωμα της γυναίκας να κανονίζει τις υποθέσεις του κορμιού της, εκείνοι έπιασαν κουβέντα στη Βουλή πριν λίγα χρόνια, όταν πια είχαν σφαγεί χιλιάδες μήτρες στα πρόχειρα ιατρεία. Για εκατομμύρια μιλούσε η Βιργινία Τσουδερού, όταν εσύ κοπελιά μάζευες χιλιάρικο -χιλιάρικο δανεικά για να πας στο γνωστό γιατρό. Εκείνον που είχε πάει και η φίλη σου...

Σήμερα η έκτρωση είναι νόμιμη πλέον. Γίνεται σε όλα τα μαιευτήρια και στα δημόσια υποτίθεται δωρεάν. Έλα όμως σε μια ξενάγηση σ' ένα ιδιωτικό μαιευτήριο, εκεί θα δεις ότι η περίπτωση πηγαίνει 1000 ευρώ "το κομμάτι".

Έλα και αν έχεις λίγο μυαλό θα πιάσεις το ατσαλάκωτο λευκό πέτο του πρώτου μαιευτήρα που θα συναντήσεις. Ήταν ανεπιθύμητο, λοιπόν, κι "αυτό". Μόνο η ίδια βέβαια ήξερε πόσο πολύ το ήθελε. Μόνο εκείνη μπορούσε να φανταστεί το πρόσωπό του, ενώ ακόμα μέσα της έκρυβε λίγα κύτταρα χωρίς σχήμα και απαίτηση ύπαρξης. Κάπως έτσι έγινε και τον περασμένο χρόνο, μια κουβέντα του είπε τις πρώτες μέρες, ύστερα τίποτα. Άηλωστε ούτε το χρειαζόταν, ούτε περίμενε να αληθιάξει η διάθεσή του απέναντι της.

Έπαιζε με τον εαυτό της και τα συναισθήματά της. Από βραδύς πειθάρχησε στη συμβουλή του άγνωστου γιατρού.

"Ελάτε νηστική, ούτε νερό μην πιείτε". Δεν έβρεξε τα χείλη της κι ας έκαιγαν όλη τη νύχτα. Φοβόταν τον εφιάλητη της νάρκωσης, τη στιγμή που θα άρχιζε να βυθίζεται στον ύπνο, εγκαταλείποντας στα χέρια των αληθών την τελευταία της ευκαιρία για παιδί. Μια τραγική περιπέτεια που δεν κρατά πάνω από λίγα λεπτά αληθιά σίγουρα σημαδεύει κάθε κοπέλα που τη βιώνει. Μια περιπέτεια λευκή όπως όλα γύρω της είναι λευκά: το νοσοκομείο, η μπλούζα του γιατρού και της νοσοκόμας. Λευκά και τα όνειρα, τα δάκρυα, ο πόνος που νιώθει όταν ξυπνάει και ανακαλύπτει ότι όλα τελείωσαν.

Με τη ματιά του Διαδικτύου

Άμβλωση ή έκτρωση είναι η διακοπή μιας αδιατάρακτης ενδομητρίου κυήσεως ενός ή περισσότερων εμβρύων που διενεργείται σε πρώιμη ηλικία κύησης και οδηγεί σε αφαίρεση του εμβρύου από τη μήτρα με συνέπεια το θάνατο του κυήματος.

Σωστή αντιμετώπιση. Ιδιαίτερα σημαντικός είναι ο ρόλος του γονιού, ο οποίος πρέπει να είναι συμπαραστατικός και να δείχνει κατανόηση στο παιδί του, ώστε να μην οδηγηθεί η νέα στην περιπέτεια της άμβλωσης.

Βραχνάς το οικονομικό. Τα αρνητικά αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης φαίνονται και σε αυτόν τον τομέα. Ο οικονομικός παράγοντας οδηγεί στην έκτρωση πολλή ζευγάρια της αναπαραγωγικής ηλικίας. Η περίοδος ύφεσης που διάγουμε συντελεί ώστε να αμφιβάλλουν οι γονείς αν θα μπόρουν να αντιμετωπίσουν τα έξοδα ανατροφής και σπουδών του παιδιού τους.

Οι λόγοι που συνήθως οδηγούν σε μια τέτοια πράξη μια γυναίκα είναι οικονομικοί, κοινωνικοί, επαγγελματικοί, προσωπικοί.

Μία μικρή μερίδα έχει συνηθίσει στην αντίληψη ότι αυτές οι υποχρεώσεις αφορούν μόνο τους άνδρες, ενώ συχνά κάποιες προβαίνουν στην έκτρωση για λόγους υγείας του εμβρύου καθώς γνωρίζουν ότι δεν θα υπάρχει κρατική συνδρομή.

Μιλώντας με αριθμούς Ελλάδα: 70.000 δηλωμένες εκτρώσεις. Οι περισσότερες σημειώνονται σε ηλικίες 18-30 ετών (άλληλο εκτιμούν γύρω στις 200000 άμβλώσεις ετησίως).

Η μία στις δύο έφηβες που κάνουν άμβλωση δεν ενημερώνουν ούτε τη μητέρα τους.

Ενώ των 10% των εκτρώσεων προέρχεται από έφηβες.

Πάνω από όλα οι λαθρομετανάστες ακόμη και αν είναι κακοποιοί. Συχνά ο λαθρομετανάστης κακοποιός έχει περισσότερα δικαιώματα από το θύμα του που βίασε. Θα εμφανιστούν αυθόρμητα στο τμήμα πολεοί αριστερίζοντες δικηγόροι για να τον υπερασπιστούν με χρήματα από ΜΚΟ. Ο νέος νόμος (της πάλια ποτέ φεμινιστικής αριστεράς) θεωρεί ως "πολιτικά ορθό" να μην "κακοηγοηθεί" ο λαθρομετανάστης.

Γιατί; Γιατί να πεθαίνουν από την πείνα τα παιδιά όταν η τροφή επαρκεί για όλην τον κόσμο; Γιατί να υπάρχουν άνθρωποι μόνοι ενώ υπάρχουν γύρω τους τόσοι συνάνθρωποι; Πώς είναι δυνατόν να μην νιώθει ασφαλή μια γυναίκα στο σπίτι; Είναι τόσο αντιφατικό όπως το να εξασφαλίζουν οι πυραυλοι την ειρήνη. Η αγάπη υποκρύπτει το μίσος, η ειρήνη τον πόλεμο.

Κατά τα άλλα είμαστε όλοι ελεύθεροι. Έρχεται όμως η ώρα που οι τυφλοί θα βγάλουν τις παρωπίδες και οι μάγοι θα διαλαλήσουν την αλήθεια.

Σταυροπούλου Ελίνα, Α6

Facebook

Το Facebook έχει γίνει πια κομμάτι της ζωής των νέων. Το λεγόμενο και φατσοβιβλίο έχει διεισδύσει πλέον στην ζωή μας και έχει γίνει ένα από τα καθημερινά μας άγχη. "Αραγε θα μου κάνει like ο Κ...;", "Τι photo να ανεβάσω για profile;" "Πόσους φίλους έχεις;" και άλλα τέτοια ερωτήματα βασανίζουν τους νέους σήμερα. Το πιο τρομαχτικό όμως είναι πως σχεδόν κανείς από όλους αυτούς δεν γνωρίζει ότι με το να χρησιμοποιεί αυτό το μοδάτο μέσο επικοινωνίας θέτει σε υψηλά ποσοστά κινδύνου τόσο τον εαυτό του αλλά και τους κοντινούς του ανθρώπους.

Εκτός από τα τετριμμένα θέματα όσον αφορά τις προκλητικές φωτογραφίες που τις βλέπουν εκατομμύρια χρήστες, την ανάρτηση προσωπικών στοιχείων όπως διεύθυνση, αριθμός τηλεφώνου κ.α., την αποδοχή άγνωστων ως "φίλους", ο υπέρογκος αριθμός φίλων (άτομα φτάνουν να έχουν δυο και τρία προφίλ που το καθένα έχει από 3.000 φίλους), διακίνηση παιδικής ή μη πορνογραφίας, διακίνηση ναρκωτικών, hackers που εισβάλλουν στο προφίλ σου και μιλάνε αντί για εσένα και συχνά εκμεταλλεύονται τους φίλους σου (συνήθως οικονομικά ή με απρεπή σχόλια), υπάρχουν και άλλοι κίνδυνοι, άγνωστοι στον ευρύ πληθυσμό των χρηστών του Fb, αλλά εξίσου σημαντικοί με τους προαναφερόμενους.

Κάτι που ελάχιστα το γνωρίζουν και προκαλεί ιδιαίτερο ενδιαφέρον, είναι πως όταν δίνετε την άδεια σας σε οποιαδήποτε εφαρμογή ή παιχνίδι επιτρέπετε σε τρίτους να κατεβάσουν το προφίλ σας, στοιχεία που νομίζετε πως μόνο εσείς και οι φίλοι σας βλέπετε! Δεν είναι τρομαχτικό να σκέφτεσαι πως παίζοντας ένα παιχνίδι (π.χ. Farmville) να βλέπουν προσωπικά σου στοιχεία εκατομμύρια άγνωστοι άνθρωποι;

Τα προσωπικά στοιχεία σας όμως δεν θέτονται σε κίνδυνο μόνο από το παραπάνω γεγονός αλλά και από κάτι άλλο εξίσου σοβαρό. Κάθε φορά που γίνεται ανασχεδιασμός της σελίδας του Fb, οι ρυθμίσεις απορρήτου σας μπαίνουν σε μια άλλη προεπιλογή στην οποία ουσιαστικά ΟΛΑ τα προσωπικά στοιχεία σας γίνονται δημόσια ακόμα και σε άτομα που έχετε ρυθμίσει να είναι Private. Ουσιαστικά εσείς θα πρέπει να ελέγχετε έπειτα από κάθε αναδιαμόρφωση της σελίδας του Fb τις ρυθμίσεις απορρήτου σας γιατί μπορεί να έχουν γίνει κάποιες επικίνδυνες αλλαγές.

Ακόμα ένας κίνδυνος που παραμονεύει τους χρήστες του Fb είναι πως η διαγραφή του προφίλ του είναι τρομερά δύσκολη. Ακόμα και μετά την διαγραφή οι πληροφορίες σας μένουν διαθέσιμες στους εξυπηρετητές του Facebook επ' αόριστον, με τη δικαιολογία ότι εάν ο χρήστης θελήσει να ξαναοίξει τον λογαριασμό δεν χρειάζεται να κάνει όλη την διαδικασία από την αρχή!

Εκτός από τους ατομικούς κινδύνους υπάρχουν και άλλοι που πλήττουν ολόκληρη την κοινωνία. Ένα πολύ γνωστό κοινωνικό πρόβλημα που υπάρχει λόγω του Fb αλλά και άλλων μέσων κοινωνικής δικτύωσης είναι τα "greeklish" τα οποία έχουν αντικαταστήσει πλέον την ελληνική και μας έχουν κάνει να ξεχάσουμε την ορθογραφία και το συντακτικό της. Αξιοσημείωτες είναι οι προσπάθειες επαγρύπνησης του νεανικού πληθυσμού από διάσημους που είναι συμπαθείς στους νέους όπως οι Ράδιο Αρβύλα, δυστυχώς όμως το φαινόμενο αυτό διαιωνίζεται και οι συνέπειες θα γίνουν περισσότερο εμφανείς σε μερικά χρόνια.

Η πιο επικίνδυνη όμως συνέπεια που προκύπτει από την εκτεταμένη χρήση του Fb είναι τα αυξημένα ποσοστά αντικοινωνικότητας (αποφυγή σχέσεων με άλλους ανθρώπους). Αρκετοί είναι αυτοί που πορώνονται με διάφορα παιχνίδια του Fb ή με το ίδιο το Fb και ξεχνάνε πως υπάρχει ζωή έξω από την οθόνη ενός υπολογιστή. Αγωνιούν να δουν πόσα "like" έχει η φωτογραφία που ανέβασαν και τα "comment" που τους έγραψαν οι γνωστοί-άγνωστοι "φίλοι" τους, πόσα δώρα τους έστειλαν στην φάρμα και άλλα τέτοια πεζά πράγματα που δεν αξίζουν τέτοια προσοχή ειδικά από νέα παιδιά που έχουν τόσα πράγματα να ασχοληθούν.

Κάποια ακραία παραδείγματα συνεπειών της υπερβολικής χρήσης του Fb είναι οι αυτοκτονίες που δημοσιεύονται μέσω αυτού, για ανούσιους λόγους όπως για παράδειγμα αυτή ενός παιδιού που επειδή τον απέβαλλαν από ένα παιχνίδι του Fb θέλησε να δώσει τέλος στην ζωή του. Ευτυχώς για αυτόν και την οικογένειά του οι αστυνομικοί της Δίωξης Ηλεκτρονικού εγκλήματος τον πρόλαβαν. Ακόμα ένα δυστυχές γεγονός είναι αυτό ενός 22χρονου που ανακοίνωσε στο Fb την αυτοκτονία του και έπειτα έκοψε τις φλέβες του και ήπια χλωρίνη. Η ανησυχία των δικτυακών του φίλων ήταν αυτή που τον έσωσε από βέβαιο θάνατο, αφού η Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος κινητοποιήθηκε και βρήκε άμεσα το σπίτι του 22χρονου προτού είναι αργά.

Για την ασφαλέστερη χρήση του Fb υπάρχουν ποικίλοι τρόποι προστασίας αλλά αυτοί που πρέπει ο καθένας μας είναι να ακολουθεί είναι οι παρακάτω:

Για την προσωπική ασφάλεια:

1. Ο κωδικός σας είναι αυστηρά προσωπικός. Ο μόνος που πρέπει να τον γνωρίζει είστε εσείς και κανείς άλλος. Ακόμα, πρέπει να είναι ισχυρός, δηλαδή μεγάλος, να γίνεται εναλλαγή μικρών και κεφαλαίων γραμμάτων κ.α.

2. Αλλάξτε το όνομά σας. Μπορείτε να χρησιμοποιείτε παρατσούκλια που να είναι γνωστά στους αληθινούς σας φίλους μόνο και όχι σε άλλα άτομα που ίσως θελήσουν να σας βλάψουν.

3. Ελέγχετε ταχτικά τα αποτελέσματα μηχανών αναζήτησης. Δηλαδή μπορείτε να πληκτρολογείτε το όνομά σας και αν εμφανιστούν περίεργα αποτελέσματα να απευθυνθείτε σε κάποιον αρμόδιο.

4. Αλλάξτε τις ρυθμίσεις του λογαριασμού σας. Πηγαίνετε στις ρυθμίσεις απορρήτου και επιλέξτε να βλέπουν προσωπικά στοιχεία όπως δημοσιεύσεις και φωτογραφίες μονό οι φίλοι σας.

5. Να βάλετε ένα μέτρο στην ανάρτηση φωτογραφιών αλλά και να κρίνετε σωστά ποιες είναι κατάλληλες προς δημοσίευση. Δεν είναι απαραίτητο να βγάζετε φωτογραφία κάθε βήμα σας και κάθε λεπτομέρεια του σώματος σας! Σκεφτείτε ότι αυτή την φωτογραφία θα την δει πάρα πολύς κόσμος!

6. Μην δέχεστε άγνωστους στο Fb. Μπορεί να είναι ο πιο αθώος άνθρωπος ή ο πιο ανώμαλος. Αν τον έχετε δεχτεί και σας ενοχλεί με χυδαία μηνύματα διαγράψτε τον από φίλο. Αν συνεχίσει να σας ενοχλεί με άλλα μέσα μιλήστε με κάποιον που μπορεί να σας βοηθήσει.

7. Μην ξεχνάτε να κάνετε αποσύνδεση από τον λογαριασμό σας όταν τελειώνετε, ιδιαίτερα άμα έχετε συνδεθεί από κάποιο Internet cafe. Ο επόμενος που θα κάσει σε αυτόν τον υπολογιστή δεν θα κάνει την αποσύνδεση για εσάς αλλά θα εκμεταλλευτεί το ότι δεν τον απενεργοποιήσατε.

Για την κοινωνική ασφάλεια:

1. Χρησιμοποιήστε τα ελληνικά και όχι τα greeklish. Η ελληνική είναι μια σπουδαία γλώσσα με μεγάλη ιστορία. Είναι ανεπίτρεπτο να διαλέγουμε τα greeklish και να τα αφήνουμε να καταστρέφουν την γλώσσα μας.

2. Αν βλέπουμε δημοσιεύσεις φίλων μας που αναφέρουν την προτροπή τους να βλάψουν τον εαυτό τους το αναφέρουμε αμέσως σε κάποιον κοντινό του άνθρωπο και στις αρμόδιες αρχές.

3. Αν έχουμε γνωστούς που εκδηλώνουν συμπτώματα αντικοινωνικής συμπεριφοράς προσπαθούμε να τον παρακινήσουμε να βγει έξω μαζί μας ή ζητάμε συμβουλές από ψυχολόγους.

Το Facebook επιφυλάσσει πολλούς κινδύνους μα αν όμως ακολουθήσουμε τις παραπάνω οδηγίες δεν θα έχουμε προβλήματα και θα μπορούσαμε να απολάσουμε τα θετικά στοιχεία του και είναι απαραίτητο να μην ξεχνάμε πως πρέπει να ζούμε και χωρίς το Facebook.

Αναστασιάδη Βάσω Α1

Δείξε μου το Facebook σου να σου πω αν προσλαμβάνεσαι

“Όλα επιτρέπονται στον πόλεμο των... προσθήψεων. Τα δεδομένα της ψηφιακής εποχής αλληάζουν δραματικά τον τρόπο αξιολόγησης των υποψηφίων με τρόπους που συχνά ούτε οι ίδιοι δεν αντιλαμβάνονται. Χιθιάδες άνθρωποι συντάσσουν το βιογραφικό τους, λαμβάνουν συστάσεις από τους προηγούμενους εργοδότες τους και προβάρουν επί ώρες τις απαντήσεις που θα δώσουν στη συνέντευξη. Πιστεύουν ότι είναι καθ’ όλη έτοιμοι, αλληά πρέπει να “ξεσκονίσουν” και τη δραστηριότητά τους στο Internet.

Η συμπεριφορά ενός ατόμου στα Social media μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο σε ενδεχόμενη πρόσληψή του.

Δημόσιες συζητήσεις, φωτογραφίες, απόψεις, δραστηριότητες κάθε είδους στο facebook, στο twitter, σε blogs αποτελούν ένα ανοικτό διαδικτυακό προφίλ του υποψηφίου, διαθέσιμο σε κάθε ενδιαφερόμενο. Οι εν λόγω πληροφορίες αξιοποιούνται εκτενώς από τους μελλοντικούς εργοδότες τους και, όπως όλα στη μάχη των προσθήψεων, μπορεί να βοηθήσουν έναν υποψήφιο να ξεχωρίσει ή (συχνότερα) να τον κάψουν...

Κάνε μου λιγάκι like κι εγώ αμέσως θα σε κάνω add ...

«Ο άνδρας δίπλα στο παράθυρο»

Ήμασταν δύο άνδρες και οι δύο σοβαρά άρρωστοι, μέναμε στο ίδιο δωμάτιο ενός νοσοκομείου. Εκείνος αρνιόταν να σηκωθεί όρθιος στο κρεβάτι του για μια ώρα κάθε απόγευμα για να κατεβαίνουμε τα υγρά απ’ τα πνευμόνια του. Το κρεβάτι του βρισκόταν δίπλα στο μοναδικό παράθυρο του δωματίου. Απ’ την άλλη εγώ έπρεπε να περνάω όλη την ώρα μου ξαπλωμένος. Μιλούσαμε για ώρες αδιάκοπα, για τις γυναίκες, τα σπίτια, τις δουλειές μας για τη θητεία στο στρατό.

Όταν σηκωνόταν ο άνδρας δίπλα στο παράθυρο, συνήθως τα απογεύματα, μου περιέγραφε όλα όσα μπορούσε να δει. Τότε άρχιζα να ζω, περιμένοντας αυτήν τη μία ώρα για να ανοιχτώ, να αναζωογονηθεί ο δικός μου κόσμος.

Πάπιες και κύκνοι έπαιζαν στα νερά ενώ παιδάκια αρμένιζαν τα καρβάνια τους. Ερωτευμένοι νέοι περπατούσαν χέρι- χέρι ανάμεσα σε λουλουδία κάθε χρώματος, ενώ ο ορίζοντας της πόλης αχνοφαίνονταν στο βάθος.

Έκλεινα τα μάτια και φανταζόμουν το γραφικό σκηνικό.

Ένα ζεστό απόγευμα μου περιέγραφε μια παρέλαση που περνούσε. Αν και δεν μπορούσα να ακούσω τη φιλαρμονική, μπορούσα τη δω με τα μάτια του μυαλού, ένα μαγικό σκηνικό, καθώς τα απεικόνιζε με παραστατικές λεπτομέρειες.

Έτσι πέρασαν μέρες, βδομάδες, μήνες. Ένα πρωινό που ήρθε η νοσοκόμα να μας φέρει νερό είδε το άψυχο σώμα του «άνδρα δίπλα στο παράθυρο».

Πέθανε ειρηνικά στον ύπνο του. Αναστάτωση, γιατροί, νοσοκόμες, κάποιοι πήραν το νεκρό σώμα...

Όταν το θεώρησα πρόπον ρώτησα αν θα μπορούσα να μεταφερθώ δίπλα στο παράθυρο. Η νοσοκόμα ευχαρίστως έκανε την αλλαγή, με βοήθησε να κινηθώ στηριζόμενος επάνω της. Σιγά-σιγά επώδυνα στήριξα το κορμί μου στον ένα αγκώνα για να δω πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό τον έξω κόσμο.

Όμως αντίκρισα μόνο ένα λευκό τοίχο. ....Ρώτησα τη νοσοκόμα τι μπορεί να ώθησε το συγχωρεμένο συγκάτοικό μου να περιγράψει τόσο εντυπωσιακά...

Η νοσοκόμα μου απάντησε ότι ο άνθρωπος ήταν τυφλός.... «Προφανώς ήθελε να σου δώσει θάρρος»...

Τώρα πια συνειδητοποίησα το μέγεθος της προσφοράς. Πόση ευτυχία μπορείς να νιώσεις κάνοντας τους άλλους ευτυχισμένους.... Μοιρασμένη λύπη είναι μισή ενώ η χαρά όταν μοιράζεται διπλασιάζεται.

Αν θες να νιώσεις πλούσιος αναλόγισου πόσα πράγματα διαθέτεις τα οποία δεν αγοράζονται ούτε εξαγοράζονται με χρήματα...

Το «σήμερα» είναι ένα δώρο... Είναι το παρόν.

Ο γραφικός σου χαρακτήρας... ο ίδιος σου ο εαυτός

Υπάρχουν πολλών ειδών γραφικοί χαρακτήρες. Ο καθένας έχει το δικό του προσωπικό τρόπο γραφής ενώ τα γράμματά του μπορεί να χαρακτηριστούν ως “ωραία” ή “άσχημα”...

Όλοι μας επαινούμε- θαυμάζουμε τα “ωραία γράμματα” όμως τί πραγματικά σημαίνει ωραία γραφή;

Η ομοιογένεια, η στρογγυλότητα, η δυνατότητα εύκολης ανάγνωσης σε συνδυασμό με την καλλιγραφία, οι καμπύλες ή η πλαγιαστή γραφή είναι τα κριτήρια για να χαρακτηρίσουμε το γραφικό χαρακτήρα ως “ωραίο” ή “άσχημο”, “καλό” ή “κακό”. Αυτά καθορίζουν τη λεγόμενη εικόνα ενός γραπτού. Όμως είναι αρκετά; Το περιεχόμενο; Οι σκέψεις του δημιουργού;

Τα γράμματα, οι φθόγγοι, είναι το μέσο με το οποίο μας δίδεται η ευκαιρία να εκφράσουμε τις σκέψεις μας και να φθάσουμε στη γνώση. Δεν είναι η γνώση καθεαυτή. Σημασία έχει τί ακριβώς λέμε όχι πώς το λέμε...

Δύο διαφορετικά άτομα παραδίδουν την ίδια εργασία αλλά ο καθένας με το δικό του γραφικό χαρακτήρα. Εντελώς διαφορετική η κριτική, το πώς θα δει το δει ο αναγνώστης. Η καλή εμφάνιση μας προδιαθέτει ότι και το περιεχόμενο θα είναι προσεγμένο, με ουσία και δομή. Δεν είναι απαραίτητη συνθήκη όμως αυτή. Μου θυμίζει τους καλοντυμένους ανθρώπους που δίνουν εικόνα σοβαρότητας ενώ αν τους προσεγγίσουμε ουσιαστικά θα εκπλαγούμε δυσάρεστα. ...

“Το μήνυμα είναι το μέσο” λοιπόν; Ο γραφικός χαρακτήρας είναι ο καθρέπτης της ψυχής. Κάθε γράμμα απεικονίζει τη ψυχοσύνθεσή μας της συγκεκριμένης στιγμής. Δεν είναι τυχαίο ότι άνθρωποι με διαταραγμένη προσωπικότητα, ψυχολογικά προβλήματα ή τραυματικές εμπειρίες έχουν δυσνόητη γραφή, με ανόμιους χαρακτήρες χωρίς ακολουθία και συνοχή μεγέθους. Αυτό έχει αποδειχθεί από επιστημονικές έρευνες. Όμως ακόμη και άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών διακρίνονται από “άσχημη γραφή”. Ας θυμηθούμε τον Αϊνστάϊν που διακρινόταν για τη δυσανάγνωστη γραφή του. Ακόμη και σημαντικοί λογοτέχνες ή φιλόσοφοι όπως πληροφορούμαστε έγραφαν κείμενα που ήθελαν αποκρυπτογράφηση.

Συνεπώς δεν πρέπει να πασχίζουμε απεγνωσμένα να βελτιώσουμε το γραφικό μας χαρακτήρα αλλάζοντάς τον καθώς αυτό μοιάζει να θέλουμε να αλλάξουμε τον ίδιο τον εαυτό μας. Τα γράμματά μας όπως και αν είναι μας κάνουν μοναδικούς αρκεί μέσα από αυτά να μπορούμε να επικοινωνούμε, να μεταβιβάζουμε τις ιδέες μας. Άλλωστε θα ήταν πραγματικά ωραίο να ήμασταν όλοι καλλιγράφοι; Τι θα άλλαζε ουσιαστικά; Η ουσία θα ήταν η ίδια απλά το “φαίνεσθαι” το περιτύλιγμα θα άλλαζε... Εξάλλου όλοι πρέπει να διαφυλάξουμε τη μοναδικότητά μας ως “κόρη οφθαλμού”.

Το πέταγμα της πεταλούδας

Ένα μικρό ανοίγμα εμφανίστηκε σε ένα κουκούλι... Για ώρες παρατηρούσα την πεταλούδα καθώς πάλευε για να περάσει το σώμα της μέσα από τη μικρή οπή. Ξαφνικά φάνηκε σαν να σταμάτησε κάθε προσπάθεια. Έμοιαζε σαν να είχε προχωρήσει όσο μπορούσε και να μη γινόταν να πάει παραπέρα...

Αποφάσισα να τη βοηθήσω. Με ένα ψαλιδάκι άνοιξα το κουκούλι. Η πεταλούδα ξεπερπάλε εύκολα, αλλά είχε ένα μαραμένο σώμα και ζαρωμένα φτερά...

Τις υπόλοιπες ημέρες περιφερόταν αργά και δύσκολα, με σώμα μαραμένο... Δεν μπόρεσε ποτέ να πετάξει ψηλά. Τις περισσότερες φορές ο αγώνας είναι ακριβώς αυτό που έχουμε πραγματικά ανάγκη. Αν ο Θεός επέτρεπε να περάσουμε τη ζωή μας χωρίς δυσκολίες δεν θα γινόμασταν δυνατοί, ποτέ δεν θα μπορούσαμε να πετάξουμε...

Ζήτησα δύναμη και ο Θεός μου έδωσε δυσκολίες για να με κάνει δυνατό. Θέλησα σοφία και ο Θεός μου έδωσε προβλήματα για να επιλύσω. Επιθύμησα ευημερία και μου έδωσε μυαλό και υγεία για να δουλέψω. Χρειάστηκε κουράγιο και μου έδωσε εφόδια για να τα ξεπεράσω. Ένωσα την έλλειψη της αγάπης και ο Θεός μου έφερε πονεμένους ανθρώπους για να τους βοηθήσω. Ζήτησα χαρές και πήρα ευκαιρίες

Ποτέ δεν πήρα αυτά που ζήτησα. Πληρα όμως όλα όσα ουσιαστικά χρειαζόμουν....

Εύη Αλαφάκη, Γ5